திருவண்ணாமலை ப்ராக்கிரமம்

Q23:38.2113TV
N12
118793

DIGITIZED

T. N. VINAYAKAMURTHY.
செப்பனிடுவதற்காக எடுத்துக்
கொள்ளப்பட்ட
03 மாதம் வருடம் 1983
செப்பனிட்டு முடித்த
05 மாதம் வருடம் 1983
ஆராய்ச்சி உதவியாளரின்
கையொப்பம்.

உ

விநாயகர் துணை

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ அருணாசலபராக்கிரமம்

என்னும்,

திருவண்ணாமலைபராக்கிரமம்.

கொரக்கோட்டை

ப. வடிவேலுசெட்டியார்

இயற்றியது.

வித்வசிரோமணிவிலாச அச்சுக்கூடம்

சென்னை.

1912.

ரிஜிஸ்தர் காபிரைட்.

விலையணா 8) (தபால்சார்ஜ் வேறு.

118773

13 DEC 1912
MADRAS

முகவுரை.

நிலவுல கதன்பா லிரம்பிடு நூல்கள்
பலவுள வெனினும் பயனில வென்றே
யறம்பொரு ளின்ப மழிவிலா வீட்டை
யுறமொடு தந்திடு முத்தம நன்னூ
லெதுவென் றெண்ணி லெல்லாம் வல்ல
பதியென் றேனும் பார்ப்பதி நாயகச்
சிவபெரு மானைச் சிந்திக் கும்நூ
லென்னுமோ ரெண்ண மென்னிடை யெழுமி
யதுவோ வளப்பி லளவிலாப் பெரிது
மறியான் மதித்திட மாளா தென்றே
யொன்மனத் தாரை யென்வழி கேளா
னென்னவு மதன்வழி யிசைந்தன் னினைவிற்
கருதிய வெல்லாங் களிப்புடன் றருவார்
வருவா ரென்முன்னர் வழங்குவா ரெனறே
திருமால் பிரமன் றேடிக் காணாப்
பெருமான் றிருவண் ணாமலைப் பெயரிய
நற்சரித் த்தை நானும் பெரியோர்
கற்பனை வழியே கவிவா யெழுதி
திருவண் ணாமலை பராக்ரம மென்ற
வரும்பெயர் சூட்டின னதிலிற் பொதிந்தோர்
காணிற் குற்றங் கணக்கிலா திவரும்
கோணு மனதாய்க் குறைகளைப் போக்கி
யேற்றுக் கொள்வா ரென்றுங் கருத்தாற்
போற்றின னருணைப் புண்ணிய முதலே.

522
2/4 35

விநாயகர் துணை

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ அருணாசலபராக்கிரமம்

என்னும்,

திருவண்ணாமலைபராக்கிரமம்.

விநாயகர்காப்பு.

கலிவிருத்தம்.

திருவினண்பன்றிசைமுகன்றேடமன்
மருவுஞானமகிழ்ச்சிதன்னாயகன்
பருவதத்துயர்பண்பனைச்சொற்றிட
வருவ[illegible]கவள்ளலெம்முள்ளமே.

கடவுள்வணக்கம்.

அண்ணாமலை அருணாசலேசர் துதி.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

மண்ணீசர் விண்ணீசர் மதியீசர் நீரீசர்
மறைவி லாருக்
தண்ணீசர் நகையீசர் புள்ளீசர் மலரீசர்
தங்கட் கெட்டாப்
பெண்ணீசர் பரமசிவப் பேரீசர் மாதவத்தோர்
பேசு மூன்று
கண்ணீச ரருணைகிரி வாழீசர் மலரடியைக்
கருத்துள் வைப்பாம்.

உண்ணாமுலையம்மை துதி.

அறுசீரடி யாசிரியவிருத்தம்.

திருமணியைச் செம்மணியைத் திகழ்மணியைத் தேவர்குழாஞ்
சிந்தனைசெய்
யிருமணியைக் குணமணியை யெழின்மணியை யிணைமணியை
யிம்மை மற்றுந்
தருமணியைத் தகைமணியைத் தயைமணியைத் தனிமணியின்
றுருவாஞ்சீ
ரருமணியைப் பெண்மணியை யருணையுண்ணா முலைமணியை
யகத்துள் வைப்பாம்.

யானைதிறைகொண்டவிநாயகர் துதி.

அறுசீரடி யாசிரியவிருத்தம்.

மானையொரு புடையமர்த்தி யெண்ணிறந்த சராசரங்கள்
மகிழ்வா யீன்ற
கோனைதிரு வலமாய்வந் தடிபணிந்து மாங்கனிக்கைக்
கொண்ட ஞானத்
தேனையரு ணற்பதவி தருவானை யருணைதனிற்
சிறக்கு மாதி
யானைதிறை கொண்டமத வானைமுகத் தண்ணலடி
யகத்துள் வைப்பாம்.

சுப்பிரமணியர் துதி.

அறுசீரடி யாசிரியவிருத்தம்.

தவஞானஞ் சித்திபுத்தி முத்தமிழும் பல்வரமுந்
தன்னைக் காணல்
நவஞானங் கிளையுடனே தரணிதனில் வாழநனி
நாளுந் தந்து
பவஞானந் தனையொழித்து மனதினிலெண் ணியவெண்ணம்
பாலிக் கின்ற
சிவஞானச் சுப்பிரமண் ணியக்கடவு ளடிதினமுஞ்
சிந்தை சேர்ப்பாம்.

சரஸ்வதிதுதி.

அறுசீரடி யாசிரியவிருத்தம்.

வான்மதிக்குந் தேவர்களிற் சிறந்தொழுகு பரமசிவ
வள்ள றன்னைத்
தேன்மனதா யனுதினமுஞ் செந்தமிழாற் பண்ணிமுந்தை
தேவர் கோனு
நான்முதலோர் களிக்கவென்ற னெண்ணமெலாம் பெருகத்
தமிழ்
மகிழ்வா யீயும்
நான்முகவ னாவிலமர் மலர்மகடா ளென்றென்றும்
நவின்று வாழ்வாம்.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கைலாசப்புகழ்ச்சி.

சீருலாவிய நான்மறைச்சூட்டில் நடனமிடும் எல்லாம்வல்ல பரமசிவன் வீற்றிருப்பது திருக்கைலாயம். அது திருநீறுபோன்ற வெள்ளியகிரமாக இமயகிரியின்பக்கத்திலிருக்கின்றது. இந்திரலோகம், பிரமலோகம், விஷ்ணுலோகமெல்லாம் அழியுங்காலத்திலும் அழியாமல் நிலைபெற்றிருக்கப்பட்டது. படிகநிறம்போலும், புண்ணியமே ஒருசிலம்பாக திரண்டதுபோலும், சிவபெருமான் அளிக்கும் நாற்பதவியில் ஓர்ப்பதவியான சாரூபம்போலும்இருக்கிறது. அங்கு இருக்கு - யசுர் - சாமம் - அதர்வணம் என்னும் நான்குவேதங்கள் துதிக்கின்றனோசையும், அரம்பைமாதர்கள் பரதநாட்டிய வோசையும், அவர்கள் பாடும் பாடலினோசையும், அவர்கள்வாசிக்கும் வீணைகளினோசையும், பிளிறிடும் யானைகளினோசையும், நீங்காது ஓடும் அருவியினோசையும், தேவதுந்துபியின் முழக்கவோசையும், அமரர் - சித்தர் - அசுரர் - தைத்தியர் - கருடர் - காந்தருவர் - கின்னரர் - கிருதர் - கிம்புருடர் - இயக்கர் - விஞ்சையர் - பூதர் - பைசாசர் - அந்தரர் - முனிவர் - உரகர் - ஆகாயவாசிகள் - போகபூமியர் என்னும் பதினெண்கணங்களுந் துதிக்கின்ற ஓசைமுதலியவைகள் இடைவிடாதொலிக்கும். அம்மலையின் உச்சியில் வைரத்தூண்கள் நிறைந்[illegible]யும், நவமணிகளால் இழைக்கப்பட்ட

கம், கோடானுகோடி சூரியப்பிரகாசத்தையும் மங்கச்செய்து நிகரற்ற சிவப்பிரகாசமாக விளங்குகின்ற ஒரு திருக்கோயிலிருக்கும்.

பரமசிவன் திருக்கோலம்.

இத்தகைய அளவிறந்த சிறப்புடைய கைலாசகிரிசிகரக்கோயிலில், இந்திரன் - பிரமன் - விஷ்ணுமுதலிய முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள் நாற்பத்தெண்ணாயிர மகரிஷிகள் அந்தரங்கபக்தராக "ஹர ஹர சிவசிவ மகாதேவா!" என்று துதிக்கவும், பூமாலை - பாமாலை - அன்புமாலை சாற்றவும், ஆதியாயும், அந்தமாயும், ஆதியந்தமில்லாத வஸ்துவாயும், அருவமாயும், உருவமாயும், அருவுருவமாயும், ஞானமாயும், வேதமாயும், சிருஷ்டி - திதி - சங்காரம் - திரோபவம் - அநுக்கிரகம் என்னும் ஐந்தொழிற் பஞ்சமூர்த்தியாயும், ஐ[illegible]ம் - வீரியம் - புகழ் - திரு - ஞானம் - வைராக்கியம் என்னும் அறுகுணப்பொருளாயும், அகண்டபரிபூரண [illegible]ஞானாநந்த வஸ்துவாயுமுள்ள பரமசிவன் ஆன்மாக்களுக்கு அருள்செய்யும்பொருட்டு, சத்தியகாரியமாயுள்ள சரீரத்தைத் தரித்து, தமது அருட்சக்தியாகிய பார்வதியோடு கங்கை தங்குசடையில் சந்திரன் - திரிநேத்திரம் - காளகண்டம் - சதுர்ப்புஜம் - மான்மழு இடையில் புலித்தோல் - கரியுரிபோர்வை - எலும்பு அரவாபரணம் - தேகமுழுதும் வெண்ணீறு முதலியவைகள் பொலிய சிம்மாசனத்தின்மீது வீற்றிருப்பார்.

திருநந்திதேவர்கொலு.

இந்தச் சர்வசக்தியுக்தரான பரமசிவனது கட்டளையைச் செலுத்திக்கொண்டு கைலாயகிரியை[illegible]காக்கின்றவர்

திருநந்திதேவர். அவருடைய திரேகத்தில் சிவசின்னங்களும், சிவஞானமுமே அணிகலமாகத் துலங்கும். அவர்கையில் ஒரு பிரம்பைத்தாங்கிக்கொண்டு, அம்மலையில் பரமசிவனைத்தொழவரும் இந்திரன் முதலாகிய தேவர்கள் ஒருவர்மீது ஒருவர் நெருங்கி சந்நிதி மறைத்தலால் அவர்களை சந்நிதிவிட்டு விலகிநில்லுங்கள்! சந்நிதிவிட்டு விலகிநில்லுங்கள்!! என்று தனது கைப்பிரம்பால் அவர்களுடைய ரத்தினகிரீடத்தின்மீதடித்து, இருபுறமாக ஒதுக்கி, இடுக்கணின்றி வணங்கச்செய்து, அவ்வடியால் தெறித்து சிந்தின நவமணிகள் கனகமலையாய்க் குவியும்படி திருவாணைபுரிந்து வருவார்.

இந்த நந்திதேவர் ஒருக்கால் [illegible] கைலாசகிரியின் ஒருபுறத்தில், சந்திரகாந்தத்தகடு பரப்பிய மண்டபத்துள், முத்துகளாலிழைத்த சிங்காசனத்தின்மீதிருந்து இரத்தினங்கள் பதித்த பாதக்குறட்டின்மீது தமது தாமரைமலர்போன்ற பாதங்களை வைத்துக்கொண்டு, குற்சரோமசர் - குமுதர் - குமுதாட்சர் - சகடாயர் - அகத்தியர் - வ[illegible]ர் - வைசம்பாயன் - [illegible] - வியாக்கிரபாதர் - வாமதேவர் - சனகர் - சனற்குமாரர் - வியாசர் - மதங்கர் - பதஞ்சலி - மார்க்கண்டர் முதலிய முனிவர்களுக்கு வழக்கம்போல வேதசாஸ்திர பிரசங்கங்களையருளிச்செய்துகொண்டிருந்தார்.

அப்போது மார்க்கண்டேயமுனிவர் எழுந்து நந்தியெம்பெருமானுக்குச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, சுவாமி! முடிவில்லாத முதற்கடவுளாகிய பரமசிவன் கைலையில் மு[illegible]கன் முதுகில் வலத்தாளை யூன்றிக்கொண்

டு, ஆணவம் - மாயை - காமியம் ஆகிய மும்மலங்களை யொழித்த முனிவர்களுக்கு நான்குவேத ரகசியங்களை அருளிச்செய்தது போன்று, உயிர்களானவை உலகின்கண் பிறப்பதுவும், இறப்பதுவும், இதற்குரிய காரணமாகிய நல்வினை தீவினைகளையும், எங்களுக்கு நன்கு விளங்கும்படி மனமுவந்து வெளியிட்ட ஒருதனிமுதலே! இனி யாங்கள் அழிவில்லாத ஐஸ்வரியமாகிய மோக்ஷவீட்டைப் பெறுவதற்கு தகுதியாகிய வழியைக் கிருபைசெய்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பிக்க, அம்மொழியைக் கேட்ட நந்தியெம்பெருமான் மிக்க கிருபாநோக்க முடையவராகி தம்மெதிரில் அஞ்சலியஸ்தராக நிற்கும் மார்க்கண்டேயரைக் கடாக்ஷித்தருளி, ஓ மார்க்கண்டேயரே! உமது எண்ணத்தின்படியே சொல்லுகின்றேன் கேளும் என்று சொல்லத் தொடங்கினார்.

நதிகள்விசேடம்.

அழகுபொருந்திய பூவுலகின்கண் கம்பாநதி-தும்பாநதி-காவேரி - கோதாவரி - கிருஷ்ணவேணி - பம்பைநதி-வேகவதி - வேதவதி - சரயுநதி - கங்காநதி - தாமிரபரணி-பொன்முகி - யமுனாநதி - நர்மதாநதி - சோணாநதியென்று சொல்லப்பட்ட அநேகநதிகளுண்டு. அந்நதிகள் தம்பால் ஸ்நானஞ்செய்தவர்களுடைய பாபங்களைப் போக்கும்.

சிவஸ்தலங்களின்விசேடம்.

இன்னும் காசியென்கிற ஒரு சிறந்த ஸ்தலமிருக்கின்றது; அது இந்த கைலையைப் பார்க்கிலும் மிக்க விசேடப்பட்டது. அந்தகாசியின்கண் வருங்கங்காப்பிரவாகமானது

தன்னிடத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தவர்களுக்கு நிலைபெற்ற மோக்ஷவீட்டைப் பெறுவதற்கு வழிகாட்டும். தவிர அவ்வூரில் மரம், மிருகம், மனிதர் முதலிய எந்த உயிர்களும் தேகத்தைவிட்டு உயிர் நீங்கினால் அவைகட்கு பரமசிவனது தாரகப்பிரமோபதேசம் செவியிற் சேர்தலாலே சிவசாரூப்பிய பதவியைச் சேர்ந்து இன்புற்றிருக்கலாம்.

இதுவுமன்றி, விஷ்ணுவுக்கு உயிர்ப்பிச்சை வேண்டி இலக்ஷ்மியானவள் தவஞ்செய்தது திருவாரூர். வியாக்ரபுருஷனுடைய இருதயஸ்தலமும், அதிலுள்ள கனகசபையில் நடனமிடும் ஆனந்தத்தாண்டவ பரமசிவன் மூர்த்திகரத்தில் ஆயிரத்திலொன்றுதான் இந்தக் கைலையில் இருக்கப்பெற்றதும், அவ்வரிய தாண்டவமூர்த்தியை தரிசனஞ்செய்தவர்கள் பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் அடைவதற்கரியமுத்தியை யடைவார்களென் றேற்பட்டதும், அத்தலத்தின் சிறப்பை நாம் கூறுவதற்கு சக்தியற்றவர்க ளென்று நினைக்கக்கூடியதும் சிதம்பரம். எருமைமுகம்படைத்தமகிடாசுரனைவென்ற பார்வதியை பரமசிவன் தமது இடபாகத்திலமரச்செய்துக் கொண்டதை பூவுலக சாதனர்களுக்குத் தெரிவிப்பது போன்று எருமையின் முகம்போல் விளங்கப்பட்டதும், மூவுலகத்தினருக்கும் இம்மையிடர் - மறுமையிடர் - ஞானமில்லாததினால் நேரிடுமிடர் முதலியவைகளைத் தீர்க்கும் முத்திஸ்தானமுமாகியது திருக்கேதாரம். மலையின்மீது பிரமராம்பிகையுடனே பரமசிவன் வீற்றிருப்பதும், பிரமதேவன் இரண்டுவேளைகளிலும் பணிந்து பெற்றவரத்தினால் தேவருலகமுதல் எல்லாவுலகையும் படைத்தானென் றுரைப்பதும் திருப்பதி வெங்கடாஜலபதியும் மற்ற தேவர்களும் அந்த ஸ்தலத்தில் சரமாகவும் அசரமாகவும் இருப்பதற்கு தவஞ்செய்ய விரும்புவ

தும், எத்தலமும் அத்தலத்திற்கு நிகருரைக்கக் கூடாமையானதும் மல்லிகார்ச்சுனம். கண்ணைப் பிடுங்கிவைத்த கண்ணப்ப சுவாமிகளது கால்செருப்பை யானந்த பரவசமாகத் தாங்கி அவருக்கு ஆறுநாளில் முத்தியைக்கொடுத்தருளிய லிங்கசொரூபமாயும், மஹாவிஷ்ணு திருவேங்கடமலையில் நின்றுக்கொண்டு சதா தரிசனஞ் செய்வதற்கெதிரில் மலையுருவாகவும் விளங்கப்பட்டது திருக்காளத்தி. உலகத்திலுள்ளவர்கள் பிழைக்கும்பொருட்டு முப்பத்திரண்டு அறங்களைப்புரிந்த காமாக்ஷியம்மையோடு ஏகாம்பரேசர் எழுந்தருளியிருப்பது காஞ்சிபுரம். ஒரு ஆதிசைவப் பிராமணப்பிள்ளை செய்யும் அபிஷேகத்திற்கு சிரசைவளைத்துத் தந்தவரும், பார்வதியும், பிரம்மாவும், விஷ்ணுவும், காணும் பூசிக்கப்பெற்றவருமாகிய மார்க்கலிங்கேசுரர் பிரகாசிக்கப்பட்டது விரிஞ்சிபுரம். எக்காலும் பெருகிக்கொண்டேயிருக்கின்ற காவிரி நதிக்கரையின்கண் உள்ளவைகள் சீர்காழி; திருவையாறு; திருவிடைமருதூர்; கும்பகோணம்; திருவானைக்கா; திரிசிரபுரம்; இரத்தினகிரி முதலிய ஸ்தலங்கள். வையையாற்றுங் கரையின்கண் சோமசுந்தரக்கடவுள் அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல் புரிந்தது மதுரை. இராவணனைக் கொன்றபாவம் ஒழிவதற்கு ராமர் லிங்கபூசை செய்து அப்பாவந் தீர்த்துக்கொண்டது இராமேச்சுரம். அத்தகைய சிறப்பினையுடைய ஸ்தலங்களில் யாவராயினும் பிறக்கினும், இறக்கினும், போய்த்தரிசிக்கினும், சிவபெருமானுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யினும் திரவியங்களைச் செலவிட்டு சிவாலயங்களைக் கட்டுவிக்கினும், பூஞ்சோலைகளை வைக்கினும் அவர்களுக்கு இம்மையில் சகல ஐஸ்வரியங்களைத் தருவதுடன் மறுமையில் தடையின்றி உத்தமமாகிய மோக்ஷம் எளிதிற் சித்திக்கும்.

என்றிவ்வாறு நந்தியெம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, அதைக்கேட்ட மார்க்கண்டேயர், சுவாமி! தேவரீர் கூறிய வண்ணம் நதிகள்தோறுந் தீர்த்தமாடவும், ஆலயங்கள் தோறும் வந்தனை வழிபாடு முதலியவைகள் செய்யவும் தேவர் - சித்தர் - முனிவர்களுக்கும் முடிவது கஷ்டம்; ஆனபடியால், சிறிதுகாலே வாழ்நாளாகவுடைய மனிதர்களாற் செய்ய இயலுமா? அப்படி ஒருக்கால் இயன்றாலும், மிருகம் - பக்ஷி - மரம் முதலியவைகட்கு முடியாதே: ஆனதுபற்றி, தாங்கள் மொழிந்த நதிகள்தோறும், சிவாலயங்கள்தோறும் அனேககாலமாக மூழ்கி வந்தனை வழிபாடுகளைச் செய்து பெறும் சிவஞானத்தை கஷ்டமின்றி சிறிதுநேரத்திலேயே பெற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாயும், கைகால் முதலிய வுறுப்பில்லாதவர்கள், அறிவில்லாதவர்கள், நரகத்தில் விழத்தக்க மகாபாபிகள், மிருகம், பக்ஷிமுதலிய எல்லா ஜீவராசிகட்கும் எளிதில் ஞானத்தை யளிக்கக் கூடியதுமான ஒரு ஸ்தலத்தை யருள்செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டினார். அருகிற் சூழ்ந்திருந்த மற்றமுனிவர்களும் எழுந்து நந்தியெம்பெருமானை [illegible]த்தரித்து அவரது செய்யபாதங்களை ஸ்பரிசித்து மார்க்கண்டர் வேண்டியது போலவே வேண்டினார்கள்.

திருவண்ணாமலைஸ்தலச்சிறப்பு.

உடனே நந்திகேசுரர் அம்முனிவர்களுடைய வேண்டுகோளுக் கிரங்கி கருணைமூர்த்தியாகி "ஐயா முனிவர்களே! உங்களுடைய கோரிக்கைக்கு இணங்கிய ஸ்தலமொன்றிருக்கிறது. அதனைப்புகலுகின்றேன் இருங்கள்" என்று அவர்களைக் கையமர்த்தி, சாட்சாத் பரமசிவமே மலைரூபமாகிய அருணகிரியை மனதினிடமாக நினைந்து ஆனந்த

பரவசமானார். அப்போது அவர் திரேகமெல்லாம் மயிர்க்குச்செரிய நடுங்கியது; இரண்டு விழிகளிலும் அருவியாற்றைப்போல் ஆனந்த பாஷ்பம் பெருகிவழிந்துக் கொண்டிருந்தது; அழகிய கரங்களிரண்டுங் குவிந்திருந்தது; மொழிகள் தடுமாறினது; நெடுநேரம் ஞாபகமில்லாமல் தன்னைமறந்து அருணையிலெழுந்தருளிய ஆதியே! எம்மையாட்கொண்டருளிய சோதியே!! எனப்பலவாறாய் ஸ்தோத்திரஞ் செய்துக் கொண்டிருந்தார்.

பிறகு சிறிதுநேரஞ் சென்றபின் சிவானந்தலகரி தெளிந்து மார்க்கண்டேயரை நோக்கி, ஐயா தவசிரேஷ்டரே நீங்கள் கருதியவாறு உண்மையாக மோக்ஷத்தைத் தரத்தக்க ஸ்தலம் பூவுலகின்கண் ஒன்றுண்டு. அந்த ஸ்தலத்திற்கு அனேக திருநாமங்களுண்டு. அவை முழுதுங் கூறுவதற்கு யான் அவ்வளவு சக்தியில்லாதவனாகையால், சிறிது தெரிந்த மாத்திர[illegible] இயம்புகின்றேன். அதற்கு, சோணிநகரம், தேச[illegible]ரம், அருணாசலம், சிவலோகநகரம், வாயுநகரம், முத்திந[illegible]ம், [illegible]நகரம், தலேச்சுரம், சுத்தநகரம் தட்சண கைலாச[illegible]கிற அளவிலாத திருநாமம் புனையப்பெற்றுள்ளது. [illegible] சத்தபுரிகளென்கிற அயோத்தி, மதுரை, மாயா, காசி, காஞ்சி, அவந்தி, துவாரகை என்கிற எல்லா ஸ்தலங்களையும் ஓர்தட்டிலும், அந்த அருணாசலத்தை யோர்தட்டிலும் வைத்து நிறுக்க, அவ்வருணாசலமே அந்தஸ்தலங்களுக் கெல்லாம் அதிக கனத்தையுடையதாயிருந்து பிரகாசிக்கும்.

அந்தஸ்தலம் இன்றைக்குப்புதிதாக வுண்டாயினதல்ல; பூவுலகம், மேலுலகம், ஆகாயம் எந்நாளிலுண்டாயினதோ அந்நாளிலேயே யுண்டாயினது. இத்[illegible] வேதத்தின் உச்

சியில் நீங்காமற்படியுள்ளது. அந்தஸ்தல தென்திக்கில் என்றுங் கெடுதலின்றி நிலைபெற்று, பிரமாண்ட கோளகையை யூடுருவும்படி. ஒரு பெரியமலையுண்டு; அந்த மலைதான் திருவண்ணாமலை. எல்லா ஸ்தலங்களிலும் பிரகாசிப்பது ஆரிஷலிங்கம், ராக்ஷசலிங்கம், ஆசுரலிங்கம், தைவதலிங்கம், மானிடலிங்கம் என்றால், இந்த ஸ்தலத்தில் மலையே லிங்கமாகவும், அது கிரேதாயுகத்தில் சிவந்த அக்கினிமலையாகவும், திரேதாயுகத்தில் மாணிக்க மலையாகவும், துவாபரயுகத்தில் பொன்மலையாகவும், கலியுகத்தில் கல்மலையாகவுந் திருவுருக்கொண்டு பிரகாசிக்கும்.

இன்னும் யுகாந்தகாலத்தில் பெய்யும் சப்தமேகங்கள் தமக்குரிய ஏழு என்கிற கணக்கின்றி ஒவ்வொன்றுங் கோடிகோடியாகி, ஒவ்வொரு துளியும் பனைமரம்போன்ற பருமனாக ஆயிரம் வருஷம் பெய்தாலும், அவையெல்லாம் அம்மலையில் ஒரு சிறிய அருவியைப் போன்[illegible] அடங்குமேயன்றி, புறத்தில் வரமாட்டாது.

அந்த[illegible]லையை, மகாவிஷ்ணு பன்றிவடிவமாகி அடியையும், பிரமதேவன் அன்னவடி[illegible]முடியையுந்தேடிக் காணாதவர்களாய், நான் தான் பிரமமென்று இறுமாப்படைந்த கர்வமடங்கி வருந்தினார்களென்றால், அதன்பெருமையை நம்மால் சொல்லவியலுமோ? இன்னும் ஆகாயகங்கை நம்மிலும் விசேடப் பட்டதென்று துதிசெய்கின்ற அம்மலையின் சுனைநீரை யுண்ணும் பொருட்டு அருணன் தேரிற் பூட்டிய புரவியானது எதிர்கடக்கும். வெள்ளிய மேகங்கள் அம்மலையின் அடிவாரத்தில்தங்கினால், யாவராலுஞ் சிந்திக்கப்பட்ட கைலைமலைமேல் திருவண்ணாமலையிருப்பது போலொக்கும். கார்த்திகைமாசத்தில் அம்மலை

மேல் கிர்த்திகாதீப மேற்றினால் பூதேவியின் மகுடத்திற் பதித்த ரத்தினத்தை யொக்கும். பரமசிவனே அம்மலையானதால் இமயபர்வதராஜனுக்கு நமது மருமகன் நம்மையின்றி வேறுஇனமாக இருக்கின்றானென்ற மயக்கமொழிந்து, இன்றுதான் நம்மருமகனும் நம்மினமாயினானென்று மனங்களிக்கும்படி யம்மலை விளங்கும். சந்திர சூரியர்கள் மேருவை வலம்வருவதைப் போன்று திருப்பிரதக்ஷணம் செய்வார்கள். இப்பொழுது உங்களுக்கு இதனைச்சொல்லுவது, அதனைச் சொல்லவேண்டுமென்று நினைவுகொண்ட பக்தியென்பதே சொல்லத் தூண்டினதேயன்றி, எனது சிற்றறிவினாற் சொல்லக் கூடுமானதன்று.

அந்த மலைக்கு அடுத்த கிழ்பாரிசமான அற்கமலையில் தேவேந்திரனும், தென்பாரிசமான தெய்வமலையில் யமனும், மேல்பாரிசமான தண்டமலையில் வருணனும், வடபாரிசமான கு[illegible]லையில் குபேரனும், மற்ற நான்கு திக்குகளில் வாயு, அக்கினி, ஈசானன், நிருதியும், அவைகளைச்சுற்றி யிருக்கும் மலைகளிலெல்லாம் தேவர்களும், சித்தர்களும், அஷ்டவசுக்களும் தங்கள் தங்களுடைய சிவந்த கரங்களைக் கூப்பி நின்று திருவண்ணாமலையை வணங்குவார்கள்.

தனக்கு மற்றொன்றை நிகர் சொல்லக்கூடாமல் தன்னையே தனக்கு ஒப்பு சொல்லப்பட்ட திருவண்ணாமலை ஸ்தலத்தில், பூவுலகமாதாவாகிய பார்வதிதேவி அரியதவம் புரிந்து பரமசிவனது இடபாகத்தைப் பெற்றாள். பிரமன், விஷ்ணு இருவரும் தங்களுடைய கர்வம் நீங்கினார்களாகி வரங்களைப் பெற்றார்கள். சந்திரவம்சகுலதிலகனாகிய வச்சிராங்கதபாண்டியன் அந்த மலையை பிரதக்ஷணம்

வந்ததினாலே தன்னுடைய பாவத்தை நீக்கியவனானான். சேரகுலாதிபனாகிய வல்லாள மகாராஜன் புத்திரகலிநீங்கி முத்தியை யடைந்தான். கலாதரன், காந்திசாலி யிருவரும் அந்தஸ்தலத்தை வலம்வந்து மோக்ஷத்தையடைந்தார்கள். இன்னும் அன்று தொட்டு இன்று வரையில் அனேகம் பேர் நினைத்தும், ஸ்தோத்திரஞ் செய்தும் கேள்விப்பட்டும், தரிசனஞ் செய்தும், கால்களாலே பிரதக்ஷணஞ்செய்தும், அதில் நீதிபொருந்திய வேதமார்க்கங்களை யனுசரித்தும், தீர்த்தங்களிலே முழுகியும், தருமங்களைச் செய்தும், சோதிசொருபமாகியசிவனைத்தொழுதும், திருப்பணிசெய்தும் குற்றமற்ற மோக்ஷத்தை யடையப் பெற்றார்கள்.

அந்த திருவண்ணாமலை ஸ்தலமானது தமிழ்நாட்டின் கண்ணிருக்கிறது. அப்பதிக்கு வலப்பக்கத்தில் வருகிற பெண்ணையாறு இடைகலையும், இடப்பக்கத்தில் வருகிற செய்யாறு பிங்கலையும், கமலைநதி சுழுமுனையுமாம். அந்த நதிகளில் ஸ்நானஞ்செய்தால் ஒன்றுக்கு ஆயிரம் பங்கு பலன்வரும். அத்தலத்தில் முப்பத்து மூ கோடி தேவர்களும், முனிவர்களும் தவஞ்செய்வார்கள். சிதம்பரத்தை தரிசனஞ்செய்தாலும், காசியிலே தேகத்தை விட்டாலும், திருவாரூரில் பிறந்தாலும் முத்தியை யடையலாம். அருணாசலமென்னும் திருவண்ணாமலையை மாத்திரம் நினைத்தாலே முத்தியை யடையலாம். ஆனபடியால், அந்த திருவண்ணாமலை ஸ்தலத்தைப் போன்ற வேறுஸ்தலம், மலை, மூன்று லோகத்திலுமில்லை.

இவ்வாறு நந்திகேசுரர் சொல்லக்கேட்ட மார்க்கண்டேயர் இருதயமகிழ்ந்தார். அதில் தனக்கு ஒருவாறு சந்தேகந் தோன்றியதால், நந்திகேசுரரை வணங்கி, எங்களது

பிறவித்துன்பத்தை யொழிக்கவந்த பெருமானே! தேவ
ரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளியதில் எல்லா சிவஸ்தலங்களின்
சிறப்பைச் சொல்லி அவைகளில் திருவண்ணாமலை மாத்
திரம் அதிகமென்றும், இதுபோன்றஸ்தலம், மலை, வேறெ
ங்கும் கிடையாதென்று அநுக்கிரகஞ்செய்தது யாது
காரணத்தைப் பற்றி? அதை யெங்களுக்கு தெளிவாகவிள
ங்கும்படி திருவுள்ளமுவந்து வெளியிட வேண்டுமென்று
விண்ணப்பஞ்சாற்ற, முழுதுமுணர்ந்த நந்திகேசுரர் போர
வுகந்து, ஐயா மார்க்கண்டேயரே! உமது ஐயந்தீரப
சொலலுகினறேன் கேளும் என்று சொல்ல வாரம்பித்
தார்.

காசியில் இறப்பதற்கும், திருவாரூரில் பிறப்பதற்
கும், ஒருவன் எண்ணியவாறு முடிவது கஷ்டமல்லவா?
அதுநிற்க, சிதம்பரஞ் சபாபதி திருத்தசபையை தரிசனஞ்
செய்வதற்கு பக்ஷிகளுக்கும், மிருகங்களுக்கும், விரு
க்ஷம் முதலிய ஓரறிவு உயிர்களுக்கும் இயலாது; மானிட
ரில் பூர்வஜன்ம புண்ணியத்தால கானைத்தகுந்த சிலருக்கு
மாத்திரம், அச்சபையை தரிசிக்கக்கிடைக்கும். ஆனதால்
ஸ்திரியானவள் தன்புருஷனுக்கன்றி வேறொருவனுக்குப்
பெறப்பட்ட குண்டர்களுக்கும், விதவைபெறப்பட்ட
கோளகருக்கும், நீசருக்கும், கொலைசெய்கிறவர்களுக்கும்
அவையவங்குறைந்தவர்களுக்கும், தீமைசெய்கின்றவர்
களுக்கும், நெடுந்தூரத்திலிருப்போர்களுக்கும், மற்றனைவ
ர்களுக்கும் அந்த அருணாசலஸ்தலத்தையேனும், மலையை
யேனும் நினைத்தாலே முக்தியை யளிக்கும் இதன்றி மிரு
கங்கள், பக்ஷிகள் அங்கு பிறந்தாலும், வசித்தாலும், மரங்
கள், தாமரை முதலாகியகொடி பூண்டுகள் முளைத்தாலும்
மோக்ஷத்தை யடையும்.

இவைகள்தவிர, அந்த திருவண்ணாமலை ஸ்தலத்திலிரு
க்கிற சிலைகளெல்லாம் இலிங்கமானபடியால் அது சிவ
லோகமாகும். அத்தலத்திலிருக்கிற விருக்ஷங்களெல்லாம்
கற்பக விருக்ஷங்களாகும். அத்தலத்திலிருக்கிற அலைபொ
ருந்திய ஜலங்களெல்லாம் சிவனது ஜடாபாரத்தில் வீற்றி
ருக்கப்பட்ட கங்கையாகும். அத்தலத்திலுள்ளோர் அருந்
தும் அமுதெல்லாம் தேவர்களுண்ணும் அமிர்தமாகும்.
அத்தலத்தில் சஞ்சரித்தல் பூமியை பிரதக்ஷணஞ் செய்த
லாகும். அவ்விடத்தில் சொல்லும் வார்த்தைகளெல்லாம்
வேதமாகும். அவ்வூரில் நித்திரைசெய்தல் நிஷ்டைகூடி
சமாதியிருத்தலாகும். காருகபத்தியம் - ஆகவனீயம் - தட்
சணாக்கினியம் என்கிற மூன்றக்கினியை புரிந்தவர்களும்,
நான்குவேதங்களை யுணர்ந்தவர்களும், பிரமயாகம் - தெய்
வயாகம் - பூதயாகம் - பிதிர்யாகம் - மானுடயாகம் என்
கிற பஞ்சவேள்விகளை முடித்தவர்களும், எத்தனையதவஞ்
செய்தவர்களும், முப்பத்திரண்டு தருமங்களைச் செய்தவர்
களும், இயமம் - நியமம் - ஆசனம் - பிராணாயாமம்-பிரத்
தியாகாரம்-தாரணை-தியானம்-சமாதியென்கிற அஷ்டயோகி
யானவர்களும், இன்னும் எப்படிப்பட்டவர்களும் அந்த
அருணாசலத்தை நினைக்காவிட்டால் அவர்களுக்கு முக்தி
சித்திப்பதில்லை: ஆனதுபற்றியே, தேவர்களாய் சொர்க்க
த்திலிருக்கிறவர்களும் பூவுலகில் சுத்தமானிடர்களாகவும்,
இருமிகளாகவும்பிறக்க ஆசைப்பட்டும், பிறந்து அந்தஅரு
ணாசலத்தை தியானஞ்செய்தும், குறைவிலாத முத்தியைப்
பெற்றிருப்பார்கள் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய அந்தப்
பதியில் பிறக்கிறது நூறுயாகஞ் செய்தவர்களுக்கு அல்லா
மல் கிடையாது. அவர்களிலும் சுவாமியினுடைய கிருபை
யைப் பெற்றவர்க்கேயன்றி, மற்ற தேவர்முதலாகிய யாவ
ர்க்கும் அரிது.

எல்லாஸ்தலங்களில் இரும்பிலும், செம்பிலும், வெண்கலத்திலும், வெள்ளியிலும், வெண்பொன்னிலும் பதிக்கப்பட்ட ரத்தினம்போல் விளங்கப்பட்ட பரமசிவன், அருணாசலத்தில் மாத்திரம் பசும்பொன்னில் பதித்த ரத்தினம்போல் விளங்குவார். அந்த பரமசிவன் அருணாசலத்தில் பிரகாசிப்பது எத்தன்மையாயிருக்கிறதென்றால், கண்ணிருக்கிறதினால் முகம்பிரகாசிக்கிறது; முகத்தினால் கண்கள் பிரகாசிக்கிறது; இவ்விரண்டினால் தேகமுழுதும்பிரகாசிக்கிறது. அவைபோல பரமசிவனாலே அருணாசலம் சிறப்படைந்திருக்கும். அருணாசலத்தால் சுவாமி அதிசய யுடையவராய் விளங்குவார். அத்தலத்தினாலும், அந்தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சுவாமியினாலும், எண்ணிக்கையில்லாத எல்லாக்ஷேத்திரங்களும் சிறப்பை யடைந்து விளங்கும். ஆனதினாலே எல்லாஸ்தலங்களும் உடலாகவும், அருணாசலம் முகமாகவும், அதில் சுவாமி கண்ணாகவும் சொல்லப்படும்.

இத்தகைய ஸ்தலத்திலெழுந்தருளிய சிவபெருமானுக்கு சிறிதுங்குற்றமின்றி பூசை நடக்குமாகில், ஒருகொடியினது வேரில் நீர்வார்த்தால் அக்கொடியும், அதனிலைகளும், புஷ்பங்களும் குளிர்ச்சி பெற்றிருப்பதுபோன்று எல்லாஸ்தலங்களிலும் பூசை நடந்ததாகும். அந்த திருவண்ணாமலையில் நடவாவிட்டால் மற்ற ஸ்தலங்களில் நடந்தாலென்ன? நடவாவிட்டாலென்ன? நடந்திலும் நடவாததுபோலாம்.

உலகோர் தொழுகின்ற திருவண்ணாமலையிலிருந்து, இதைவிட உயர்வாகிய ஸ்தலங்கள் இருக்குமென்று மனதில் சந்தேகமுற்று வேறு ஒருஸ்தலத்திற்கு நாடிச்சென்ற

வர்கட்கு, அதற்குமுன் அவர்கள் செய்திருந்த தவசுகளும் தருமங்களும் பிரயோசனப்படாமல்போகும். அவர்கள் நற்குலத்தி லுதித்தோராயினும் நீசராவார்கள்; நற்குணமுடையோராயினும் தீக்குணமுடையோராவார்கள்; உயிரோடிருப்பினும் இறந்தவர்களுக்கு ஒப்பாவார்கள். அந்த திருவண்ணாமலைக்குச் சமானமாக வேறொருஸ்தலத்தைக் கூறினவர்களும் இந்ததோஷங்களுக்கு உடன்பாடாவார்கள்.

என்றிந்தப் பிரகாரம் நந்திகேசுரர் திருவண்ணாமலை ஸ்தலத்தினது பெருமையை ஏதுவோடு அருளிச்செய்ய, கேட்டமார்க்கண்டேயரும் மற்ற முனிவர்களும் அன்பு - பக்தி - ஆனந்தமாகிய கடலில் மூழ்கி தன்னைமறந்தவர்களாய் இருந்தார்கள். பிறகு ஞாபகம் வரவும் மார்க்கண்டேயர் நந்திகேசுரரை பலதரம்வணங்கி, அடியார்க்கெளிய எங்களாண்டவனே! தாங்களருளிச்செய்த திருவண்ணாமலை மகிமையைக்கேட்டயாங்கள் அளவுசொல்லக்கூடாத மனக்களிப்பை யடைந்தோம். இன்னும் அத்தகைய ஸ்தலத்தினிடத்திலே பரமசிவனானவர் அக்கினிசொரூபமாய்த் திருவுருக்கொண்டதும், அப்பால் மலையுருவானதும், அம்மலையின் அடியையும் முடியையும், பிரனும் விஷ்ணுவுந்தேடி அறிய சக்தியற்றவர்களாய் வருத்தப்பட்டதும், பின்பு சுவாமி அவர்களுக்கு அனுக்கிரகஞ்செய்ததும் திருவுள்ளமுவந்து எங்களுக்கு அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்றார்.

அதைக்கேட்ட தயாமூர்த்தியாகிய நந்திகேசுரர் மனமகிழ்ந்து, ஐயா மார்க்கண்டேயரே! அந்த திருவண்ணாமலைஸ்தலத்திலே பஞ்சபாதகங்களை செய்யநினைத்தாலும்,

அது புண்ணிய நினைவாகி முத்திக்குவழிகாட்டும் என்று வேதங்கள் முறையிடும். அப்படியிருக்க, உள்ளன்போடு நல்லசொற்களால் துதிக்கின்றவர்களுக்கு அரிதாகியபேறு கிடைக்க சந்தேகமிருக்குமா? இருக்காது. அத்தலமகிமையை கேட்டநீங்கள் செய்யும்பேற்றால், எனக்கும் நல்ல பலனைக்கொடுக்கும். ஆனபடியால், நீங்கள் கேட்டபடியே எனக்குத்தெரிந்த அளவில் சிறிது சொல்லுகிறேனென்று சொல்லத்தொடங்கினார்.

உலகவுற்பத்தி.

சர்வசம்மார காலத்தில் சகலமும் தன்பாலொடுங்கச் செய்துகொண்டு, எல்லாங்கடந்த தத்துவமுடிவிலே தனிமையாய் நின்றபரமசிவம், முன்னொடுங்கியவாறே விரியச் செய்து உலகமுண்டாக்கவேணுமென்று திருவுள்ளங் கொண்டார். அவ்வளவில் தன்னிடத்திலிருந்து சத்திதோன்றியது; சத்தியினிடத்திலிருந்து நாதந்தோன்றியது; நாதத்தினிடத்திலிருந்து விந்துதோன்றியது; விந்துவினிடத்திலிருந்து சதாசிவன் தோன்றினார்; சதாசிவனிடத்திலிருந்து மகேசுரன் தோன்றினார்; மகேசுரனிடத்திலிருந்து ருத்திரன்தோன்றினார்; ருத்திரனிடத்திலிருந்து விஷ்ணுதோன்றினார்; விஷ்ணுவினிடத்திலிருந்து பிரமாதோன்றினார்.

உடனே பிரமாவானவர் உலகத்தை சிருஷ்டிக்கிறதற்கு மனதில் எண்ணினார். அவ்வாறெண்ணவே தன்னிடம் மரீசி - அங்கிரர் - புலஸ்தியர் - புலகர் - கிருது - அத்திரி - சனபதி என்கிற எழுரிஷிகளும் பிறந்தார்கள்; தக்கன் வலதுகாற் பெருவிரலிற் பிறந்தான்; பிருகு மார்பினிடத்திற் பிறந்தான்; தர்மதேவதை முகத்திற் பிறந்தது.

அந்த பிரமாவின் புத்திரராகிய எழுவரில் மரீசி ரிஷியினிடத்தில் காசிபரிஷி பிறந்தான், தக்கனென்பவன் ஐம்பது பெண்களைப் பெற்றான். அந்த ஐம்பதுபெண்களில் பதின்மூன்றுபெண்களைக் காசிபர்விவாகஞ்செய்தார். அதில் மூத்தவளாகிய அதிதியென்பவள் வயிற்றில் முப்பத்துமுக்கோடிதேவர்கள் பிறந்தார்கள். பின்பு அதிதிக்கு இளையவளாகிய திதி என்பவள் இரணியன், இரணியாட்சனென்கிற இரண்டு பேரையும்பெற்றாள். அவ்விருவரில் இரணியன்பிரகலாதன் முதல் ஐந்து பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அந்த பிரகலாதன் தவத்தினாலே மூன்றுபிள்ளைகளைப் பெற்றான். அம்மூவரில் விரோசனனென்பவன் மாவலியென்பவனைப் பெற்றான். மாவலி வாணாசுரனைப்பெற்றான். தநுவென்பவள் சம்பரன் முதலாகிய பத்து அசுரர்களைப் பெற்றாள். அந்தப்பத்துபேரில் சிங்கிகை என்பவள் இராகுமுதல் நாலுபிள்ளைகளைப் பெற்றாள். அவளுக்கிளையவள் மூன்று அசுரரைப் பெற்றாள். காலை என்பவள் காலகேயர்கள் ஆறுபேரையும் பெற்றாள். வினதையென்பவள் கருடன், அருணன்கூட நாலுபிள்ளைகளைப் பெற்றாள். கத்துருவென்பவள் பாம்புகளெல்லாவற்றையும் பெற்றாள். அரிட்டை என்பவளிடத்தில் ரம்பாஸ்திரிகள் பிறந்தார்கள். இலங்கினி என்பவள் முனிவருடைய கிருபையினாலே பதினாறுலக்ஷமாகிய கந்தர்வர்களைப் பெற்றாள். கபிலையினிடத்தில் பத்துபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அங்கிரர் - சனபதி - என்கிற இருவரும் காந்தருவரைப் பெற்றார்கள். அத்திரியென்பவர் சூரியன் - சந்திரன் - இருவரையும் பெற்றார். இராக்ஷசர் - வானவர் - கின்னரர் இவர்களை புலஸ்தியர்பெற்றார். புலகரிஷியென்பவர் கிம்புருடரையும் மிருகங்களையும்பெற்றார். சனபதியென்பவர் அஷ்டவசுக்களைப் பெற்றார். பிருகுவென்

பவர் கவிஎன்பவனையும், சவுனகரையும் பெற்றார். பின்பு லக்ஷ்மியையும் பெற்றார். கவியென்பவர் சுக்கிரனைப்பெற்றார். சூரியன் தன்மனைவியைச் சேருவதற்குயத்தனப்பட்டபோது, அவளதற்கு இசையாமல் பெண்குதிரையாக்ஓட, சூரியன் ஆண்குதிரையாக துரத்தி, அதைஅவளது இரண்டு நாசியிலுஞ்செலுத்தியதால் வரிசையாகிய அசுவினிதேவர்களிருவர்பிறந்தார்கள். அதன்பின்பு விரிந்த சரமும், அசரமும் அனேகவிதமா யுண்டாயின.

பிரமதேவனிறுமாப்பு.

இவ்வாறு சகலமும் உண்டாக்கிய பிரமதேவனுக்கு ஒருவிதநினைவுவந்து, உலகமெல்லாம் நம்முடைய சிருஷ்டியினாலல்லவா உண்டாயினது? நாம் சிருஷ்டிக்காவிடில் இவை எல்லாமிருப்பதற்கும், விஷ்ணு ரக்ஷிப்பதற்கு காரணமேது? நாமேநினைத்தால் இவைகளை யழிக்கவேணுமென்றாலும் அழித்துவிடலா மல்லவா? இப்படிப்பட்ட சக்தி நமக்கிருக்க, விஷ்ணுதான் நம்மை யீன்றோனென்றும், எல்லாவற்றையுங்காக்கின்றானென்றும் இறுமாப்படைந்திருக்கின்றானே? அவன் அப்படிப்பட்ட நினைவை யடைந்திருக்கில், நம்முடையசிருஷ்டித்தொழில் பெருமைக்கு தாழ்வாயிருக்குமல்லவா? அதைப்போல் விஷ்ணுவை அனேகம் படைக்க சாமார்த்தியமிருந்தும் இன்னுமவனை தகப்பனென்றும், திதிகர்த்தனென்றும் வைக்கலாமா? என்று அகங்காரத்தைக் கொண்டான். உடனே வைகுண்டத்திற்குச்சென்று விஷ்ணுவைவலிய எதிர்த்து அவமதிப்பான சில்வார்த்தைகளைச் சொல்லத்தொடங்கினான். அதாவது,

பிரமனுக்குமவிஷ்ணுவுக்குந்தர்க்கம்.

பிரமன்:—ஐயர், விஷ்ணுவே! நான் பதினாலுலகங்களையும், சத்த மேகங்களையும், சத்த சமுத்திரங்களையும், சத்தகுல பர்வதங்களையு முண்டாக்கி, இப்போது வாழ்கின்ற எல்லாவுயிர்களையு முண்டாக்க மரீசி முதல் சத்த ரிஷிகளையும்பெற்றேன். என்பிள்ளைகளால் உண்டாகியவர்கள் பிரகஸ்பதியுடனே எல்லாதேவர்களும், சந்திர சூரியர்களும், அசுரர்களும், கந்தருவர், கிம்புருடர், சித்தர், சனகாதர்களும், தேவேந்திரன், திக்குப்பாலகர்களுமல்லவா? இவர்களெல்லாம் என்னாலல்லவா உண்டானார்கள். ஆனபடியால் எல்லாவற்றிற்கும் நானே கர்த்தனாக விருக்க, இனிநீ சகலத்திற்கும் நானே கர்த்தனென்பதையும், என்பிள்ளைதான் பிரமாவென்பதையும் மறந்துவிடு. நான்படைக்காவிட்டால் நீயெப்படி காப்பாற்றுவாய்? சுவரில்லாமல் சித்திரமுண்டாகுமோ? அப்போது சுவர்ஆதியா? சித்திரமாதியா? நீரேகவனித்துப் பாரும்" என்றார். அதற்கு,

விஷ்ணு:—அடா பிரமனே! என்னடா பைத்தியக்காரனாயிருக்கிறாய்? நீவிளையாட்டாய் பேசுகிறாயா? அல்லது உண்மையாகவேபேசுகிறாயா? தகப்பனென்றும் பிள்ளையென்றும் கொஞ்சமேனும் மரியாதையில்லாமல் பேசுகின்றாயே இதுவார்த்தைக்கழகா? இந்த மரியாதையில்லாத வார்த்தையைப் பற்றி எனக்குக்கோபம்வந்தும் நீபிள்ளையாச்சுதேஎன்று மன்னித்தேன். இனியிப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைப் பேசாதேபோடாபோ" என்றார். அதற்கு,

பிரமன்:—ஐயா விஷ்ணுவே! நீர் எனக்கு தகப்பனென்றெண்ணியிருப்பதை மறந்துவிடு என்று சொல்லியும், இன்னும் அதையே பேசுகின்றீரே? நீர் முன்னொரு தூணிடத்திலே பிறந்தாயே அந்தத் தூணை உனக்குத் தந்தையென்று சொல்லட்டுமா? அல்லது தாயென்று சொல்லட்டுமா? அந்த தூண் உனக்கு தந்தையானால், நான் உன் உந்தியில் வந்ததின் பொருட்டு நீர் எனக்கு தந்தையாவீர். இப்படியிருக்க தெரியாமல் பேசுகின்றீரே" என்றார். அதற்கு,

விஷ்ணு:—அடா பிரமனே! உன்மீது ரொம்பவும் கோபமாகிறது. நீ யெனக்கு பிள்ளையென்றும், உன்னை யெப்படி கொல்லுகிறதென்றும் நினைக்கின்றேன், நீ வேறாயிருந்தால் இவ்வளவு கோபம் வந்ததற்கு சும்மா விடமாட்டேன். மதுவும், கைடபனும் எனக்குப் பிள்ளைகளல்லவா? எனக்குப் பிள்ளைகளாகவிருந்தும் என்னையிகழ்ந்தும் எதிர்த்துப்பேசியதால் கொன்றுவிட்டேனே. அது உனக்குத் தெரியாதா? அதுபோலவேயும் தேடிக்கொள்ளாதே பத்திரம் பத்திரம். தேகத்தில் ஒரு கட்டியுண்டானால் அது நம்முடைய தேகத்திலுண்டாகிய நம்முடைய கட்டியென்று விட்டுவிடுவார்களா? உடனே அதை அறுத்தெறிந்துவிட்டு தேகத்தை தானே சௌக்கியப்படுத்திக்கொள்ளுவார்கள். அதுபோல் தனக்குக் கெடுதியை தேடினால் மைந்தனென்றும் பார்ப்பதுண்டோ? பிறகு இதினால் கஷ்டம் நேரிட்டால் "மறந்தாப்போலிறந்தேன் உயிரே வா!" என்றால் வராது. இதை நன்றாக தெரிந்துக்

கொண்டு உன் இருப்பிடத்தேபோய்சேர்" என்றார்; அதற்கு,

பிரமன்:—ஐயா விஷ்ணுவே! நீயா யென்னைக்கொல்லப்பட்டவர்? நம்முடைய மைந்தன்தானே நம்மையென்ன செய்வானென்று நினையாதே. நெருப்பு மூங்கிலிடத்தே பிறந்து மூங்கிலைத்தானே கொளுத்திப் போடுகிறதை அறியாயோ? அப்படி உன்னை அழித்துப்போடுவேன். உனக்கு பிருகுரிஷி கொடுத்த சாபத்தால் பத்துதரம்பிறந்தாயே நீ அதைப் பகுத்தறியவில்லையோ? அப்படி நீபிறக்கும்போதெல்லாம் உன்னுடலைப் படைத்துப்படைத்து என்கைகள் காய்ப்பேறி கறுத்துப்போனதையும்பார். இப்படி நான்படைத்திருக்க நீயென்னைப்படைத்தேனென்று மதத்தையடையாதே. அடைந்தால் உன் உத்தியோகத்தைநீக்கி வேறொருத்தனையுண்டாக்கி ரக்ஷிக்குந்தொழிலுக்கு நியமித்துப் போடுவேன்" என்றார். அதற்கு,

விஷ்ணு:—அடா புத்தியில்லாதவனே! சிவன் உன்னுடைய தலைகளிலொன்றைப் பிடுங்கியெறிந்த காலத்தில் அந்தத்தலையை மறுபடியும் உண்டாக்கிக்கொள்ள உனக்கு வகையில்லை. இந்தத் தலையைக்கொண்டு தானே உலகத்தைப்படைத்தாய். ஆனதால், உன்னை எதற்குத்தலைவனென்று சொல்லுகிறது. இவ்வாறிருக்க, நீதானா சர்வசக்தியுடையவன்? உன்னை எத்தனையோ தடவைகாப்பாற்றியதாலல்லவா இப்பொழுது என்னையே எதிர்த்துக்கொண்டாய்" என்றார். அதற்கு,

பிரமன்:—ஐயா விஷ்ணுவே! நீரே ஆண்மையுள்ளவரென்று பேசுகின்றீரே. உம்மால் என்ன நடக்குமென்றெண்ணுகின்றீர்? என்ன நடத்தினீர்?'' என்றார். அதற்கு,

விஷ்ணு:—அடே! சோமுகாசூரன் உன்னிடத்தில் வேதங்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போனபோது நான் மச்சாவதாரங்கொண்டு அந்த அசுரனைக்கொன்று வேதங்களை வாங்கித்தரவில்லையா? அதுவல்லாமல் சாமார்த்தியமுள்ள அனேக அசுரர்களைக்கொன்று உன்னையுங் காப்பாற்றவில்லையா? இப்படியிருக்க எட்டிமரமேனும் பற்சென்றிருக்கட்டுமென்று நினைக்கின்றேன். இதுகளை யுணராது கெட்டுப்போகநான் தேடிக்கொள்ளுகிறுயே, சரியா? பின்னையானவுன்னை இன்னார்கொல்லப்பட்டாரென அச்சப்படுகின்றேன் போ! போ!!'' என்றார். அதற்கு,

பிரமன்:—ஐயாவிஷ்ணுவே! இதுவரைக்கும் பெரியவரானதால்போய்போகுதென்றெண்ணினேன்; நீரோ கொஞ்சமேனும் மரியாதைவைக்காது இழுமாப்பால் இகழ்ந்து அதிகமாய் பேசுகிறாய்; இனியெதுவும் பார்க்கமாட்டேன். இன்னும் அதிகமாய் வார்த்தையாடினால், நம்முடைய புத்திரபௌத்திரர்களாகிய தேவகூட்டங்கள் உன்னை கொல்லுவதற்கு வளைத்துக்கொள்ளும்; அதற்குள்ளாக நீயிருப்பாற்கடலில் குதித்து ஒளித்துக்கொள்ளுமோ'' என்றார்.

இந்தப்பிரகாரம் பிரமதேவனும் மகாவிஷ்ணுவும் எத்தனையோ வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டார்கள். அப்போது இருவருடைய விழிகளும் கோவைப்பழம்போன்று சிவந்தது; புஜங்கள் துடித்தது; வாய்களும் வார்த்தையாடிக்கொண்டேயிருந்தது; கைகளோ ஆயுதங்களின்மீது தாவிக்கொண்டிருந்தது. உடனே கோபத்தாளாதவர்களாய் புஜங்களைத்தட்டி, மீசைகளைமுறுக்கி, சண்டைசெய்யஆரம்பித்து, ஒருவரையொருவர் மேலேயெடுத்தெறிவார்கள்: கிழேவிழுவார்கள்; மறுபடியெழுந்து விரைவில்ஓடி வளைத்து எதிராகநின்று குத்துஎன்று சொல்வார்கள்; மடியைபிடித்துக்கொண்டு அந்நேரமும் இருவரும் வலமிடமாக வருதலைப்போன்று சுழன்றுதிரிவார்கள். இவ்விதமாக சண்டை செய்கிறபோது மலைகளெல்லாம் பொடியாய்ப்போனதுகள்; அண்டகடாகம் பகீரென்று வெடித்தது; சந்திர சூரியர்கள் ஒளித்தார்கள்; ஆதிசேஷன் தலைசுமை பொறுக்கமாட்டாமல் உடல்நெளித்துக் கொண்டான்; கற்பகாலம்வந்து உலகம் அழியப்போகிறதென்று தேவர்கள் கண்களை மூடிக்கொண்டார்கள்; நக்ஷத்திரக்கூட்டங்களும், மேககூட்டங்களும்உதிர்ந்ததுகள்; உலகமெல்லாம் அடுக்குக்குலைந்துவிழுந்தன; தூளெழும்பியதுகள்; கங்கை முதலான நதிகளெல்லாம் தண்ணீரில்லாமல் வற்றிப்போனதுகள்; அஷ்டதிக்குகளிலுமிருக்கின்றயானைகள் திகைத்துப்போயின; உலகின்கண் ஊர்ந்துபோகின்றஜீவன்களும், தவழ்ந்துபோகின்ற ஜீவன்களும், நடந்துபோகின்ற ஜீவன்களும், பறக்குஞ்ஜீவராசிகள்போல ஆகாயத்திற்பறந்ததுகள்; நிலையாகநின்ற விருக்ஷங்களும், மலைகளும் திரிந்ததுகள், ஊனாகவிறைந்த ஐந்துவஸ்துவாகிய தேவநருக்கள் பொடி-

பொடியாய்ப்போனதுகள்; எவ்விடமும் அந்தகாரம்நிறைந்தது; மகாமேருஅசைந்தது; சத்தசமுத்திரமும் சேறானதுகள்.

அப்போது சர்வசங்காரகாலமேவந்துவிட்டதென்று தேவர்களெல்லாரும் பயப்பட்டு தேவேந்திரனிடஞ்சென்றார்கள். தேவேந்திரன் தானடைந்ததுன்பத்தையெல்லாம் தம்பால்வந்த தேவர்கள்மாட்டு புகன்று, தாங்கள் என்ன காரியமாய் வந்தீர்களென்றான். அதற்குத்தேவர்கள், ஐயா தேவேந்திரா! பிரமனும், விஷ்ணுவும் பூமியில் யிருந்த யுத்தஞ்செய்கிறார்கள், நாங்கள்பிழைக்குமார்க்கம்வேறே யில்லை: ஆனபடியால், இதுவிஷயத்தை சீக்கிரமாக கவனியாது தாமதிக்கும்பக்ஷத்தில் இப்பொழுதே சர்வசங்கார காலம் வந்துவிடும்போலிருக்கிறது. அதைபற்றி இப்போதே சீக்கிரமாகசென்று யாவருக்குங் காரணமாயிருக்கின்ற பரமசிவத்தைத்தொழுது இதனைவிண்ணப்பஞ்சாற்றி உய்வதே நல்லகாரிய மென்றார்கள்.

இவ்வாறு தேவர்கள் சொல்லக்கேட்ட தேவேந்திரனுக்கு சம்மதமனதாகி தேவர்கூட்டங்களுடனே புறப்பட்டுப்போய் எல்லாம்வல்ல பரமசிவனுடையசெய்யபாதங்களைத் தொழுது, சுவாமி! சர்வசக்தியுக்தனே!! எங்களையீன்றமங்கைபாகனே!!! பிரமனும், விஷ்ணுவும் சண்டைசெய்வதினால் வருந்துக்கத்தை நீக்கவேண்டும்; எங்களுக்குத்தாயாகிய தங்களைவிட வேறுதுணையேது? உருண்டுகொண்டு போகாநின்ற வண்டியினுடைய சக்கரம்போல் அஞ்ஞானம் பொருந்திய பிறப்பையு மிறப்பையும் மாறிமாறியடைந்து வருத்தத்தை யடையாமல் மோக்ஷத்தைப் பெற உனக்கடிமையாகப்புகுந்து, உன்னுடையஅளவில்லாத

கிருபைக்கடலில் குளிக்க அடைக்கல மானோம்; அநேகம் புழுக்கள் குடைந்துக்கொண்டிராநின்ற உடற்பாரத்தைப் பொறுக்கமுடியாத இழுக்காகிய அஞ்ஞானங் கெட, பிரியத்தினாலே கிருபைசெய்கின்ற தயாநிதியே! பெரியசமுத்திரத்தினிடத்தில் தினம்முழுகினும் போகாத மும்மலமாகிய அழுக்குப்போக அடைக்கலம்புகுந்தோம்; இனிவேறேஆலோசனையின்றி எங்களுக்குக்கிருபைசெய்ய வேண்டும் என்றார்கள்.

அக்கினிமலையுற்பத்தி.

இவ்வாறு தேவர்கள்முறையிட, எள்ளினிடத்துநெய் போன்று எல்லாவுயிர்களிடத்தும் நிற்கும் சுவாமி இந்த சண்டையை அறியமாட்டாரா? அறிவார். அறிந்தும், பிரமனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் வந்தசண்டையின் மூலத்தை தேவர்களாலுந்தெரிந்து, அவர்களின் முறைக்கிரங்கிய தயாமூர்த்தியாகி, தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலெல்லோருமடைந்த நடுக்கம் பயம்அகலவும், பிரமாவுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் நேர்ந்தபகையை நீக்கவும், அடுக்கடுக்காயிருக்கிற அண்டங்களெல்லாம் அடுக்குக்குலையாம லிருக்கவும், கிருபைசெய்வதாய், சண்டைசெய்யும் பிரமாவுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் மத்தியில் தடுத்தற்கரிய அக்கினிசொரூபத்தோடு கூடிய ஒருபெரிய திருமலையாகினார். அப்போது பாதாளலோகத்திலிருக்கிற பாம்புகளெல்லாம் அந்தமலைக்குச் சலிவேறென்ன அதன்கீழ்பருத்த வேரோடி, பூமியிற்பெரிதாய்கிளைத்துத், தேவலோகங்களைத்தாண்டிப், பிரமலோகத்து முகட்டையுடைத்து, அண்டகடாகவெளியைக்கடந்து, அதற்கப்பாலிருக்கிறபெரியவெளிக்குமேலாயிருக்கிற இடத்துக்கு ஒரு அக்கினிசொரூப மகாமேருஅடுத்த

தென்று சொல்லவளர்ந்தது. இன்னும், உதயமாகி நெடுந்தூரம் கிரணங்களை வீசுகின்ற சூரியனுடைய தேரிற்கட்டியகுதிரைகள் சஞ்சாரஞ்செய்யக்கூடாத உலகமெல்லாம் ஒடிக்கிளைத்த நீலமணிபோலுங், கரியஇருளையோட்டுகிறதற்கு ஏற்றிவைத்தவிளக்கைப்போலும்பிரகாசிப்பதினாலே சமுத்திரமெல்லாம் வடவாமுகாக்கினி பரந்ததுபோற் சிவப்புநிறம் பொருந்தியது. அந்தப்பிரகாசத்தால் சத்தகுலபர்வதங்களெல்லாம் அக்கினிமலைசொரிந்த அக்கினிப்பொறிகள்போலச் சிவந்ததுகள். இப்படி ஆகாயபரியந்தம் உயர்ந்துவளர்ந்த அக்கினிசொரூப மலையை ஞானக்கண்களையுடையவர்கள் காணுவதல்லாமல், குற்றம்பொருந்திய ஊனக்கண்ணுடையவர்கள் காணுகிறதற்கு எளிதாருமோ? ஆகாது.

பிரமனும்விஷ்ணுவுங்கொண்டசபதம்.

இத்தகைய அக்கினிமலையைக்கண்ட பிரமாவும் விஷ்ணுவும் பயப்பட்டு, ஓதுங்கின்று, [illegible]தையுடையவராய், இந்தமலையினது [illegible]யையாவது முடியையாவது அறிகிறவரேபெரியவரென்று ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டார்கள். உடனே இந்தமலையின் அடியைநானறிகிறேனென்று விஷ்ணு வராகருபமானார். இந்த மலையின் சிகரத்தைக்காணுகிறேனென்று பிரமன் அன்னப்பக்ஷியாகினார். அப்போதே இருவரும் சரியென்று ஒத்துக்கொண்டு பிரமன் அரைக்ஷணத்தில் ஆயிரங்காதவழி ஆகாயத்திற்பறந்தார். விஷ்ணு அரைநொடியில் ஆயிரங்காததூரம் பூமியைத் துளைத்துக்கொண்டு கீழாகப்போனார்.

விஷ்ணுஅடியைத்தேடல்.

அக்கினிமலையின் அடியைக்காணும்பொருட்டு வராக அவதாரமெடுத்து கீழேசென்றவிஷ்ணுபூலோகத்தைக்கடந்து, அதின்கீழிருக்கிற ஏழுலகத்தையுங் கடந்துபோய், மாவலிச்சக்கிரவர்த்திக்காவலிருக்கின்ற போகவதிபட்டணத்தைத்தாண்டி, அப்புறம் தேவர்கள்வணங்கும் பிர்மசொரூபம் விளங்காநின்ற ஆடகேசுரத்தைக்கண்டு கைகளினாலும் சிரசினாலும்வணங்கி, முன்னே மூன்றுலகத்தையுமளந்தவர் இப்போது ஏழுலகங்களையளந்தும் அந்த மலையினடியைக்காணவில்லை. அப்படி தேடுகிறபோது வளர்பிறைபோல் நாளுக்குநாள்வளர்ச்சியுற்ற இரண்டுகொம்புகளும், குளம்புகளும், முகத்தினுணியும், தேடப்புகுந்த ஆசை பின்பு எப்படிக்குறைந்துபோயிற்றோ அதுபோல் தேய்ந்துகுறைய, துக்கசமுத்திரத்தில் விழுந்து, நூறுவருஷகாலந்தேடியுங் காணாமல் பின்புதெளிவுவந்து, இது சிவபெருமானுடையசெயலென்றறிந்து, அவரைஸ்தோத்திரஞ்செய்து, இளைப்புஞ் சலிப்புமீங்கி, துக்கசமுத்திரத்தையும் ஏழுலகத்தையுந் தாண்டி தனக்கும் பிரமனுக்கும்வந்த கலகத்தை போக்கும்படிக்கு அக்கினிசொரூபம் எழுந்த ஸ்தலத்தைச் சேர்ந்தார். சேர்ந்து பிரமன்இந்தமலையின் முடியை அறியமாட்டானென்று நிச்சயஞ்செய்துக்கொண்டு, நம்பாத மனுஷர்களுக்கு அரியவரும், எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் தூரமாக இருக்கின்றவரும், நமதுகண்ணாகிய புஷ்பத்தோடு அழகியபுஷ்பங்களை தரிக்கின்றவருமாகிய ஒப்பற்றபரமசிவனை வணங்குவோமென்று பலதரமும் பணிந்து உள்ளமுருகிப் பரவினார்.

பிரமன்முடியைத்தேடல்..

இவ்வாறு விஷ்ணுவிருக்க, விஷ்ணுவோடு அக்கினிமலையின் முடியைத்தேட அன்னப்பக்ஷியாகிப் பறந்த பிரமன் அரைக்ஷணத்திலே ஆயிரங்காதந்தாண்டி அண்டகோளையுங்கிழிபடக் கிழித்துப்பறந்து நாலாயிரவருஷந் தேடினார். அப்படி அனேக நாலாயிரங்காதந்தாண்டிப் போய்பார்க்கினும், அக்கினிமலைமுதல்பார்த்ததுபோலவேயிருந்தது. அப்படிதேடும்போது சிறகெல்லாம் உதிர்ந்துபோயின; விசையும் அடங்கியது; துக்கமும்பெருமூச்சும் அதிகப்பட்டன; மனக்குறை வளர்ந்துக்கொண்டேயிருந்தது. ஒருவருமில்லாமல் தான் ஒருவனானபடியினாலே நெருப்பிலிட்டமெழுகுபோல் இளமனாதாகி, விஷ்ணு இந்த அக்கினிமலையின் அடியைத்தேடித் திரும்புவாரோ? அல்லது கொஞ்சந்தூரந்தேடி இனிமேல் தேடக்கூடாதென்று திரும்பி வருவாரோ? என்று துக்கமாகிய ஊஞ்சலிலாடி- அந்தோ! இந்தமலையை சிவனென்று அறியாமல்போனேனே!! பகைத்துக்கொள்ளப்பட்ட விஷ்ணுவையாவது உறவுகொள்ளாமற் போனேனே! அன்றுமுதல் இன்றுவரைக்கும் துக்கசமுத்திரத்தில் மூழ்கினேனே[illegible]படிவந்தது என்னுடைய சிறிய புத்தியினாலேயோ! அல்லது பூர்வகாலத்திற்செய்த பாபத்தினாலேயோ! இவ்வளவுதூரந் தேடிவந்தும் முடியை அறியாமற் போனேனே! இப்படியே திரும்பி விஷ்ணுவிடம்போய் நான் முடியைக்கண்டேனென்று பொய்சொன்னாலும், நமக்குதக்கவாறு சாக்ஷிசொல்லுவதற்குத் துணையில்லையே என்று விசனப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அந்தச்சமயத்தில் ஒரு தாழம்பூமடல் மேலேயிருந்திறங்கப் பார்த்து, இது எங்கேயிருந்து வருகிறதென்று மனதிலெண்ணுவதற்கு முன்னே, அம்மடல் தனக்கு சமீ

பத்தில்வா அதைக்கையினாலே பிடித்தார். அது பரமசிவனுடைய சிரசிலிருந்து தவறிவிழுந்த தாழம்பூவானபடியால் மெய்ம்மையான பெருமூச்சோடு என்னைச்சீக்கிரத்தில் விட்டுவிடுவாயென்று சொல்லியது.

அதைக்கேட்ட பிரமன், அழகுபொருந்திய தாழம்பூவே! எங்கேயிருந்து இங்குவந்தாய் என்றார். அதற்கு அந்த தாழம்பூ பிரமனை நோக்கி ஐயா! பிரமனாலும், விஷ்ணுவினாலும் அறியக்கூடாத பரமசிவனது சிரசிலேயிருந்து தவறிவிழுந்து, நாற்பதினாயிரவருஷங்களாக வருகிறேன்; இன்னம் நான்பூமியிற் போகவில்லை; நானோமிக்க வருத்தத்தோடுவருகிறேன், என்னைப்பிடிக்கவேண்டாம் விட்டுவிடுமென்றது.

இன்னும் பிரமன் ஓ தாழம்பூவே! நீ என்னை அன்னியனென்றும், அன்னப்பக்ஷியென்றும் நினைக்கவேண்டாம். நானேபிரமன் இந்தமலையின் முடியைக்கண்டுவருகிறேனென்று விஷ்ணுவிடம்சபதங்கூறி, வெகுகாலமாகத்தேடியுங் காணாதவனாய் துன்புறுவதை, இன்னுந்தேடித்துன்புறாமல் தடுத்தற்கு, எனக்குத்துணையாய்த்தோன்றி தடுத்தாய் இதற்குத்தக்க கைம்மாறு என்னசெய்யப்போகிறேன்! இப்போது உன்னைவிட எனக்கு உயிர்போன்றதுணையும், உறவும் வேறேயில்லை. இந்த சகாயம் புரிந்ததோடு இன்னமொரு சகாயஞ்செய்யவேண்டும். அதாவது, நான் முடியைக்கண்டு வருகிறேனென்று சபதமிட்டு வரும்போது, விஷ்ணு அடியைக்கண்டு வருகிறேனென்று பூமியின் கீழிடத்தைப் பிளந்துக்கொண்டு தேடப்போனான்; அவனுங் கண்டிருக்கமாட்டான்; இப்போது பூமியில் வந்திருப்பானென்று நினைக்கின்றேன்: ஆனபடியால், நான் இந்த அக்

கினி மலையின்முடியை அறிந்தேனென்று சாக்ஷிசொல்ல வேண்டுமென்றார். அதற்குத்தாழம்பூ, ஐயா! நீர் காணாத காரியத்தை கண்டீரென்று பொய்சாக்ஷி சொல்லுவதுவஞ்சனைதொழிலாச்சுதே நான் ஒருபோதும் இப்படிப்பட்ட வார்த்தை சொல்லமாட்டேனென்றது.

பொய்சாக்ஷி.

பிரமன் தாழம்பூவைநோக்கி என்றுயிரா[illegible]ழது ணையே! இப்படிச்சொல்லுவது வஞ்சனைத்தொழிலென்று தள்ளவேண்டாம். யாதோஒரு துன்பத்தையடைந்தவருக்கு உயிர்ச்சேதம் வருமாயின் அவர்பிழைக்கும் பொருட்டு சொல்லக்கூடாத பொய்யைக்கூடச் சொல்லலாம்; இது பயந்து சொல்லத்தகாத வார்த்தையுமல்ல, சினேகிதத்தை விரும்பினவர்கள் சினேகிதன்பொருட்டுவிஷத்தையும் அருந்துவாறெனில், இந்த வார்த்தையைச் சொல்லக்கூடாதா? ஆனதால் நீவேறே ஒரு ஆலோசனையுங் கருதாமல் இதற்குடன்பட வேண்டுமென்றுகூற, அதற்குந்தாழம்பூவு மிசைந்து, இருவரும் ஆகாயத்தினின்று சீக்கிறமாக பூமியில் வந்தார்கள்.

அப்போது பிரமன் விஷ்ணுவைநோக்கி ஐயா விஷ்ணுவே! என்னுடைய வரவைக்கேள்; ஒரு நொடியிலே நூறாயிரங்காதமாகப் பறந்து, எல்லோருக்கும் ஆதியாகிய சிவனே திருவுருக்கொண்ட அக்கினிமலையின் சிரசைக் கண்டேன் என்றார். அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட விஷ்ணு அடாபிரமனே! நான்முன்னே மூன்றுலகத்தையும் அளந்தவன் இப்போது ஏழுலகத்தைக்கடந்துதேடியுங் காணாதவனாய் வந்திருக்க, பூமியில் வேரூடியமலை மேலேயும்அப்

படிதானே இருக்கும், அப்படிப்பட்டதை நீகண்டேனென்று புகலுகின்றாயே. இவ்வார்த்தை நம்பத்தக்கதா? ஒரு சமயம் நீபார்த்திருந்தால், நீபார்த்தது உண்மையென்று நம்பவேண்டுமே; நம்புவதற்கு யேதேனுஞ் சாக்ஷியிருக்கிறதா? என்றார். கேட்டபிரமன் இதோ இருக்கும் தாழம்பூ சாக்ஷியாக வந்திருக்குதென்ன, தாழம்பூவும் ஆம்இவர்பார்த்தது நிஜந்தானென்றது.

அக்கி[illegible]லையில்பிரகாசமானபரமசிவன்.

இவ்வாறு பிரமன்சொன்ன தக்ஷணமே அக்கினிமலை படீரென்று வெடித்தது; வெடித்தசத்தத்தில் இராக்ஷதர்கள், தேவர்கள் திடுக்கிட்டு உயிர்சோர்ந்தார்கள்; திக்கிலிருக்கிறயானைகள், சூரியர்களை உருக்கிச்சாய்த்தாலெப்படியோ அப்படிரத்தஜலத்தைக் கக்கினதுகள். சக்கரவாளத்துப்பிரகாசம் மழுங்கிப்போகும்படியாகவும்சிவந்தமது திருவுருவின் ஒளிவுபொருந்திய நிறமானது விபூதியினால் வெளுத்தவடிவாய்த்தோன்ற, அந்த வெடிப்பில் நின்று பரமசிவன் எழுந்தருளினார். அப்போதவர் முகத்தில் முப்புரத்தை யெரித்தநகைப்பு வந்தது உடனே பிரமனைநோக்கி அடாபிரமனே! உன்னுடைய அகங்காரத்தினால் சொன்னசொல் நன்றாயிருந்ததென்று சொல்லி நகைத்தபோது, அண்டபகிரண்டங்களெல்லாம் திடுகிட்டென்று நடுங்கி யொடுங்கிப்போயின; மேகங்கள் மறைந்தன; சிறந்து நிலைபெற்றதுகளெல்லாம் இறந்ததுகள்; நிறைந்தவைகளெல்லாங் குறைந்துபோயின; குறைந்தவைகளெல்லாம் நிறைந்தன; எட்டுதிக்குகளுங் கிரிந்ததுகள்; மலைகளெல்லாங் கரிந்தும், பொரிந்தும், எரிந்தும்போனதுகள்; பிரமன்இன்றே அழிந்துபோனானென்று தேவர்களெல்லோ

ரும் பயப்பட்டார்கள்; அத்தேவர்கள், பூமிபள்ளமாகும்படி கொள்ளைகொள்ளையாகப் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். விஷ்ணுவுக்குச் சந்தோஷம்வந்தது; பிரமனுக்கு முன்னேயிருந்த அகங்காரமென்னும் இருள் நீங்கிப்போயிற்று.

அப்போது தெளிவையடைந்த விஷ்ணுவானவர் அக்கினிமலையினிடத்திலிருந்து எழுந்தருளிய பரமசிவனைப் பாடினார்; வந்தனஞ்செய்தார்; பரவசங்கொண்டானந்தக் கூத்தாடினார்; நான்குதிக்கிலும் ஓடினார்; யா[illegible]வுமளவிடக்கூடாத இந்தசுவாமியைத்தரிசிக்கக் கூடினேன், இனி நானென்னவரங் கேட்பேனென்றுலோசனை செய்தார்; இப்படியிருந்த பக்தியினாலே தேகம்உருகாநின்ற விஷ்ணுவினுடைய அடிமைத்திரத்தை பார்த்த பரமசிவன் அவர் கேட்டவரங்களெல்லாம் அருளிச்செய்தார்.

உடனே பிரமனைநோக்கி அடாபிரமனே! என்முடியைக்காண சக்தியற்றவனாயிருந்து கண்டேனென்றுபொய் வார்த்தை சொல்லியதால் உனக்குப்பூமியிலே கோயிலும், பூசையும் இல்லாமற்போகக் கடவது என்று சாபந்தந்து, தாழம்பூவைநோக்கி ஓ தாழம்பூவே! நீஇந்த பொய்யனாகிய பிரமனோடு சேர்ந்து பொய்சாட்சிசொன்னபடியினாலே உன்னை இதுமுதற்கொண்டு தீண்டேனென்று தள்ளினார்.

இவ்வாறு பரமசிவன் திருவுள்ளம்பற்றவே, பிரமன் பயந்து நடுநடுங்கி அந்தோ! நாமொன்றுநினைக்க தெய்வமொன்று நினைத்ததே யாதுசெய்வேன்! இன்னம் என்ன நேரிடுமோ யாரறிவார்? என்றும், இதுவரையிலடைந்த துன்பத்தோடு இன்னும் துன்பத்தையடையநேரிட்டதே நமது கர்வம் நம்மையே அழித்ததல்லவா? என்றும் துக்

கசாகரத்தி லாழ்தியவனாகி, இறுமாப்பையொழித்து பரமசிவனது செய்யபாதங்களுக்கு தன்னுடையதேகம்பூமியிற் படியும்படி விழுந்து பொடிமூடிய நெருப்பையொத்தசுவாமியே! அருவமும், உருவமும், அருவுருவுமானவரே! அகண்டவெளியானவரே! நான்குவேதமும், அவ்வேதத்தினுடைய அந்தரமுமாகியவரே! மூன்றும்பிறையாகியும், பூரணச்சந்திரனாகியும், பெண்ணாகியும், ஆணாகியும், தேனாகியும், புஷ்பமாகியு[illegible]மோகமாகியும், சொல்லாகியும், நாதமாகியு[illegible]னும் நானாவித ரூபமாகியுமிருக்கின்ற மூர்த்தியே! என்மீது இவ்வாறு முனிவதற்கு, யான்: ஐங்கணையுடைய மன்மதனல்லவே; தாருகாவனத்து ரிஷிகள்விட்ட யானையல்லவே; அந்தரிஷிகள் பின்புவிட்ட அக்கினியல்லவே. கொலைசெய்யுந்தொழிலையுடை யமனல்லவே; திரிபுரமுமல்லவே; சுவாமி! நானோ ஆணவமலம்மூடிக்கொண்ட அவிவேகியானதால் யாதோதெரியாமற் செய்தகுற்றத்தை பாராட்டி என்னை யொருபொருளாகக்கருதி கோபிக்கின்றீரே? எல்லாநதிகளின் நீரும் விழுந்து ஒன்றாகிய ஏழுசமுத்திரமுங் காய்ந்து வெந்நீராய்ச்சுட்டால், அதையாற்றுவதற்கு வேறே ஜலமுண்டோ? உமக்கே இப்படிப்பட்ட கோபம்வந்தால் உலகத்திலிருக்கின்ற ஜீவராசிகள்எப்படிப் பிழைக்கும்: ஆனபடியால், அடியேன் செய்தகுற்றத்தை மன்னித்து, கிருபைசெய்தருள வேண்டுமென்று விசனத்தோடு தோத்திரஞ்செய்தார்.

பரமசிவன் திருவாக்கு.

அப்போது உக்ரமூர்த்தியாகியபரமசிவன், தன்கோபத்தைமாற்றி குளிர்ந்த தயாமூர்த்தியாகி, வாராய் பிரமனே நீபயப்படாதே; பூமியில் பிராமணர்கள்செய்யும் பூசையை

உன் பூசையாகக்கொண்டு எப்போதும்போலவுலகத்தைப் படைக்கக் கடவாய் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

பிறகு பரமசிவன் பிரமன் விஷ்ணுவைநோக்கி, வாருங்கள் பிரமவிஷ்ணுக்களே, உங்களுக்கு இந்தஸ்தலத்திலே அனுக்கிரகஞ்செய்து வரங்கொடுத்தபடியினாலே இந்தலத்தைச்சுற்றி மூன்றுயோசனைதூரம் வரைக்கும் சுத்தபவித்திரமாக விருக்கவேண்டியது. இந்தச் செந்தீமலையானது சிறிய உருவத்தோடுங்கூடியமலையாகச் [illegible] வுயிறந்த மோக்ஷத்தைத் தடையின்றிக்கொடுக்கும். இத்தலத்திற்கு அருணகிரியென்று பெயர். துன்பத்தையடைந்த தேவேந்திரனும், தேவர்களும், நம்மைநினைக்க அவர்களுடைய துன்பத்தை தீர்த்தோம்: ஆனபடியால், இந்தலத்தைநினைக்கிறவர்களுக்கு பிறவித்துக்கத்தை நீக்குவோம். இந்தமலையும், இந்தஸ்தலமும், பிரளயகாலத்திலும் நாசமடையாத லக்ஷணத்தை யுடையதாகி, எட்டுதிக்குகளிலு மிருக்கின்ற சராசரங்க ளெல்லாவற்றையும் முத்தியிலே சேர்க்கும். பூமியில் அரிதாகிய தவத்தைச்செய்தவர்களுக்கு, நிலைபெற்ற மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கவிரும்பி, ஜோதிசொரூபமாகிய இந்தஸ்தலத்திலேதரிக்க வரத்தைக்கொடுப்போம். இதில் ஒருதானம் செய்தால் ஒன்று ஆயிரமாக விருத்தியாகும். இந்தஸ்தலத்தில் பாவமேவுண்டாகாது. இதைச் சந்தேகமாக நினைப்பவர்களுக்கு நம்முடைய ஆணைப்படிக்கு மோக்ஷங்கிடைக்கமாட்டாது என்றார்.

இந்தப்பிரகாரம் சுவாமிசொன்ன அளவில் அக்கினிமலையானதுகுறுகி, ஒருசிறிய மலையாய்அனேகப்பிரகாசம் விரிந்து பிரகாசித்தலைப் பார்த்தபிரமனும், விஷ்ணுவும், சுவாமியைவணங்கி, சுவாமி, தேவர்களுக்கும், எங்களுக்

கும், இந்தமலையின் சோதிக்கெதிராகப்போய் கண்விழிக்கக்கூடவில்லை: ஆனபடியினால், எண்ணுதற்கரிய கிரணங்களெல்லாமறைந்து மற்றமலைகளைப்போல் ஒருமலையாயிருந்து, இம்மலையின் உச்சியிலே ஒருபிரகாசம் எங்களுக்குத் தெரியும்படி கிருபை செய்யவேண்டுமென்றார்கள். அப்போது மலரகிதராகிய பரமசிவன் அவ்விருவரின் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி ஒரு மலையாகச்செய்து, ஓ பிரம விஷ்ணுக்களே, கார்த்திகைமாதத்தில் கிருத்திகை நக்ஷத்திரத்தில் இம்மலையினுச்சியிலே ஒருபிரகாசங்காண்பிப்போம்; அந்த சுடரைக்கண்டவர்கள் தரித்திரமும், வியாதியுமில்லாமல் உலகத்தில் நிலைபெற்றுவாழ்வார்கள். இந்த சோதியைக் கண்ட அரசர்களுக்கும், அரியதவசிகளுக்கும் இடையூறுகள் நீங்கும். இதைப்பணிந்தவர்கள், தரிசித்தவர்களுடைய கோத்திரத்தில் இருபத்தொரு தலைமுறைக்கும் முத்திவரங் கொடுப்போம். இந்தமலை இறப்பினையும், பிறப்பினையும், நீக்குதற்கு மருந்தானபடியினாலே இதற்கு மலைமருந்தென்றும், சிவப்புநிறமானபடியால் அருணகிரியென்றும்பெயர் பெறும். இதை யொருதரம் பூமியிற் சொன்னவர்களுக்கு பஞ்சாக்ஷரத்தை மூன்றுகோடிதரம் உச்சரித்தபலன்தரும் என்றருளிச்செய்தார்.

இலிங்கமூர்த்தி.

இவ்வண்ணம் சுவாமி இயம்பினதைக்கேட்ட பிரமனும், விஷ்ணுவும் அளவுகடந்த சந்தோஷத்தையடைந்து ஸ்ரீ அருணாசலேசுரரே, மலையாகிய உமக்கு ஆகாயத்தில் பெய்யாநின்ற மழையேயல்லாமல், ஜலங்கொண்டு வந்து அபிஷேகஞ் செய்கிறவர்களார்? நக்ஷத்திரகூட்டங்களே முத்துமாலை யாவதல்லது வேறேமுத்துமாலை சூட்டுகிறவர்

களோ? சூரியகிரணமே தீபமாவதல்லாமல் வேறேதீபங் கொண்டுவந்து காட்டுகிறவர்களோ? ஆனபடியினாலே நாங்கள் அபிஷேகமுதலானதுகள் செய்து பூசைசெய்வதற்கு இந்த மலையின்கீழ் ஒரு லிங்கரூபமா யெழுந்தருளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதற்குச் சுவாமி அப்படியே லிங்கமாகிறேம் பத்தியுடன் பூசியுங்களென்று அந்தமலையினுள்ளே மறைவுகோலங்கொண்டு, எத்தேசமும்புகழும்படி. அவ்விடத்தில் ஒரு லிங்கமாய்த் தோன்றினார். அந்த லிங்கமூர்த்தியைக்கண்ட இருவரும் தோத்திரஞ்செய்து, புஷ்பவருஷம்பொழிந்து, பரவசமாய்ச் சந்தோஷத்தையடைந்து ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள்.

திருவண்ணாமலைநகரம்.

உடனே பிரமனும், விஷ்ணுவும் தேவதச்சனாகிய மயனையழைத்து, ஸ்ரீ அருணாசலேசுரருக்கு கோபுரங்களும், மண்டபங்களும், மதிலுஞ்செய்வித்து, மிக்கவளப்பம் பொருந்திய நகரமும், முந்நூற்றறுபது வகையாகிய தீர்த்தங்களும் உண்டாக்கினார்கள். அந்தஸ்தலத்தில் வழியாத ஜலத்தையுடைய ஆகாயகங்கையும், கற்பகவிருக்ஷமும், கின்னரர்களும், மாமுமானதுகள்; தேவர்களும், ரிஷிகளும், மனிதரூபங்கொண்டுவந்து பிறந்தார்கள்; அரம்பாஸ்திரீகள் தாசிகளாகப் பிறந்தார்கள்.

அப்பால் பிரமன், விஷ்ணு இருவருங்காலையில்முழுகி யாவுரிதரித்துக்கொண்டு சிவந்தசடைகட்டி, விபூதியை தேகமெல்லாந் தரித்து, ருத்திராக்ஷமாலைபூண்டுக்கொண்டு அன்னமுதலாகிய திருமஞ்சனத்தினாலும், சந்தனத்தினாலும், மாலையினாலும், பக்தியினாலும், சிவபூசைசெய்து,

திருவண்ணாமலையைப்பிரதக்ஷணஞ்செய்து, வணங்கி, பின்பு பதினாலாயிரவருஷம் ஆனபிறகு சுவாமியினிடத்தில்விடை பெற்றுக்கொண்டு, தங்கள் பதிக்குப்போய்த் தங்களதிகாரத்தைப்பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

ஓ மார்க்கண்டேயரே சுவாமிக்கு ஆசைக்கொள்ளும்படி அருணாசலஸ்தலஞ் சமைந்தபிறகு கைலைமலையிலிருக்குமாசைவெறுத்தது. இந்த மலையேபொன்னுருவங்கொள்ளுமாயின் வெள்ளிமலையின்மேல் ஆசையுண்டாகுமா? இத்தலத்தால் காசிமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட எழுஸ்தலங்களும் தேவலோகமும், சூரியனுதயமானதும் பிரகாசமிழந்த நக்ஷத்திரம்போல ஒளிமழுங்கிப் போனதுகள். இத்தகையதிருவண்ணாமலையின் சிறப்பை என்னால் சொல்லுதற்கரியதன்றும். எனக்குத்தெரிந்த அளவில் சிறிது உமக்குத்தெரியும்படிச்சொன்னேன், இனிசொல்லவேண்டிய தென்னவென்ன, மார்க்கண்டேயரும் சந்தோஷித்து நந்திகேசுரரை வணங்கி, சுவாமி இதுவரையிற் சொல்லியதைக்கேட்டு அளவுகடந்த சந்தோஷக்கடலில் மூழ்கினேம், இனி பார்வதியானவள் இமயகிரியில் அவதாரஞ்செய்ததும்; சுவாமியை நோக்கிதவஞ்செய்து அவரிடபாகம் பெற்றதும், திருவுள்ளமுவந்து அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்றார். அதற்கு திருநந்திதேவர் நல்லது அப்படி[illegible] ஆகட்டுமென்றேனென்று சொல்லத்தொடங்கினார்.

தக்கன்யாகம்.

முன்னாளிலே பிரமாவினிடத்திற் பிறந்த தக்கனென்பவன் அரியதபசுசெய்து உயர்வாகிய வரங்களைப்பெற்றுக் கொண்டு மிக்க பிரசித்தனாய் வாழுகிறகாலத்தில், பார்வதி

யானவள் தன்னிடத்திற்பிறக்க, அந்த அம்மனைச் சுவாமிக்குத் திருக்கல்யாணஞ்செய்துக்கொடுத்து மாமனாரும்படி வரம்பெற்று, அந்தப்படியே செய்தபிறகு, ஒருநாள் சுவாமியினுடைய சபைக்குப்போனான். அப்போது அவ்விடத்தில் சுவாமி தனக்குளெழுந்து மரியாதைசெய்யவில்லையென்று, சுவாமியை பலவாராய் தூஷணைசெய்துக் கொண்டு வீட்டுக்குவந்து, சுவாமியைப்பார்க்கிலும் உயர்வையடையவேண்டுமெனக்கருதி, பன்னிரண்டுசூரியர்கள் - பதினொருருத்திரர்கள் - சத்தரிஷிகள் - அஷ்டதிக்குப்பாலக - நாகலோகத்தார் - கின்னரர் - கிம்புருடர் - சித்தர் - யட் - தேவர்கள் - முனிவர்கள் - பிரமன் - விஷ்ணு - சரஸ்வதி இலக்ஷ்மீ முதலிய இவர்கள் சந்தோஷத்தை யடைந்துசுற்றிக்கொள்ள, எல்லோருக்கும் முதல்வராகிய பரமசிவனை நிந்தித்து, முடியக்கூடாத பெரியயாகஞ் செய்யத்தொடங்கினான்.

அப்போது பார்வதிதேவியானவர் தன் தகப்பனாகிய தக்கன் யாகம்பண்ணுகிறதைக்கேட்டு, பரமசிவனை வணங்கி சுவாமி என்தகப்பன் யாகஞ்செய்வதைப்பார்க்கவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டேன்: ஆனதால், பார்த்து வருவதற்கு உத்தரவு கொடுக்கவேண்டுமென்றுகேட்க அதற்கு சுவாமி அம்மனைநோக்கி, பெண்ணே உன்னுடைய தகப்பன் புத்தியில்லாமல் என்னைமிகவும் நிந்தித்திருக்கின்றானே; அப்படியிருக்க, நீ போகலாமா? என்றார். அதற்கு அம்மன் சுவாமி என்தகப்பன் செய்தகுற்றத்தை என்னை வேண்டிப்பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நமஸ்காரஞ்செய்ய, சுவாமியும் அம்மனைப்பார்த்து நகைத்து நல்லது நீபோய் சீக்கிரத்தில் வந்துசேரென்றார்.

பரமசிவனிடம் விடைபெற்ற பார்வதியானவள் தகப்பன் யாகஞ்செய்கிற இடத்திற்குப்போய், தன்தாயைவணங்கினாள்; அவள் இந்த அம்மனைத்தழுவி உபசாரஞ்சொல்லாமலிருந்தாள். அதன்பின்பு கொடியவனாகிய தன்தகப்பனைவந்தனஞ்செய்ய, அவனும் உபசாரம் யாதுஞ்சொல்லாமல் நிந்தித்தான். அதனால் அம்மனுக்கு அடங்காதகோபமுண்டாகி, அடா உன்யாகசாலைவாழ்வு பேயிருந்துவினையாடுஞ்சுடலையாகிப்போகக்கடவதென்றுசாபத்தைக்கொடுத்து இந்த பாவிவளர்த்ததேகம் இருக்கப்படாதென்று யாகத்தினாலே தன்னுடையதேகத்தை விட்டாள்.

வீரபத்திரசுவாமிஉற்பத்தி.

இவ்வாறு பார்வதிதேகத்தை விட்டதைத்தெரிந்த பரமசிவன், ஆ இந்தபாவி தக்கனாலல்லவோ நமது தேவி தேகத்தைவிடவும், நாம்தனிமையாக இருக்கவும், இந்த வருத்தமடையவுமானது என்று கோபித்துக்கொள்ளும்போது, அவருடையநெற்றிக்கண்ணிலிருந்து, ஆகாயமெல்லாமறைந்த தேகத்துடனே மேகத்தைப்பார்க்கிலுங் கறுத்த நிறமும், மயிலினது ...போன்ற மரகதரத்தினமிழைத்த கிரீடமும், மேருவுக்குச் சமானமாகிய ...போல்முழங்குகின்ற அக்கினிசுவாலையான சொல்லின்வாயும், இரணியனைக்கொன்ற நரசிங்கத்தினுடைய தோல் உத்தரீயமாகவும், தாருகாவனத்து ரிஷிகளால் விடப்பட்டு பரமசிவனால் மரணத்தையடைந்த யானையினது சர்மம் இடுப்புக்கச்சையாகவும், நஞ்சுகொப்பளிக்கு நெற்றிக்கண்கொதிக்கச் சிரசின்மேல்வைத்து கூப்பியகைகளோடும், ஆகாயமும், பூமியுமடுக்கும்படி வீரபத்திரரானவர் தோன்றி, சுவாமி என்னையழைத்தது யாது காரணம்? என்றார்.

அப்போது பரமசிவன் வீரனைநோக்கி, நீ வீரபத்திரா நீ சலத்தைப் பொழியாமல் நெருப்புகளைக்கக்கும் மேகம் போல்போய்த் தக்கனுடைய யாகத்தையழித்து வாவென் றருளிச்செய்தார். அதைக்கேட்டவீரன் அதிக சந்தோஷத்தையடைந்து சுவாமியினது திருவடிகளைத்தொழுது, அந்தக்ஷணமே பக்கத்திலிருந்த பூதகூட்டங்களும், பேய்களும் சூழ்ந்து, விஷத்தைக்கக்கும் நாகங்களை மாலையாகத் தரித்த பத்துபூதங்கள் நீலவர்ணமான ஆலவட்டம் வீசவும், திக்கிலிருக்கிறயானைகளெட்டையும் காதில்குண்டலமாகத்தரித்து வெள்ளைச்சட்டையணிந்த நான்குபூதங்கள் சாமரம்வீசவும், வடவாமுகாக்கினியை வயிற்றில்குடிகொண்டு பசிக்கு மேகங்களைப்பிழிந்து புசிக்கும் இரண்டாயிரம்பேய்கள் எக்காளம் பிடிக்கவும், ஆயிரம் பூதகணங்கள் முத்துக்குடைகள் பிடிக்கவும். இறந்திறந்து பிறக்கின்ற அனேககோடி விஷ்ணுவினுடைய மையிலிருந்த சங்குகளை அனேகம் பூதகணங்கள் வாயில்வைத்து ஊதவும், அனேகம்பூதங்கள் ஆட்டுக்கடாவின் கொம்புகளையும், கலைமானின் கொம்புகளையும், எருமைக்கடாவின்கொம்புகளையும் வாயில்வைத்துக் கொண்டு சின்னாதமூதவும், ஆயிரம்அனேகங்களைக்[illegible]திருக்கின்ற தேரி[illegible]லேறிக்கொண்டுபுறப்பட்டார். அவ்வாறே[illegible]கள் யானையுருவங்கொண்டும், சிலபூதங்கள் தேரினுருவங்கொண்டும், சிலபூதங்கள் குதிரையினுருவங்கொண்டும், சிலபூதங்கள் மனிதருருவத்தையும், தேவருருவத்தையுங் கொண்டும், அனேகபேய்கள் அனேகவுருவங்களைக்கொண்டும் புறப்பட்டதுகள்.

இந்தப்பிரகாரம் வீரபத்திரர் புறப்பட்டவுடனே யுத்தஞ்செய்ய விரும்பி அவருக்குமுன்னே நடந்தபூதங்கள் ஏழுசமுத்திரத்து நீரடங்கலும் குடித்தாலும் விடாய் தீரா

மல் திரும்பும்; பாரமாகிய ஏழுலோகத்தையும் சாப்பிட்டு பசிபோகாமல் அலைந்துகொண்டிருக்கும்; கூர்மைபொருந்திய வேலாயுதத்தை எறிந்து யமனுடையநாட்டைகொள்ளைகொள்ளும்; இப்படிப்பட்டவலிமையுடையதுகள். அதிற்சிலபூதங்கள் ஏழுமேகங்களையும் பிடித்துச் சிலந்தலைமயிரிலேசுற்றிக் கட்டிக்கொள்ளும். அனேகபிரமாண்டங்களையும், புகையுண்டாக நெருப்பினாலே கொளுத்தும், எட்டுதிக்குந்தேடி யாகசாலையெங்கேயென்றுதேடும்; பிரசண்டமாருதம்போலக் கைகளைக்கொட்டிக்கொண்டு வீரபத்திரர்பின்னேயோடும். சிலபூதங்கள் வெள்ளமாகிய சமுத்திரம்போன்ற மிகுந்த மதுவைப்பானஞ்செய்து அதனால் வீராப்புகொண்டு சண்டைக்கு எழுந்ததுகள். சிலபூதங்கள் ஆர்ப்பரிக்கொண்டு லோகமெல்லாஞ் சுற்றிவரும். சிலபூதங்கள் நம்முடையசுவாமியைத் தள்ளுகிறவர்கள் யாரென்று கேட்டு அவர்களைக் கொல்லுகிறதற்காகவென்று வீரநகை கொள்ளும். சிலபூதங்கள் நித்திரைசெய்யும். சிலபூதங்கள் உடனேயெழுந்து அன்புகொண்டு சிவனைக்குறித்துப் பாடும். சிலபூதங்கள் புல்லாங்குழல், சிலம்பு, முரசு, சங்குகள், விருதாகிய உடுக்கை முதலான வாத்தியமுழக்கவும், பெரியமணி, தவண்டை, மிருதங்கம் சப்திக்கவும், வழிமுழுதும்போய்த் தக்கனுடைய யாகசாலையைக்கண்டு எல்லாபூதகூட்டங்களுடனே அதிதியினுடையபிள்ளைகளாகிய சகலதேவர்களையும் தாக்கிவாரிவீசினதுகள்.

அப்போது மேகவாகனனாகிய தேவேந்திரனும், ஆட்டுக்கடாவிலேறுகின்ற அக்கினியும், எருமைக்கடாவாகனனாகிய யமனும், பேய்வாகனனாகிய நிருதியும், மகரவாகனனாகிய வருணனும், மான்வாகனனாகிய வாயுபகவானும், அளகாபுரியையாண்டு விமானத்திலேறுகின்ற குபேரனும்

எருதுவாகனனுமிய ஈசானியனுமாகிய எட்டுப்பேர்களுந்
தேரிலேறி எதிர்த்துக்கொண்டுவந்த வீரபத்திரருடைய
பூதகணங்களை யெதிர்த்து, பாணம், சூலாயுதம், வேல்,
உலக்கை, வச்சிராயுதம், மழு, சக்தி இதுகளைபிரயோகஞ்
செய்தார்கள். அப்போது எட்டுபூதங்கள் புறப்பட்டுத் திக்
குப்பாலகர் எட்டுபேரையும், அவர்களேறிய வாகனங்க
ளெட்டையும் அம்மானைக்குச் சமானமாக எடுத்தெறிந்
தெறிந்ததுகள். அப்படி எறிபட்டுவிழுந்த எட்டுபேரும்,
அந்த எட்டுபூதங்களும் கீழேவிழவும், மற்றபூதங்களெல்
லாம் ஓடிப்போகவும் யுத்தஞ்செய்து வெற்றிமாலை சூடிக்
கொண்டார்கள். அதுகண்ட வீரபத்திரசுவாமியானவர்
எட்டுபாணத்தை பிரயோகஞ்செய்ய, அதுகள்போய் எட்
டுபேர்களுடலைத் துளைத்து, அவ்வுடல்களுள் இருக்கிற
அமுர்தத்தைப்புசித்துசஞ்சரித்ததுகள். அப்போதுதேவே
ந்திரன்குயில்ருபங்கொண்டோடினான்; ஈசானன், குபேரன்
நிருதி, வாயு, வருணன், இவர்கள் தோற்று வெட்கத்தை
யடைந்தார்கள்; யமனானவன் இறந்தான்; அக்கினி பகவா
னுடைய ஏழுசைகளும் அறுபட்டது.

[illegible]ன்னும் வீரபத்திரர், யாகசுத்தராவாகிய கலைக்கோ
ட்டுமா[illegible] பிராணனுக்குஞ் சூழும் வெருகங்கொண்டு உட
லையுரித்து எறிந்தார். உடனே பார்வதியின்தாயாகிய தக்க
னுடையபெண்சாதியின் இரண்டுகாதையும் அறுத்துத்தள்
ளிவிட்டு, யாகமூர்த்தியாகிய தக்கனிடம்போய், தேவர்களைக்கூட்டிச்
சேபமானஞ்செய்கிறதைநீக்கி; தனக்கு வீரமே பானமா
கும்படி யாக சாலையிற்புகுந்து, யாகஸ்தம்பத்தைப் பிடுங்
கிக்கொண்டு, எதிர்த்த தக்கனுடைய தலையை மலைபோல
அறுத்துத் தள்ளினார். அப்போது அந்த பூதங்களிலொ
ன்று அரைநொடியிலேதானே அந்தத்தலையைத் தின்றுவிட்

டது. அத்துடன், மாடுகளிலேறுகின்ற பசுப்போன்ற உரு
த்திரக் கூட்டங்கள் பிராணனையும், அஷ்டவசுக்களுயிரை
யும், மற்ற தேவர்களுயிரையும், குரங்குகள்போல் ஒளித்
துப்பதுங்கியிருந்த முனியீசுரர்களுடைய பிராணனையும்,
வீரபத்திரர்விட்ட சூலாயுதம் எடுத்து எடுத்துத் தின்று
விட்டது. அப்பால் வீரபத்திரர், சூரியனுடைய பல்லும்
கண்ணும் தெறித்து கீழேவிழும்படி யடித்தார்; சரஸ்வதி
யைப்பிடித்து இரண்டாக நாக்கையறுத்தார்; இலட்சுமி
யைமூக்கறுத்தார். தன்னுடைய வீரகண்டாமணிதரித்த
காலினாலே சந்திரனைமிதிக்க, அவன் நசுங்கித்தக்கனுடைய
யாகசாலை நெருப்பை மிதித்தபடியினாலே அந்தவெப்பக்
[illegible]ப்பிய வெண்ணெய்போலானான்.

இவ்வாறுவீரபத்திரராலும், பூதகணங்களாலும், இற
ந்துபோன தேவர்கள் கரியஉடம்பினையுடைய பசாசாகி
மறுபடியும் யாகத்திலே மாயமாய்த்தோன்றி எழுந்து சண்
டைசெய்ய, அவர்களை வீரபத்திரர் சேனைகள் அடித்துக்
கொன்றார்கள்: ஆனபடியினாலே, பேயாகிப்போகியுந் துன்
பம்நீங்கவில்லை. பிரமனாலேவிதிக்கப்பட்ட தக்கனுடைய
யாகசாலை நாசத்தையடைந்தாலும், அதற்கு உபயோகமா
கும்படி வைத்திருந்த சோறு, நெய், பொரி, கடலை, ஒரு
பூதம் வாயிற்கொட்டிக்கொண்டு நெய்க்குடங்களையெடுத்து
மடமடவென்று விட்டுக்கொள்ளும்போது, அதனுடைய
வயிறே ஓமகுண்டமாகவும், உதராக்கினியே நெருப்பாகவு
மிருந்தது. அஷ்டதிக்குப்பாலகரும், அஷ்டவசுக்களுந்
தலைவராகவந்தகுருக்களும், முட்டுப்பட்டவராகிய முப்பத்
துமுக்கோடி தேவர்களும், இறந்தபோது அவர்களுடைய
தேகம் வீணாகப்போகாமல் வீரபத்திரருக்குமுன்னே அவ
ருடைய சேனைகள் சாப்பிட்டபடியினாலே அந்த பூதகணங்

களுடைய வயறு யாகசாலையை யொத்திருந்தது. கற்பகாலத்திலும் அழிவில்லாத பூதகணங்களின் மிதியுண்டு அப்பமாகிய தேவர்கள் உடம்பில்நின்று பீரிட்டரத்தமானது யாகத்திற்கு நெய்யெடுத்து சொரிதல்போலிருந்தது. பலபலயட்சர் சித்தர்களுடைய வயிறு கிழிந்து வெளிப்பட்ட குடல் சிந்தியிருப்பது சர்ப்பயாகஞ் செய்தலைப்போலிருந்தது.

இப்படி திக்குப்பாலகர் முதலாய தேவர்களிறக்க, பிரமனானவர் நொடிப்பொழுதிலே அவர்களைப் படைத்துக் கொண்டே இருந்தார். தேவர்களும் மறுபடியும் மறுபடியும் வீரபத்திரரோடு எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்துக் கொண்டே இருந்தார்கள். இதை யறிந்தவீரபத்திரர், இனிஇவர்களைப் படைக்காம லிருக்கும்படி, பிரமனுடைய கைகளை அறுத்துத்தள்ளி, அவர்மனதில் உண்டாயபத்துபிரமாக்களுடைய தலையையும் தன்னுடைய முத்தலைஆயுதத்தால் அறுத்துத்தள்ளினார்.

உடனே விஷ்ணுவானவர் ஆ இப்படியாச்சுதாவென்று, தன்னுடைய கருடவாகனத்தின்மே லேறிக்கொண்டு வந்து, வீரபத்திரர் மார்பிலுந் தோளிலுந் தாக்கும்படிக் கருதி அனேகபாணங்களை வருஷித்தார். அப்படிவிட்ட பாணங்களையெல்லாம் வீரபத்திரர் தன்கைபாணத்தினாலே கண்டதுண்டமாக அறுத்துத்தள்ளினார். அப்போது விஷ்ணு இவருடன் வில்யுத்தஞ்செய்ய சக்தியில்லாமல் மிக்க கோபத்தோடு ஒருசத்தியை எடுத்து சுழற்றிவீச, வீரபத்திரர் அந்த சத்தியை தானொருபாணத்தால் கண்டித்ததுடன், ஒருபாணத்தைவிட்டு அவர் ஏறிவந்தவாகனமாகிய கருடனையுங் கொன்றுவிட்டார். அதற்கு விஷ்ணு அதிக

துக்கத்தையடைந்து தன்கையிலிருந்த சக்ராயுதத்தைப் பிரயோகஞ் செய்தார். அந்தச்சக்ராயுதம் முன்காலத்திலே விஷ்ணு ஆயிரந் தாமரைமலரைக்கொண்டு பரமசிவனைப் பூசித்து வருகிறபோது; இவர் பக்தியை பரிசோதிக்க வேண்டி அதிலொரு பூவைசுவாமிமறைத்துவைத்தார். அதனால் விஷ்ணுவுக்கு ஒருபுஷ்பங் குறைவுபட அதற்குப்பதிலாக தன்னுடைய தாமரைப்பூவையொத்த ஒருகண்ணைப் பிடுங்கி சுவாமிக்குஅர்ச்சித்தார். அதன்பொருட்டு,சுவாமிக்கு மிருந்த சந்தோஷமுண்டாகி அவருக்குத்தன்னுடைய சக்கரத்தைக் கொடுத்தார். ஆனபடியால் அந்தச்சக்கரம் பயந்து, நடுநடுங்கி வணக்கத்தோடு வீரபத்திரர்காலில் விழுந்து நமஸ்காரஞ்செய்தது. இதைக்கண்ட விஷ்ணு முன்னிலுந் துக்கத்தைக்கொண்டு, இனிமேல் இந்தரூபத்தோடே யிருக்கில் பிழைப்பது அரிதென்றெண்ணி, தன்னுடைய சுயவுருவைமாற்றி பன்றியாகவும், சிங்கமாகவும், ரூபமெடுத்து யுத்தஞ்செய்ய, அவ்வுருவங்களை வீரபத்திரர் வாளாயுதத்தால்வீச, அதன்பின்பு மீனுருவமெடுத்துக் கொண்டு சமுத்திரத்திலேவிழுந்து ஒளித்துக்கொண்டார். முன்கைகளறுப்புண்ட பிரமனுடையநான்குதலைகளை யறுத்து இறக்கச்செய்து, தேவர்களையும், முனிவர்களையுந் தண்டத்தால் அடித்துக்கொன்றார். அதுசமயம் பூதகணங்கள் இறச்சியருந்துவதற்கு ஓமகுண்டம் பாத்திரமாகியது.

இவ்விடத்தில் வீரபத்திரர், இவ்வண்ணமாக யாகசாலையோடு சர்வத்திரபேரையும் நாசப்படுத்தி, பிற்பாடு கைலாயத்துக்குப்போய்ச் சுவாமியினுடைய பாதங்களிலே வணங்கி அங்கே நடந்தசமாச்சாரமெல்லாம் ஆதியோடந்தமாகச்சொன்னார். அதுகேட்ட பரமசிவன் கோபமாறி கிருபைகூர்ந்து, யாகத்திலிறந்தவர்களெல்லாரையும் பிழை

க்கச்செய்து, அவரவர் இடங்களை அவரவர்களுக்கு பழைய
படியே அருளிச்செய்ய, அவர்களும் சுவாமி! நாங்கள்
விவேகமில்லாமல் செய்தகுற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொள்
ளவேண்டியதென்று நமஸ்கரித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு
போனார்கள். குற்றம்பொருந்திய அங்கனுக்குமாத்திரம் நிக்
ணைசெய்ததற்கு அபராத அடையாளமாக ஆட்டுத்தலையை
அவனுடைய உடலில் பொருத்தவைத்து எழுப்பினார்.

பார்வதியார் திருவவதாரம்.

முன்னே யோகத்தினாலே தேகத்தைவிட்ட பார்வதி
யானவள் எப்பொழுதும்போல் பரமசிவனிடத்தில் வீற்றி
ருக்கவேண்டி, இமயபர்வதராஜன் தபோமகிமைக்கும்,
மைநாகனென்கிற பிள்ளையைப்பெற்ற மேனாதேவியினது
தவமுயற்சிக்கும் பரமசிவன் கிருபைகூர்ந்ததற்கு மிணங்க,
அவ்விருவருக்கும்பார்வதியானவள் குமாரத்தியாக திருவவ
தாரஞ்செய்தாள். அக்கால் தேவர்களெல்லாம் கற்பகபுஷ்
பங்களை வருஷித்தார்கள். சித்தாந்தமாகச் சொல்லப்பட்ட
சிவனிடத்திலே ஒன்றுபட்ட அபின்னசக்தியாய்ப், பின்பு
அச்சிவத்தில் நின்று அபின்னாதீதியென்று வேறுபட்டு
பிறகு, ஞானசக்தி, இச்சாசக்தி, கிரியாசக்தி யென்று
மூன்றுவகையாகிக் குடிலையினாலுண்டாகிய நாதவிந்துக்களு
க்கு கொழுகொம்பாகியும், சுவாமிக்கு முத்தாகியும், பரம
சிவனிடத்தில் உருத்திரன் - விஷ்ணு - பிரமன் முதலானா
வர்கள் உண்டாகிறதற்கு மூலமாகிய வித்தாகியும், எங்கும்
நிறைந்த பார்வதியைப்பெற்றவர்களுடைய தவப்பெருமை
இவ்வளவென்று அளவிடக்கூடுமோ? அப்பெற்றோர்கள்
பார்வதியை நாளொருமேனி பொழுதொருவண்ணமாக
வளர்த்துவர, பார்வதியும் நாளுக்குநாள் வளர்பிறைபோல்

வளர்ந்து, பலபல சாஸ்திராப்பியாசங்களிற் றேர்ச்சியடை
ந்து, பந்து - கழங்கு - ஊசல் - விளையாட்டு முதலானது
களைச் செய்துக்கொண்டிருந்தாள்.

நாரதர்ஜோதிடம்.

இவ்வாறிருக்கிற காலத்தில் ஒருநாள் நாரதர்மலையரச
னிடம்வந்து, உலகங்களையெல்லாம் வயற்றிலே வைத்திரு
க்கும் பார்வதியம்மனுடைய இலக்ஷணங்களைப்பார்த்து,
ஓ பர்வதராசனே! உம்முடைய குமாரத்தியிற்கு சிலபொ
ழுதிலே நெற்றியிலொருபக்கத்திலே அரைக்கண்தோன்றும்;
ஒருகையிலே சூலமுண்டாகும்; ஒருபக்கத்துமார்பு மறை
ந்துபோகும்; பாதிசரீரம் பச்சைநிறம்போய்ப் பவளநிற
முண்டாகும்; கூந்தலிற்பாதி சடைகளாகும்; ஒருகையிலே
வளையல்களில்லாமற்போகும் என்றார். இதுகளைக்கேட்ட
பர்வதராஜன் உள்ளமுருகிச் சந்தோஷத்தையடைந்து,
பார்வதியே நமக்குப்பெண்ணாக வந்தபடியினாலே பரம
சிவன் மருமகனாகி வரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக்
கொண்டிருந்தான்.

பரமசிவன்யோகம்.

அக்கால். எல்லாத்தேவரினு முயர்ந்த விஷ்ணு, பிர
மன் முதலியவர்கள் ஒழிவில்லாத தவஞ்செய்தால் அவர்க
ளுக்கு வேண்டியவரத்தைக் கொடுத்தருளும் பரமசிவன்,
சனகர் - சனந்தனர் - சனாதனர்-சனற்குமாரராயநால்வர்களு
க்கும் மற்றவர்கட்கும் யோகம் இப்படியென்று காட்டும்
பொருட்டு யோகத்திலிருந்தார். இதுதெரிந்த பர்வதராசன்
தனது குமாரத்தியாகிய பார்வதியையும், சிலதோழிப்பெ
ண்களையும், அழைத்துக்கொண்டுபோய், சுவாமிக்கு நமஸ்

காரஞ்செய்து, சுவாமி! என்னுடைய குமாரத்தியை தங்களுடைய தவசின்பொருட்டு ஏவல்செய்ய ஒப்புக்கொள்ளுமென்று ஒப்புவித்துவிட்டுப்போக, அம்மனும் பழம் - புஷ்பம் - கருப்பை - திருமஞ்சன முதலானதுகளைக்கொண்டு தன்னுடைய பாங்கிமார்களுடனே பலபணிவிடையுஞ் செய்துக்கொண்டிருந்தாள். ||

மன்மதவிஜயம்.

இவ்விடத்தில் இந்தப்பிரகாரமாக யிருக்க, எல்லாத் தேவர்களும் தேவேந்திரனுங்கூடி பிரமனிடஞ்சேர்ந்து தொழுதார்கள். பிரமன் அவர்களுக்கு இருக்க ஆசனங் கொடுத்துப்பிறபாடு அவர்களுடைய முகஞ்சோர்ந்திருப்பதையும், குங்குமம் பூசியிருக்கிறதோள்கள் இளைத்திருப்பதையும், வச்சிராயுதம் ஒடிந்துப்போயிருப்பதையும், ஈசானனுடைய மழுவாயுதத்தின்வாய் மழுங்கிப்போயிருப்பதையும், யமனுடைய சூலாயுதம் வளைந்துப்போயிருப்பதையும், மற்றவர்கள் ஆயுதம் முறிந்துப்போயிருப்பதையும், தேவர்கள் சிரசிலேயிருக்கிற மகுடம் பிடுங்கப்பட்டிருப்பதையும் பார்த்து நீங்கள் யாதுகாரணத்தால்இப்படிப்பட்ட வருத்தமடைந்தீர்களென்ன, அவர்கள் கொடியவனாகிய தாருகாசூரன் இவ்வாறுசெய்தானென்றார்கள். அதற்கு பிரமன் ஓ தேவேந்திரன் முதலியவர்களே! யமன் - அக்கினி - வாயு - விஷ்ணு இவர்களாலும், என்னாலும், உங்களாலும் அந்தத்தாருகாசூரனைக் கொல்லக்கூடுமோ? கூடாது. அச்சூரனைக் கொல்லுவதற்கு சிவனுடைய பிள்ளையாய் இமாசலபுத்திரியான பார்வதியினிடமாக சிவசுப்பிரமணியர்பிறப்பார்; அவர்தான்தாருகாசூரனைக்கொன்று உங்களுடைய சிறையைமீட்பார்; அதன்பொருட்டு யோக

த்திலிருக்குஞ் சிவனானவர் பார்வதிக்கு மங்கிலியதாரணஞ் செய்யும்படிச் சீக்கிரத்தில் முயற்சிசெய்யுங்க ளென்று சொன்னார்.

உடனே தேவர்களெல்லாம் அமராபதிக்குவந்து மன்மதனைநினைக்க, அவன் தென்றலாகிய தேரிலேறிவந்துசேர்ந்து, தேவர்களே! எவனுடைய தவத்தையழிக்கட்டும்; எந்தப்பெண்களை மயக்கட்டும்; என்னையாது நிமித்தமாக அழைத்தீர்கள் என்றான். அப்போது தேவேந்திரன் மன்மதனைத்தழுவி உபசாரத்துடனேநோக்கி ஓமன்மதா! சிவபெருமானுடைய தவத்தை யழிக்கும்படி உன்னையழைத்தேனென்றுசொன்னான். இந்தச்சங்கதியைக்கேட்டமன்மதன் மிகுந்தகோபத்தோடும், பரமசிவனுக்குப் பயப்பட்டும், ஓ தேவேந்திரனே! சிவன், ஆண் - பெண் - அலி - என்கிற மூன்றுமற்றவர்; பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவர்; சாக்ஷிப்பிரமாணத்தினாலும், ஆகமபிரமாணத்தினாலும், கருத்தினாலும், இப்படிப்பட்டவரென்று நிதானிக்கக்கூடாதவர். அப்படிப்பட்டவருடைய தவத்தையழிப்பதற்கு யார் வல்லவர்கள்? அம்மனோதான் ஸிளைக; சிவனோகுற்றமில்லா நயிபிரமசாரி; இவர்களிரண்டுபேருடையசக்தி மகிமையினாலேசகலவுயிர்களுமுண்டாயிருந்தியாகும். முன்னப்படி சுவாமியினிடத்திலிருந்துசீவன்கள்உண்டாச்சுதுகளோ, அப்படியேஅவரிடத்திலேயொடுங்கும்; அதையறியாமல், சங்காரத்தொழில் செய்வதனாலே சிவன் தமோகுணத்தை யுடையவரென்று சொல்லுவார்கள்; அப்படியன்று, அது உயிர்களுடையஇளைப்பையொழிப்பதாகும்; மற்றதேவர்களுக் குண்டாயிருக்கிற மும்மலசம்பந்தமில்லை; இவருடையசொரூபம்மிகவும்நெருப்பாம். அவர்மேல்தான் புஷ்பபாணத்தை விட்டால் அது

கள்புகையாகக்கரிந்துப்போய்விடுமென்றுகூறிவிட்டு, பயங்கொண்டவனாகி தன்னுடைய ஸ்தானத்திற்குப் போகப்புறப்பட்டான்.

அக்கால் தேவேந்திரன்மன்மதனைநோக்கி ஏமன்மதா! விஷ்ணு தன்னுடையமார்பிலே இலட்சுமியை வைத்திருப்பதும், பிரமன் தன்னுடையநாவில் சரஸ்வதியை வைத்திருப்பதும், மகாதேவர் தன்னுடையதலையிலே கங்கையென்கிற பெண்ணைவைத்திருப்பதும், சூரியனைச் சாரணையில் கடையச்செய்ததும், எனக்கு ஆயிரங்கண்கள் வரச்செய்ததும் உன்னுடைய சாமார்த்தியமல்லாது வேறுண்டோ? ஆனதால் எனக்காக அங்கேசென்று, சிவனை ஜெயிக்க, அவருக்கு காமவாசிரியுண்டாகும்படி செய்தால் அத்தால் அவருக்குப் புத்திரனுண்டாகும்; அந்த புத்திரன் அசுரர்களைக் கொன்று தேவர்களைப்பிழைக்கும்படி செய்வார். அதற்கு நீயேகாரணமாயிருக்கிறாய். நான் சொன்னவார்த்தையை மறுக்கவேண்டாமென்று [illegible] கையைப்பிடித்துக் கொண்டு எனக்கு இந்த உல்லயாத்தை மாத்திரம் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டார். அதற்கு மன்மதன் சந்தோஷித்து ஓ தேவேந்திரா! சிவனுக்குவில்லானது மலையாயிருந்தாலும், விஷ்ணுவேபாணமாயிருந்[illegible] வாசுகியே நாணியாயிருந்தாலும், என்னுடைய கரும்பாகிய வில்லினாலும், ஐந்துபுஷ்பங்களாகிய பாணங்களினாலும், நீலநிறம் பொருந்திய வண்டென்கிற நாணியினாலும், [illegible]ந்தச்சிவனை வென்றுப் போடுகிறேனென்றுச்சொல்லிவிட்டு வந்தனஞ்சாற்றி சுவாமியிடத்திற்குப்போகப் புறப்பட்டான்.

அப்படி மன்மதன் புறப்படும்போது பொதியமலையிலிருந்து அவ்விடத்திற்றங்கிய சந்தனவாசனையுந் திவ்விய

தமிழ்வாசனையுங் கொண்டுதென்றற்காற்று வந்தது; வசந்தமாகிய மந்திரியும்வந்து சேர்ந்தான்; சந்திரனும் கிரணமாகிய வெள்ளைவலையினை நான்குபக்கமும் வீசினான்; புஷ்பக்கொத்துகளையுடைய மாமரங்களிலெல்லாங் குயில்கள் முழங்கியது; மல்லிகையரும்பே சங்கமாகவும், அவ்வரும்பில் சப்திக்கின்றவண்டுகள் அச்சங்கத்தை வாயில்வைத்து ஊதுகிற வீரனாகவும் விளங்க, முல்லை - சண்பகம்-அசோகு - தாமரை - மாமுதலிய புஷ்பங்களையும், தேனையும், நான்குபக்கமு மிறைத்துக்கொண்டு, கடினமாகிய இரும்பு கல்லு - செம்பு இதுகள்கூட உருகும்படி சொல்லுகிற வார்த்தையையுடைய பெண்கள் குறிஞ்சியாழ் என்னும் வாத்தியத்தைக் கையிலேகொண்டார்கள்; மிகுந்தசுகந்தி ர்கூ[illegible]ள் முகத்திலிருக்கிற புள்ளிகளாகவும், செவ்வானம் ஒருதி[illegible] பொட்டாகவும், இருட்டாகிய யானையும், கிளியாகிய [illegible]திரையும்நடக்க, பவளம்போன்றவாயையுடைய ஸ்திரிகளான சுத்தவீரர்கள் தங்கள் தங்கள் கண்களாகிய கத்திகளை அசைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். வளைவாகிய கரும்புவில்லையும், புஷ்பங்களாகிய ஐந்துபாணங்களையும், எடுத்துக்கொண்டு மனைவியாகிய இரதிதேவி கூடவர, இத்தகைய ஆடம்பரமாய்மீனக்கொடியோடு புறப்பட்ட ம[illegible]தன் பரமசிவன்யோகத்தி லிருக்கிற வனத்தைச்சேர்ந்து, அவ்விடத்தில் யோகஞ்செய்கிற பரமசிவனைப்பார்த்து, இவரை எவ்வாறு செயிப்போமென்று பயந்து, வெட்கத்தையடைந்து நடுக்கினான்.

காமதகனம்.

பிறகு மன்மதன் நேரேவந்து, எதிரில்நின்று யுத்தஞ்செய்தால் என்னகேடுநமக்குண்டாகுமோவென்று நினைத்து, சுவாமியின்பின்னே தெரியாமல் ஒளிந்திருந்து எப்

போது சமயம்வருமென்றுஎதிர்பார்த்திருந்தான். அந்தசமயம் பார்வதி சுவாமியின்முன்னே பணிவிடைசெய்ய வருதலைக்கண்டு, பெண்துணை நமக்கிருக்கிறபடியினாலே வெல்லக்கூடுமென்று சந்தோஷித்து மோகத்தையுண்டாக்கும் புஷ்பபாணத்தை யிறைத்து வில்லைவளைத்து நாணேற்றிப் பாணங்களைத் தொடுத்தான். இன்னும் நாம் அதிகச்சண்டைசெய்தால் ஒருகரும்பு உருவமாகிய வில்லானது ஒடிந்தாலும், உலகத்தைப்பெற்ற பார்வதியின் இரண்டுகரும்புருவமாகியவில் உண்டாயிருக்கின்றதால், நமக்குயாதொரு குறைவுமில்லை என்கிறசெருக்கினாலே அனேகபாணங்களைவிட்டான். அப்போது மூன்றுபுரத்தையுமெரித்த நகையாகிய அம்மையுடைய பரமசிவன் நெற்றிக்கண்ணாகிய ஒரு கணையைப் பிரயோகஞ்செய்தார். அக்கணை [illegible]குவமுனிவருடைய சாபத்திற்கிணங்க மன்மதனு[illegible]ய உடம்பையெல்லாஞ் கொளுத்திவிட்டது. இவ்வா[illegible]னெறியக்கண்ட தேவர்களும், அஷ்டதிக்குப்பாலகரு[illegible] பயப்பட்டு ஒளித்துக்கொண்டார்கள். அதன்பின்பு பர[illegible]சிவன் பூதகணங்களுடன் அந்தவிடம்விட்டு கைலாயத்[illegible]க்கு எழுந்தருளினார்.

பார்வதியார் திருக்கல்யாணம்

அப்பால் பரமசிவன், பார்வதியம்மை தன்னைவிவாகஞ்செய்துகொள்ள தவஞ்செய்வதால், அவன்வந்துநேரச் சத்தரிஷிகளையழைத்து, நீங்கள் பர்வதராசனிடம்போய்ச் [illegible]ாமிக்கு உன்பெண்ணை விவாகஞ்செய்து கொடுங்களென்றுகேளும் என்றனுப்பினார். அந்த எழுவரும் பர்வதராஜனிடத்திற்குப்போய் இந்தச்சோபன சங்கதியைச் சொன்னார்கள்; சொன்னவுடன் பர்வதராஜன் சந்தோஷித்தான். அவன் பின்னையாகிய மைநாகன் ரிஷிகளைப்பார்த்து

சிவன் என்னஜாதி? அவருக்குத்தாய்தகப்பன்யார்? அவர்களுடைய பெயரென்ன? அவருடைய குடிப்பெயரென்ன? அவரிருக்குமூரெது? சொல்லுங்களென்று கேட்டான். அச்சொல்லை முனிவர்கள்கேட்டு நகைத்துச், சிவனேஅளவிடக்கூடாதவர். அவரை இன்னஜாதி - குலம் - குடி - என்று யாரால் சொல்லக்கூடும். அவரோ யாவரையும் படைத்த பிதாவாகியதால் எல்லோருக்கும் உயர்ந்தஜாதியென்று சொன்னார்கள். அப்படி சத்தரிஷிகள் சொன்ன பிறகு பர்வதராஜன் முதலானவர்களெல்லாம் மகாசந்தோஷத்தையடைந்து சிவனுக்கும் அம்மனுக்கும் விவாகபொருத்தம் முதலியவைகளைப்பார்த்து விவாககாலத்தை நிச்சயஞ் செய்[illegible]கொண்டு, முகூர்த்தவோலையும்எழுதிக்கொடுத்தனுப்பி[illegible]. அந்தஎழுரிஷிகளும் சுவாமியிடம்வந்து நடந்தசங்கதியெ[illegible]ம் சொன்னார்கள்.

உடனே பர்வத[illegible]ராஜன் பார்வதியம்மன் முகூர்த்தவோலையை அனேகதூதர்கள் கையிற்கொடுத்தனுப்புவிக்க, அவர்கள் அவ்வோலையைக்கொண்டு சத்தகுலபர்வதங்களுக்கும், கொடிமுடிபொருந்திய மேருவுக்கும், சக்கிரவாளகிரிக்கும், சத்தசமுத்திரத்திற்கும், சித்தர் - சாரணர் - முனிவர் - தேவர் - முதலானவர்களுக்கும்; இன்னும் மற்றவர்களுக்கும் தெரிவித்தார்கள். ஓலையைக் கண்டவுடனே தேவர்முதல் யாவரும் கூட்டங்கூட்டமாக வந்து சேர்ந்தார்கள். அப்பால், எட்டுதிக்கையுந் தேரினாலும், தொ[illegible]னாலும், இடமில்லாமல் நிறைத்துவிட்டார்கள்; ஆகாயத்தைவிடமில்லாமல் விமானத்தினாலும், மாலைகளினாலும், மறைத்துவிட்டார்கள்; வீதிகளில் நீண்ட இலைகளையுடைய வா[illegible]களாலும், கமுகுகளாலும், நிறைநிறையாக நட்டு அலங்காரஞ்செய்தார்கள்; மலையிலிருக்கிற புழுகைக்கறை

த்துத் தரைகளெல்லாம் மெழுகினார்கள்; தோரணங்கள் கட்டினார்கள்; அதில்முத்துமாலைகளைத் தொங்கவிட்டார்கள். ஆகாயகங்கையைக்கொண்டுவந்துபூரணகும்பம்வைத்தார்கள். நூதனமாகியஇரத்தினவிளக்குகள் ஏற்றினார்கள். பிரமலோகமும், அளகாபுரியும், தேவலோகமும், வைகுந்தமும்; இதைக்கண்டுநாணும்படிச் சிங்காரித்தார்கள்.

இரத்தினதீபம்போன்ற பார்வதியம்மனைமலையிலிருக்கிறபெண்கள்கூடிக் கற்பகமலர்வாசனைச்சேர்ந்த கங்காசலத்தினாலே ஸ்நானஞ்செய்வித்து, இடுப்புத்துவளும்படி சேலைகட்டி, பிரகாசமாகிய ஆபரணங்களைப்பூட்டி, முத்துமாலையையும், பரிமளமிகுந்தநறுமலர்மாலைகளையுஞ்சூட்டி அழகிய நெற்றியிலே திலகமிட்டு, வேதவிதிப்படிச் சடங்குகளைச் செய்தார்கள்.

இங்கிப்படியிருக்க, வாசனைபொருந்திய புஷ்பபாணங்களையெய்தமாரனை நெற்றிக்கண்ணினால் எரித்து அந்தபஸ்பத்தைப்பூசிய சுந்தராகிய பரமசிவனை மணக்கோலஞ்செய்யவேண்டி, பிரமன், விஷ்ணுமுதலானவர்கள், சுவாமியின் இடைக்கு இரத்தினமயமாகிய வஸ்திரமும், கழுத்திற்கு கற்பகப்பூமாலையும், முன்னேயிருந்த சர்ப்ப ஆபரணத்தைநீக்கி மாணிக்கரத்தினங்களாகிய ஆபரணத்தையும், சிரசிற்கு முத்துகளாலிழைத்த கிரீடத்தையும், காதிற்கு சூரியனைப்போன்ற இரண்டுகுண்டலங்களையும், காலிற்கு நவமணிகளைப்பதித்த சிலம்பையுந்தரித்து, சர்வதிராளும் விரும்பத்தகுந்த அலங்காரஞ்செய்தார்கள்.

இவ்வாறு மணக்கோலங்கொண்டபரமசிவன் விஷ்ணு உருவமாகிய ரிஷபத்திலேறினார்; அப்பொழுது, அரம்பஸ்திரிகள் மஞ்சளாலாத்தி யெடுத்தார்கள். விஷ்ணுவானவர்

சுவாமியின்முன்னே வந்துவணங்க, சுவாமிவாருமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். பிரமன்வந்து நமஸ்கரிக்க இரத்தினமு முத்துகளுமிழைத்த கிரீடத்தைசற்றேயசைத்தார். தேவேந்திரன் வந்தனஞ்செய்ய புன்சிரிப்புகொண்டார். மற்றதேவர்களெல்லாரும் வந்துவணங்கக் கிருபைக்கண்ணினாலே பார்த்தருளினார். அப்பால் சுவாமிக்கு வெள்ளைவட்டக்குடை பிடிக்கவும், இரண்டுபக்கமும் சாமரம்வீசவும், விஷ்ணுபாக்குவெற்றிலை முதலானவை வைத்திருக்கிற அடப்பையெடுத்துக்கொண்டு ஒருபக்கம்வரவும், தேவேந்திரன் படிக்கமெடுத்துக்கொண்டு வரவும், பிரமன் ஆலவட்டம்வீசவும், தும்புரு நாரதரிரண்டுபேரும் இருபுறத்திலுநின்றுசங்கீதம் பாடவும், யமராஜன் பாதக்குறட்டைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு வரவும், வாயுபகவான் திக்குகளெங்கும் அகிற்புகை - சாம்பிராணிப்புகை நாண்மிக்கவும், ஈசானன் உடைவாளெடுத்துக்கொண்டுவரவும், சூரிய சந்திரர் விளக்கெடுத்துக்கொண்டு வரவும், தேவகன்னியர் அனேகவஸ்திரம் வைத்திருக்கிற பெட்டிகளைத்தூக்கிக்கொண்டு வரவும், நாகலோகப்பெண்கள் நவமணிகளிழைத்திருக்கிற ஆபரணங்களைச் சுமந்துக்கொண்டுவரவும், கின்னரர் - கிம்புருடர் - வீணைவாத்தியஞ்செய்யவும், நான்குவேதங்களும் சுவாமியெல்லோருக்கும் பெரியவரென்று முறையிடவும், சந்திரர் சூரியர்தவிரமற்ற ஏழுகிரகங்களும், அஷ்டவசுக்களும், முனியீசுரர்களும், களிகூர்ந்து வரவும், நாகலோகத்தார் - வித்தியாதரர்கள் - தேவர்கள் - பார்த்துச்சந்தோஷத்தை யடையவும், ஏகாதசருத்திரர்கள் இரண்டுகரங்களாலும் புஷ்பவருஷம்பொழியவும், இலட்சுமி - சரஸ்வதி - இருவரும் பனிநீர்தெளிக்கவும், திக்குப்பாலகருடைய தேவிகள் அவரவர்கள் திசைகளிநின்று சேவிக்கவும், சத்தமாதர்கள்சோபனம்பாடவும்

னீராமகளிர்வாழ்த்துச் சொல்லவும், வித்தியாதரமாதர்கள் பல்லாண்டுகூறவும், சுவாமி ரிஷபவாகனராய்ப் புறப்பட்டு யாவராலும் தோத்திரஞ்செய்யப்பட்ட கைலாயகிரியை விட்டு இமையபர்வதத்தையடைந்து, ஆகாயமும், பூமியும் எள்ளிருக்கவிடமில்லாமல் சேனைகளுடனே இமயபர்வத ராஜன் பட்டணத்தில் வந்துசேர்ந்தார்.

இவர் வந்தபோது, அந்தமலையிலிருக்கின்றபெண்கள் சுவாமியின் அழகைப்பார்த்து, பார்வதிசெய்த தவசுக்கு ஒரு குறைவுமில்லாமல் பலன் சித்தியாச்சுதென்றார்கள். அவர்களிற் சிலர் யுத்தத்திற்குவந்த மன்மதனையெரித்த கண்ணெதுவோ அந்தக்கண்ணைப் பார்ப்போ[illegible]ன்றார்கள் சிலஸ்திரிஜனங்கள் மன்மதன் தேகத்தை[illegible]வனா யிருந்தபோது இவர்யோகத்திலேயிருந்தநி[illegible]லகத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் விகாரமின்றி அசந்[illegible]கிடந்தார்கள்; மன்மதன் தேகம்போயும் இவர்போகத்தி[illegible]லே விருப்பங்கொண்டபடியினாலே சகலருக்கும் போகத்திலே விருப்பமுண்டாச்சுது: ஆனபடியினாலே, மோகத்தை யுண்டாக்குகிறவர் இந்தச்சிவனேயன்றி வேறொருவருமில்லை யென்றார்கள். சிலமாதர்கள் மாயஞ்செய்கின்ற கரும்புவில்லை கையிற்பிடித்திருக்கின்ற மன்மதன்அழகு, இந்தச்சுவாமியினுடைய வடிவமாகிய அழகில் ஆயிரத்திலொருபங்கு காணாது: அதனாலே அவனையிகழ்ந்து தன்னைமதித்துத் தீயினாலே அவனைக்கொளுத்திப்போட்டது, தபோமகிமையினாலே ஆரா[illegible]க்கத்தகுந்த உத்தமர்களானால் அப்படிச்செய்வார்களோ? எ[illegible]கள்.

இவர்களிப்படியிருக்க, பர்வதராஜன் சுற்றத்தார்முதலிய சேனைகளும், பரமசிவனுடைய சேனைகளும் மிகுந்த

ஆசையோடு கூடினவர்களாய் எதிரேவந்து, ஒருவருக்கொருவராகத்தழுவிக்கொண்டார்கள். முதலுமீறுமில்லாத பரமசிவனானவர் பிரமனிட கையைப்பிடித்துக்கொண்டு ரிஷபவாகனத்தினின்று இறங்கினார். இவர் இறங்கினவுடனே அழகுபொருந்திய அனேகபெண்கள் ஆலாத்தியெடுக்கவும் அஷ்டதிக்குப் பாலகரெட்டுபேரும் சுவாமியினிருபுறத்திலும் நடந்தொதுங்கி வரவும், எல்லோருக்குந் திலகமாகிய விஷ்ணுவினுடைய இரண்டுகைமேல் தம்முடைய ஒரு கையைச் சேர்த்து இரத்தினங்களாலிழைத்த மண்டபத்தில்வந்து, அருமையாகிய அந்த மண்டபத்திலிட்டிருக்கிற ஆசனத்திலெழுந்தருளினார். அப்போது மணக்கோலத்துடனிருக்கும் லோகமாதாவாகிய பார்வதியைச் சிவனுடைய வலப்புறத்திலே உட்காரவைத்தார்கள்.

இந்தப்பிரகாரம் சுவாமியும் அம்மனும் விவாகமண்டபத்தில் எழுந்தருளியிருக்க, அந்தவேளையில் பிரமனானவர் திருக்கல்யாணச்சடங்கைவிதிப்படி முடிக்க, பரமசிவனானவர் அக்கினியிற் பொரியிறைத்து, நெய்யாகுதிபண்ணி, அம்மன் கையைப்பிடித்து அக்கினியை மூன்றுதரம்வலமாகச் சுற்றிவந்து ஆசனத்திலெழுந்தருளி, ஒப்பற்றசங்கமுழங்கவும், நான்குவேதங்களுஞ் சப்திக்கவும், தேவர்களும், ரிஷிகளும் நான்குபுறமுஞ்சுற்றிக்கொண்டு புஷ்பமாரியைப் பொழிந்து மங்களங்கூற திருக்கல்யாணத்தை முடித்தார். உடனே சர்வத்திரபேரும் சுவாமியை வணங்கினார்கள். பார்வதியானவள் தாயாரையும் தகப்பனையும்வணங்கினாள்.

அப்போது பிரமனும், விஷ்ணுவும், மற்ற சர்வத்திர பேரும், சுவாமி எல்லாரிடத்தும் வைத்தபிரியத்தைப்பார்த்து, சுவாமி! நீர் முன்னே யெரித்தமன்மதனை யெழுப்

பித்தரல்வேண்டுமென்றுவேண்டினார்கள். அதற்குச்சுவாமி
அப்படியே இறந்துபோன மனமதனை யெழுப்பிக்கொடு
த்துக் கிருபைசெய்தருளினார். அப்பால் எல்லோரும் பரம
சிவனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தங்கள் தங்களிருப்
பிடம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

பிறகு சுவாமியும் அம்மனும் அன்புகொண்டிருந்து
யானைமுகத்தையுடைய விக்னேஸ்வரரையும், சிவசுப்பிர
மணியரையும் பெற்றார்கள். அதன்பின்பு சுவாமியானவர்
சிவசுப்பிரமணியருக்கு ஒருவேலாயுதத்தை யருளிச்செய்
தனுப்பிவிக்க, அவர்போய் அந்த தாருகாசுரனைசம்மாரஞ்
செய்து விட்டுவர, சுவாமியும், அம்மனும், விநாயகரும்,
சிவசுப்பிரமணியரும், இமயகிரியைவிட்டு நீங்கி, தேவர்கள்
முனிவர்களுடைய கண்கள்களிகூறக் கைலாயத்தில் எழுந்
தருளியிருந்தார்கள்.

பரமசிவன்பார்வதிசரசம்.

திருமணங்கொண்டு கைலாயகிரியில் வீற்றிருக்கும்
பார்வதியும், பரமசிவனும் ஒருசமயம் ஒருவருக்கொருவர்
அழகிய ஆபரணங்களைத்தரித்துசரசவார்த்தைகளைப் பேசி
க்கொண்டும், ஒருசமயம் பிணங்கிக்கொண்டும், அதைமறு
படியுந் தீர்த்துக்கொண்டும், மாலைகளைச்சூடிக்கொண்டும்,
வேதசாஸ்திரங்களைத் தேவர்கள் முனிவர்களால் சொல்லக்
கேட்டுக்கொண்டும், அவ்வேதத்தின் பொருளைச் சிலருக்
குச்சொல்லிக்கொண்டும், வீணைமுதலியவைகள் வாசித்துக்
கொண்டும்,சொக்கட்டாடிக்கொண்டும்,அதனால்வெற்றி
தோர்வை யடைந்துக்கொண்டும், மற்றும்பலபல விளையா
ட்டுகளைச் செய்துக்கொண்டு மிருந்தார்கள்.

திருக்கண்புதைத்தல்.

அந்தச்சமயத்தில் பார்வதியம்மன்சுவாமியைவணங்கி
ஐயாசுவாமி! சந்திர சூரியர்கள்யார்? என்றுகேட்க அதற்
குச் சுவாமியும் பெண்ணே! இவர்கள் நம்முடையகண்க
ளென்றுசொன்னார். அதைப்பார்வதிகேட்டு வேடிக்கை
யாகச் சுவாமியினுடையஇரண்டுகண்ணையும் தன்னுடைய
இரண்டு கைகளாலேமூடினாள். அப்போது, இருள்கூட்
டத்தை யுருகச்செய்து பூசினதுபோல திக்குகளும், பூமி
யும் இருண்டதுகள்; மலைகளெல்லாம்நீலமலையைப்போல்
கறுத்ததுகள்; மணிகள்பொருந்திய நதிகளெல்லாம் யமுனா
நதியைப்போல் கறுத்ததுகள்; பிரமனும், விஷ்ணுவும்,
முனிவர்களும், அஷ்டவசுக்களும், நான்குவேதங்களும்,
தேவர்களும், இந்திரனும், கண்ணினது பிரகாசமற்றுப்
பிறவிக்குருடர்கள்போ லிருந்தார்கள்; பசு, காளைமுதலிய
மிருகங்களும், பக்ஷிகளும் கண்ணொளியற்றதுகள்; துறவற
மில்லற மிரண்டும் ஒழிந்ததுகள்; மற்ற எல்லாத்தொழில்
களும் கெட்டதுகள், தேவர்களும், மனிதர்களும்; இரா
க்ஷதர்நிறம்போலக் கறுத்தார்கள்; ஆகாயத்தில் இந்திரன்
வாகனமாகிய வெள்ளையானை கறுப்புநிறமாகியது; பிரம
தேவன் கொடியாகியஅன்னம் காகம்போலக்கறுத்தது.

முக்கண்பிரகாசம்.

அப்படி யெல்லாப்பொருளுங்கறுத்துமயங்குகிறகால
த்தில், மும்மூர்த்திகளுக்கு முதலாகிய பரமசிவனிடத்தில்
எல்லோரும் போய்முறையிட்டுத் தங்கள்குறையைச் சொ
ல்ல, சுவாமியும் பயப்படவேண்டாமென்று கையமர்த்தி
பன்னிரண்டுகோடி சூரியருதயம்போல் தம்முடைய நெற்

திக்கண்ணைத் திறந்தார். அக்கண்ணின் பிரகாசம் ஏழுலோகத்தின் அந்தகாரத்தையும் நீக்கியது. பார்வதியும் தான் பொத்தியகையையனுள். அப்போது சுவாமியினுடைய மூன்றுகண்களும் பிராமணர்கள் வளர்க்கும் யாகாக்கினி போல் பிரகாசத்தை விளக்கிக்கொண்டிருந்தது.

உடனேபார்வதியம்மன்சுவாமியைப்பணிந்து, என்னையேற்றுக்கொண்ட சுவாமியே! கொடிய சூலத்தையுடையவரே! இயமனை மார்பிலேயுதைத்த மலர்போன்ற பாதத்தையுடையவரே! ஆத்திமாலையை யணிந்த சடைக்காட்டினையுடையவரே! ஏழுலகமும் மேகநிறத்திலும் அதிகநிறமாய் இருட்டுண்டாகஉமதுகண்களைமூடிய கொடியபாபத்தைப் போக்கும்படியாகச் சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூமியினிடத்தில் தவஞ்செய்வதற்கு ஒரு நல்லஇடம் அருள்செய்யவேண்டுமென்று கேட்டாள். அதற்குச்சுவாமி பெண்ணே! உன்னைப்பாவம்வந்துசேராதாயினும், மற்றவர்களுக்குப்பாவம் நீங்கும்பொருட்டுத் தவஞ்செய்ய இச்சித்தாயாகில், மதுராபுரி - காசி - அவந்தி - துவாரகாபுரி-அயோத்தி-அவைகளிற்சிறந்த காஞ்சீபுரத்திற்போய்ப் பூசையுடன் அரிய தவசுசெய்யென்று அருளிச்செய்தார்.

கம்பாநதிலிங்கபூசை.

அதைக்கேட்ட பார்வதியம்மன், சுவாமியைவணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு, வீரலட்சுமி குடைபிடிக்கவும், ஜெயலட்சுமி பொன்னடைப்பந்தாங்கி வரவும், அருந்ததியும் இலட்சுமியும் இரண்டுபக்கங்களில் சாமரம் வீசிக்கொண்டு வரவும், எட்டுதிக்குஞ் சந்திரனைப்போலப் பிரகாசத்தை வீசும் முத்துப்பல்லக்கின்மேலேறி, யாவரும்விரும்புகின்ற

காசிப்பதியைச் சேர்ந்து சுவாமியைவணங்கி, அத்தலத்தில் மழையில்லாமல் வருந்தாநின்ற சீவராசிகள் பிழைக்கும் பொருட்டு பலதருமங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தாள்.

அப்பால் தொண்டைமண்டலத்தைச்சேர்ந்து, மயில்கள் நடனஞ்செய்கின்ற சோலைகளையுடையகாஞ்சீபுரத்தையடைந்தாள். அப்பட்டணத்திற்கட்டியிருக்கிற உப்பரிகைகள் அரம்பைமுதலாகிய பெண்கள் விளையாடுவதற்கு ஒரு மலைபோலவிருக்கும். அங்கு சிவாலயத்தின் கோபுரத்தில் கட்டியிருக்கிற கொடிகள் கற்பகவிருக்ஷத்திற் படர்ந்த காமவல்லியென்னும் கொடிக்குப் படருகிறதற்குக் கொழுகொம்பாயிருக்கும். இன்னும்அங்குபரதநாட்டியமாடுகின்ற மயிலுக்குச் சமானமாகவும், கயிற்றுவழியாடுகின்ற சிங்காரப்பிரதமைபோலவும், இன்பவினையாட்டைச் செய்கின்ற உடுக்கைபோன்ற இடையினையுடைய பெண்கள் தங்களுடைய பதிகளோடு படுத்துப்புரளும்போது தாங்களணிந்திருக்கும் மரகதமுதலிய இரத்தினாபரணங்களறுந்த, அதன்மீதுகோபித்து அவ்வுப்பரிகையில்நின்றும்வீசியெறிவார்கள். அவ்வாபரணங்கள் சமுத்திரத்திலே விழுந்ததினாலேதான் அது இரத்னாகரமென்று பெயர்பெற்றது.

அம்மன் அத்தன்மையுடைய வீதியைக்கடந்து ஒப்பற்ற மாவிருக்ஷத்தின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் ஏகாம்பரநாதரை வணங்கி, நெருப்பையொத்த பாவங்கள் நடுங்கி ஓடிப்போகவருகின்றகம்பாநதியருகேபோய் அலங்காரமாய் மணலைக்குவித்துஇலிங்கசொரூபமாக்கிப் பூசைசெய்தாள் அப்போது பரமசிவன் அவள் தவத்தின் உறுதியையறிய அரிதாகியகங்கையைப் பிரவாகமாக வரச்சொன்னார். அந்தக்கங்கை பூமியில்அகத்தியமுனிவர் கமண்டலங்கவிழ்

ந்ததினால் வருகிறகாவேரியோ? அந்த முனியானவர் ஆதிநாளையில் ஆசமனஞ்செய்து உமிழ்ந்த சமுத்திரத்தின்பெருக்கோ? குற்றமற்ற தவஞ்செய்யும் பகீரதனுக்காகச் சன்னு முனிவர் இரக்கத்தினால் காதின்வழியாகவிடப் பெருக்கெடுத்துவந்த கங்காநதியோ? வென்று சந்தேகப்பட பெருக்கெடுத்துவந்தது. உடனே பார்வதி மணலால்செய்த இலிங்கத்திற்கு அபாயமுண்டாகுமென்று பயந்து வாசனைபொருந்திய சந்தனத்தையணிந்த திருமார்பு உருகிக்குழையவும், தன்னுடைய தவத்திற்கு பின்னம்வராமல் நினைத்திருந்த துன்பமும், சுவாமிகூடாமற்பிரிந்த துன்பமும் திரும்படி ஆசையோடு அணைபவள்போல வளையலையணிந்த தன்னுடைய இரண்டுகைகளாலும் இலிங்கத்தைத்தழுவிக்கொண்டாள். அப்போது கம்பைநதியானது அருணாசலத்தைநினைத்தவர்களது நல்வினை தீவினைபோல் இரண்டாகப்பிரிந்து இலிங்கத்தைச்சுற்றிப்போனது. பார்வதியும் தழுவியகைகளை எடுத்துவிட்டு, அருகில்சூழ்ந்த பாங்கிகளோடுபுஷ்பமாலை சந்தனமுந்தரித்துவந்தனஞ்செய்தாள். அந்த அம்மைதன்னுடைய சுவாமிமார்பை மற்றப்பெண்கள் தொடாமலிருக்கும்படி தடுக்கவைத்த குறிகள்போல் சுவாமிக்குத் தழும்புகள் விளங்கியது.

அச்சமயம் பரமசிவன், அரிமர்த்தனபாண்டியராசன் அடித்ததழும்பிருந்த தோள்களும், மூன்றுகாலத்திலும் வணங்குகின்ற தேவர்களுடைய கிரீடங்களின் தழும்பிருந்ததிருவடிகளும், பார்வதிதழுவிய மார்புத்தழும்பும், வளைத்தழும்பு மிருக்கிறமார்பும், தேகமுழுதும் திருநீறும் பொலிய ரிஷபவாகனத்தின்மேல் எழுந்தருளினார். ஆகாயத்தில் தேவர்கள்யாவரும் புஷ்பவருஷம்பொழியத் தேவ

துந்துபி முழக்கத்தோடு வேதங்கள்முழங்காநின்ற தேவேந்திரனும், விஷ்ணுவும், தேவர்களும் பார்வதியைத்தொழ, பார்வதி ரிஷபவாகனத்தின்முன்பாகப்போய்முதிர்ந்தபக்தியோடு மனமுருக பரமசிவனைத்தொழுதாள். பரமசிவன் அம்மனைநோக்கிபெண்ணே! உனக்குவேண்டியவரம்யாது? சொல்லென்றார். அதற்குப்பார்வதி, உமது இடபாகத்தை அருளவேண்டும்; மற்றயாதும் வேண்டிலேன் என்ன, சுவாமியும், பெண்ணே! என்கண்களை மூடியதினாலே அடைந்தபாவம் இந்தத்தலத்தில் இனிமையானபூசைசெய்ததினால் நீங்கியது; இந்த மெய்ம்மையான ஸ்தலத்திற்குத் தென்பாரிசத்தில் இதற்கு மேலாகிய ஒருதிருக்கோலம் பிரகாசிக்கும்; அங்கே பிரமனும் விஷ்ணுவுந்தேட, பாதமும் சிரசும் அவர்களுக்குத்தெரியாதபடி பூரணமாகிய ஞானவெளியாய் மேலுலகங் கீழுலகங்களெல்லாம் நிறைந்து ஒன்றாகிநிற்போம்; பூமியிலுள்ளவர்களும் மற்றவர்களுந்துதித்துய்ய மலையுருவாயிருப்போம்; நீ அவ்விடத்தில் வந்தால் நமது இடபாகத்தைத்தருவோம் வா! என்றார். பரமசிவன் இவ்வாறு திருவுள்ளம்பற்றிய அளவில் பார்வதியானவள் சுவாமி! கைலாசம், காசி இரண்டு ஸ்தலங்களிலும், இக்காஞ்சிபுரம்அதிகமென்று முன்னே அருளிச்செய்தீர், இப்போது இதைப்பார்க்கிலும் அருணாசலஸ்தலம் அதிகமென்றருளினீர்; அத்தலத்துக்குச்சமானமும், அதிகமுமான வேறுஸ்தலமுண்டோ? என்றாள். அப்படி பார்வதிசொன்னவார்த்தையைச் சுவாமி மறுத்து நமக்குச்சமானமாகிய தெய்வமும், பஞ்சாக்ஷரத்திற்கு ஒப்பாகியமந்திரமும், சைவத்திற்குச்சரியான சமயமும், பொல்லாதபாவங்களைத்தீர்க்கும் அருணாசலத்திற்குச்சரியான ஸ்தலமும் உலகத்திலில்லையென்று திருவாய்மலர்ந்து, கைலாயத்திற்கு எழுந்தருளினார்.

உடனே பார்வதியானவள், சுவாமி! நான் தெரியாமற்சொன்னவார்த்தையைப்பொறுத்துக்கொள்ளுமென்று வணங்கி கம்பை யாற்றைவிட்டுக் காஞ்சிபுரத்தைக்கடந்து சுப்பிரமணியர், கணபதி, சப்தகன்னிகள், வயிரவர், சிவகணங்கள்சூழவும், இலட்சுமி கவரிவீசவும் பல்லக்கிலெழுந்தருளி, பூமிதேவிக்குச் சந்தோஷமுண்டாகவும், சரஸ்வதி தோத்திரஞ்செய்யவும், இரண்டுகாத தூரம்போய் ஒரு வெளியிடத்தில் இறங்கினாள். சூரியன் தன்னையாரென்று கேட்டதினால் நீலம்போன்றகையும், மரகதம்போன்றவடிவமும், தாமரைப்பூப்போன்ற உள்ளங்கையும், உள்ளங்காலும், பொருந்திய அம்மைசாயத்தினால் வருந்தினானென்றறிந்து, மேற்குச்சமுத்திரத்தில் விழுந்து அஸ்தமித்தான். சுப்பிரமணியர் அம்மையிருக்கிறதற்காக ஒருபந்தல்போட்டுவைத்தார்.

அதன்பின்பு, பார்வதி சுப்பிரமணியரைப்பார்த்து, வாழைமரத்தினால் பந்தர்போட்டு பன்னிரண்டுகைகளுஞ் சிவக்க வருத்தத்தையடைந்தாயென்று பிரியவசனஞ்சொல்லி, இன்னுமொருவேலையிருக்கிறது அதுஎன்னவென்றால் சந்தியாவந்தனஞ் செய்கிறதற்கு நல்ல பரிசுத்தமாகியசலம் வேண்டும்; உன்கையிற் பிடித்திருக்கிற வேலாயுதத்தை யேவி அழைத்திடென்றாள். அப்படிச் சொன்னஅளவில் சுப்பிரமணியர் அதிகபக்தியோடு வேலாயுதத்தை யேவினார் அது போதவான், புத்திரான்டான், புருகூதன், போதன், பாண்டரங்கன், சோமன், வாமன் என்று சொல்லப்பட்ட ஏழுபேரையும், அவர்களிருந்த மலையையும் உருவி, நல்ல தண்ணீர்கடலுக்குப்போய்ச் சலங்கொண்டுவந்தது. அந்நதிக்குச்சேயாறென்றுபெயர்.

பார்வதியம்மன், சுப்பிரமணியர் வரவழைத்த ஆற்றிலே நீர்க்கடனெல்லாம் முடித்துக்கொண்டு வாழைப்பந்தரிலிருந்தாள். அப்போது சுப்பிரமணியர் அம்மனைவணங்கி இந்த ஆற்றுநீர் சிவப்பாயிருக்கவேண்டியதென்னவென்று கேட்க, அம்மனும் குழந்தாய்! அனந்தபுரமென்கிற பட்டணத்தில் ஏழுபிராமணர்கள், அறியாதகாலத்தில் அனேகந் தீவினைகளைச்செய்து, அதன்பின்பு நல்ல விவேகந்தோன்றியதால் இலைகளையே உணவாகக்கொண்டு பிரமனைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தார்கள். அக்காலத்தில் பிரமன் அவ்வேழுபேர்முன்னேபோய் அடாபாவிகளே! நீங்களேழுபேரும் ஏழுமலைகளில் விதிமுறையாகத் தவஞ்செய்வீரானால், அம்மைக்குச் சலம்வேண்டிய நிமித்தியத்தால் சுப்பிரமணியர் வேல்விடுவார், அதனால் உங்கள்சடையோடுங்கூடிய சிரசுகளும் பாவங்களும் பொடியாகப்போமென்று சொல்லிவிட்டுப்போனார். அவர்களும் அந்தப்பிரகாரந் தவஞ்செய்தார்கள். இப்போது நீவிட்டவேலாயுதம் அவ்வேழுபேரையும், அவர்களிருக்கிறமலையையும் பிளக்க, அதனால் வழிந்தொழுகுகின்ற அவர்களுடைய இரத்தத்தோடு சலங்கலந்துசிவந்துவிட்டது. இதுபற்றி உனக்கொருகுற்றமுமில்லையென்றுசொல்ல, சுப்பிரமணியர் அம்மனை வணங்கிச் சந்தோஷத்தோடிருந்தார். அவ்வளவில் மலையில் தவஞ்செய்துக்கொண்டிருந்த முனிவர்களுடைய இரத்தத்தினாற் சிவப்புநிறத்தையடைந்ததுபோலச் சிவந்ததுசெவ்வானம். சுவாமியினுடைய கண்களைமுன்னேமூடியதால் உலகமெல்லாம் பரவியவிருள், ஒருவனுக்கு மறுமையில் வந்துபிடித்துக்கொள்ளுகிற பாபத்தைப்போல், அந்தத்தலத்தில் பிறகுவந்து அம்மையைப்பிடித்ததுபோலிருண்டது. பார்வதியோ முத்துப்பந்தரின்கீழிருப்பாளென்று தேவர்கள்

போட்டுவைத்த முத்துப்பந்தரை யொத்திருந்தது நக்ஷத்
திரங்களால் நெருங்கப்பட்ட ஆகாயம். மாலைக்காலமென்
கிற துர்க்கையானவள், இருட்டாகிய மகிஷாசூரன் தலை
யையறுத்து, அதனால் செவ்வானமென்று சொல்லப்பட்ட
இரத்தக்கோலத்தோடு பொருந்திய ஸ்படிகலிங்கத்தைக்
கைக்கொண்டதுபோலச் சந்திரனுதயமாகி மேற்றிக்கி
லஸ்தமித்தான்.

அன்றிரவு கழிந்தவுடன் நீலகண்டராகிய பரமசிவ
னது இரண்டு நேத்திரங்களையும் அம்மன் புதைத்த
அளவில் நான்குதிக்கும் பரவிய எல்லாவிருளும் போகும்
படியாகவிழித்த அச்சுவாமியினது நெற்றிக்கண்போலச்
செம்மைநிறம்பொருந்திய சூரியன் கிழக்குதிக்கில் உதய
மாகினன். பார்வதி கங்கைக்குச் சமானமாகிய சேயாற
றில் காலைக்கடனை முடித்துக்கொண்டு, பொன்மயமாகிய
பல்லக்கி லேறிக்கொண்டு, வேதகோஷ்டம் முழங்கிட
சென்று திருவண்ணாமலையைப் பார்த்துச் சாஷ்டாங்கமா
கச் சேவித்துக்கொண்டு, வடக்குவீதியி லெழுந்தருளி
அருணாசலேசுரரைவணங்கி, கோயிலுக்குள்சென்று அருணா
சலத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற ஞானசொரூபரைத்தரிசித்து
நமஸ்கரித்து, உருக்கத்தையடைந்து, திரும்பி பலசத்திய
ருடனே தலேச்சுரமென்கிற மலைச்சாரலை யடைந்தாள்.

அங்கு வெகுகோடிபேர் ஊசிமுனையிலே ஒருகாலினு
டைய விரலை யூன்றிக்கொண்டு, ஒருகாலைமடித்து, மூக்கு
நுனியிலே கண்களைச்சேர்த்துப், பஞ்சாக்கினியைவளர்த்
துப், பிரகாசமான அமிர்ததாரணைசெய்து, பிரமரந்திரத்
தின் வழியாய்வருகிற அமிர்தத்தைச் சாப்பிட்டு விஸ்வா
மித்திரன்போலத் தவஞ்செய்வார்கள். அநேகங்கோடி

பேர் மும்மலங்களைநீக்கி நல்வினையையுந் தீவினையையுஞ்
சாடி, மனமென்பது இறந்து, தற்போதங்கெட்டு, சிவ
சொரூபமாய் மோக்ஷம் பெறும்படி ஆசைக்கொண்டு,
மற்றோராசையு மின்றி, சிவஞானம் பெறுவார்கள்.
கோடானகோடிபேர் அடியார்களோடு ஆகமங்களிற்
சொன்ன விதிமுறைப்படி சூரியன்முதல் சண்டேசுரர்
அந்தமாகப்பூசைசெய்து, தேவருக்கெல்லாஞ் சுவாமியா
கிய சிவபெருமானுடைய பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தையோதி,
மனமகிழ்ந்து கிரியைகளை நடத்துவார்கள். அநேககோடி
பேர்கள் அஷ்டாங்கயோகங்களின்வகைகளையறிந்து அவை
களைத்தேகசிரமப்பட்டு முயல்வார்கள். இப்படி மகத்தாகிய
தவத்தினை யுடையோர்கள் செய்யும் செய்கைகளையும்,
குளிர்ந்த அருவிகளையும், பார்த்து மனமகிழ்ந்துகொண்டு
வரும் பார்வதியம்மன் அவ்விடத்திலிராநின்ற கௌதம
ருடைய ஆசிரமத்தில்வந்து சேர்ந்தாள்.

அக்கௌதமருடைய ஆசிரமத்திற் அம்மன் வந்தவுட
னே, அவருடையபெண்சாதி அகலிகையும், புத்திரராகிய
சதானந்தரும் வந்துபணிந்தார்கள். அம்மன் ஆசிர்வதித்து
கௌதமர் எங்கேயிருக்கிறார்? என்றுகேட்க, சதானந்
தரும் அம்மா! அவர் தருப்பைக்கொண்டு வருகிறதற்குப்
போனார்; தாங்கள் க்ஷணப்பொழுது இவ்விடத்திலிருந்தால்
இதோ அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேனென்றுசொல்லி,
அம்மனுடைய பாதங்களைத்தொழுது, தன்பிதாவாகிய
கௌதமரை அழைத்துவரப்போனார்.

இவர்போகிறபோது, தருப்பையைக்கொய்து அநேக
முனிவர்சூழ கௌதமர்வர, அப்போது அவ்விடத்திலெல்
லாவிருக்ஷங்களும் புஷ்பித்துக் கற்பக விருக்ஷம்போலக்

காணுகிறபடியினாலே நம்முடையவனல்லவே இவன் யாரு
டையவனோ? என்று சந்தேகப்பட்டுப் பார்த்தார். இந்த
இடத்தில்வந்த பெரியோர்கள்யார்? என்று பிருகுரிஷியும்,
பராசரும், அத்திரியென்பவருங் கேட்க, கௌதமர் தம்மு
டைய பிள்ளையாகிய சதானந்தரைக்கண்டு இவ்விடத்தி
லுண்டாகிய விசேஷம் என்ன? வென்று கேட்டார். சதா
னந்தர், தகப்பனாகிய கௌதமரைப்பார்த்து ஐயா! பிர
மன் முதலாகிய ஐவரையுந்தன்னிடத்தி லுண்டாக்கிய
ஜோதிசொரூப பராசத்தி இவ்விடத்தி லெழுந்தருளியிருக்
கிறாள் என்றுசொல்ல, கௌதமரும் மறைகள்தேடுதற்
கரியதேவி நமதுகுடிசையில்வர வென்ன தவம்பண்ணி
னேம்! என்றுஉள்ளமுருகி, இந்தவார்த்தையைச்சொன்ன
சதானந்தரைக்கட்டி யணைத்து, உச்சிமுகந்து, ஆடினார்;
திருக்கூத்தாடினார்; சந்தோஷமென்னுஞ் சமுத்திரத்திலாழ்
ந்தினார்; பாடினார்: கையிலிருந்த தருப்பையை கீழேவிட்
டெறிந்தார்; என்னுடைய பாவம்வேருடனே கெட்டுப்
போயிற்றென்றிறைஞ்சி பார்வதியம்மனிடம் வந்துணிந்
தார்.

உடனே அத்திரி முதலாகத் தலைமையுற்றரிஷிகளெல்
லாரும்வந்து பார்வதியம்மனுடைய பாதத்தில்விழுந்து நம
ஸ்கரித்து! தாயே! நீயோகன்னிகை சுவாமியோ நித்தியபிர
மசாரியென்று, சிருஷ்டிதொடங்கி இதுவரைக்கும் வேத
ங்களெல்லாஞ் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றன. அப்படி
யிருக்க உன்னிடத்தில் உலகங்களிலிருக்கின்ற எல்லாவுயிர்
களுந்தோன்றி யுன்னைத்தாயென்று சொல்லும். நித்திய
மாகவிருக்கிற சிவபிரானைமுகத்திலுண்டாக்குவாய். பிறகு
அச்சிவனிடத்திலேசத்தியாகவருவாய். அப்பால் சத்திசிவ

மென்கிற தன்மையைக்கொண்டு உயிர்களையெல்லாம்பெறு
வாய். அத்துவித சொரூபமாயுமிருப்பாய் பரமசிவன்,
மகேசுரன் - உருத்திரர் - பிரமன் - விஷ்ணுவானால், நீ,
மகேஸ்வரி - உருத்திரி - சரசுவதி - இலட்சுமியாவாய்.
அச்சிவபிரான் இப்படியல்லாமல் இன்னுமெப்படிப்பட்ட
உருவங்கொண்டாலும், அதற்குத்தகுந்த உருவங்கொள்ளு
வாய். இப்படிப்பட்ட உன்பெருமையை யார் அறியவல்ல
வர்கள்? என்றுபுகழ்ந்து தோத்திரஞ்செய்தார்கள். அச்சம
யத்தில் கௌதமர்பார்வதியம்மன் சமீபத்தில்வரும்போதே
இரண்டுகைகளையுஞ் சிரசில்வைத்துக்கூப்பி, லோகமாதா
வின்இரண்டு பாதங்களிலும் நமஸ்கரித்துத்தாயே! பிரமன்
அஷ்டதிக்குப்பாலகர் சிரத்திலேவைத்தற்கு அருமையான
பாதமிரண்டும் அடியேனுடைய சிறுவீட்டில் மிதிக்க
என்ன புண்ணியஞ்செய்தேன்? என்றார். அதற்குப் பார்
வதி கௌதமரே! எனக்கோர் குறைவந்தால் சுப்பிரமணிய
ரிடத்திலும், கணபதியிடத்திலுந் தீர்த்துக்கொள்ளுவேன்;
அவ்விடம் விட்டால் என்பேரில் அன்புவைத்த உன்னிட
த்தில்வந்து தீர்த்துக்கொள்ளுவேனென்றும், பரமசிவன்
சொன்னபடி தான்பூமியில்வந்த சமாச்சாரத்தையெல்லாம்
பாயிரத்தோடுகூடிய நூல்போலவுஞ்சொன்னாள். அதற்
[illegible]ளதமர் அம்மா! நீர் சொல்லியதற்கு இந்தஸ்தலம்
முதன்மை[illegible]னஸ்தலம். இதனுடையபேர் தலைச்சுரம்.
இதுமிகவும் [illegible]த்தமமானது. இதில் ஒருபுண்ணியத்தைச்
செய்தால் ஒன்[illegible] பலவாய்விருத்தியாகும். இதிலிருந்துங்
கொண்டு நீமெய்[illegible]யாகிய தவ[illegible]செய்தால், பரமசிவன்
ரிஷபவாகனத்தின்மேல் எழுந்தருளி உனக்கு இடபாகத்
தைக்கொடுப்பார். இந்த மலையில் விஷ்ணு, பிரமன், அஷ்
டவசுக்கள், தேவேந்திரன், அனேகமுனிவர்கள் தவஞ்செய்

து தாங்கள் தாங்கள் நினைத்தகாரியத்தை முடித்துக்கொண்டார்கள். நீவந்த காலமும் இடமும் நன்மையாகும்; நீஇவ்விடத்தில் தவஞ்செய்தால் கைப்பலமாகி முடியுமென்ன, அம்மனும் இவ்விடத்திலேயே தவசுசெய்து என்கருத்தை முடித்துக் கொள்ளுகிறேனென்று பிரியவசனஞ்சொல்லி விடைகொடுத்தாள்.

பார்வதியார்தவசு.

அப்பால் பார்வதி அருணாசலத்திற்குக் கிழக்குப் பக்கத்தில் பர்ன்னசாலை புதிதாகச்செய்வித்து, மனங்களித்து சத்தமாதர்களைப் புறக்காவலாகவைத்து, நான்குவாசலையும் எட்டுவைரவர்கள்காக்கவும், விநாயகர், சுப்பிரமணியர் தன்னிரண்டு பக்கங்காக்கவும், துர்க்கை உட்பக்கங்காக்கவும், தன்னுடைய புஷ்பங்களைத் தரிக்கின்ற கூந்தலைச் சடைசெய்து விரித்துத், தோள் - கழுத்து - காதுகளில் ருத்திராக்ஷமாலைகளைத் தரித்து, மரவுரிதரித்து, சர்வாங்கமும் திருநீறுபூசி, அக்கினிமத்தியிலே யிருந்து, நெருப்பில் காய்ந்து பளபளவென்று பிரகாசிக்கும் ஊசியில் ஒருகாற் பெருவிரலை யூன்றிக்கொண்டு, இராப்பகலாக மனதிலே பரமசிவனைத் தியானமாக நிறுத்தி அரிதாகிய பெரியதவத்தைச் செய்யமுயன்றாள். அப்படிச்செய்கிறபோ[illegible] அம்மனுடைய வருத்தத்தைநோக்கி சரஸ்வதியான[illegible]ளிளைத்து களைத்து, மனதுதுடித்து, கண்களைமூடி[illegible]கொண்டு மன்னி [illegible] இலட்சுமியானவ[illegible] மனதுவருத்திச் சஞ்சலப்பட்டு அழுதா[illegible]ற ஜீவராசிகளெல்லாம் மனங்கரைந்து உருகியதுகள். நான்இதைப்பிரித்துப் பிரித்துச் சொல்லுவதினாலென்னபயன்? தாயானவள்வருந்துவாளாயின் கருவாகிய ஜீவன்களெல்லாம் வருத்தத்தை

யடையாதோ? அப்போதவ்விடத்தில் பிரமனும், விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும்வந்து பார்வதியைவணங்கினார்கள். பார்வதியானவள் விஷ்ணுமுதலான தேவர்களெல்லாருக்கும் உபசாரஞ்சொல்லி நீங்களிவ்விடத்திற்கு வந்தகாரணமென்ன? வென்றுகேட்க, அவர்களும் மகிடாசுரனாலே தாங்கள் துன்பப்பட்டுத் தளர்ச்சியடைந்ததை விபரமாகச் சொன்னார்கள். அதற்குப் பார்வதியானவள் துர்க்கையைக் கூப்பிட்டு நீ சத்தியினாலே அந்த மகிடாசுரனைக் கொன்றுவிடு என்று சொன்னாள். துர்க்கையும் அப்படியே செய்கிறேனென்றாள். விஷ்ணு முதலானவர்கள் சந்தோஷமடைந்து பார்வதியைவணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்றார்கள்.

மகிடாசுரசம்மாரம்.

மகிடாசுரனென்பவன் அஞ்சனகிரியில் வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற ஒரு அசுரன். அவன் எல்லாரிலும் அதிகபராக்கிரமத்தை யுடையவன்; விஷத்திற்குச்சமானமானவன்; யமனுக்கும் யமனானவன்; நெருப்பைச்சுடத்தக்க தீமையுடையவன். அளகாபுரியில் குபேரன் தரித்திரத்தையுடைய அங்கிருக்கிற வளங்களையெல்லாம் கொள்ளை[illegible]வன். விஷ்ணு நித்திரைசெய்கின்ற ஆதிசேடனைத் [illegible]யையும் வாலையும் ஒருகையினாலே சேர்த்துப் பிடித்துக் [illegible]போல்கொண்டு, அந்த விஷ்ணுவை கல்லாலடி தா[illegible]லே எறிந்து விளையாடுவான். அக்கினி தேவனைத் தன்னி[illegible]றுகின்ற ஆட்டை தன்பிள்ளைகளுக்குக் கொடுப்பான். சந்திரனை வாகனத்தோடு பிடித்து தன்கையால் நசுக்கிப்பிழிந்து அவனுடம்பிலிருந்து வருகிற தேவாமிர்தத்தைப் பாணஞ்செய்வான். தேவேச்

திரனுடைய வெள்ளை யானையின்மேல் திருவோலக்கம்வருவான். சூரியனுடைய தேரிலேறிக்கொண்டு பச்சைக்குதிரைகளேழும் நடக்கப்பவனியாக வருவான். நிருதியைச் சுமக்கின்ற பேய்வாகனத்திலேறிக்கொள்வான். கிரணங்களாலே முழுகப்பட்டு இரத்தங்களைக் கொப்பளிக்கும் ஒருவாளாயுதமெடுத்து சர்வத்திர சீவன்களையுங் கொல்லுவான். சோதிசொரூபமாகிய சிவனிருக்கிறகைலாசகிரியையுஞ்சாயச் செய்தான். அவன் எருமைமாட்டு முகத்தையுடையவனானபடியினாலே தெற்குத்திக்கிலிருக்கிற யமனானவன் எருமைக்கடாவிலேறாமல் காலினால் நடந்துதிரிந்தானென்றால் அவனுடைய கொடுமைநம்மாலெப்படிச்சொல்லக்கூடும்.

அப்படிப்பட்ட மகிடாசூரன் மயனென்கிற தேவதச்சனால் இரத்தினகசிதமாகச் செய்யப்பட்ட மகிடபுரத்தில் பிரமனானவர் நித்தியம் அறுகும் அட்சதையுங்கொண்டு வந்துகொடுக்க வாழ்ந்துக்கொண்டிருந்தான். அந்நாளில் அந்த அசுரன் தின்னுகிற மாமிசத்துக்காக ஆயுதபாணிகளாகிய ஆயிரம்பேர்கள் யானைமுதலாகிய மிருகங்களைத் தேடி வேட்டைமார்க்கமாகக் காட்டுக்குப் போனார்கள். அப்படிப்புறப்பட்ட ஆயிரமசுரர்களும் பார்வதி தவஞ் செய்துக்கொண்டிருக்கிற வனத்தில்வந்துசுற்றிக்கொள்ள, அங்குகாவலாக இருக்கிற அஷ்டவயிரவர்களும் அந்த ஆயிரம்பேரையுங் கொன்றார்கள். உடனே தூதர்கள் மகிடாசூரனிடஞ்சென்று ஆயிரம்பேர் இறந்ததையும், அம்மன் தவசுசெய்கிறதையுந் தெரிவிக்க, மகிடாசூரனுக்கு பகையும் சிரிப்புமுண்டாகி இரண்டுகண்களும் நெருப்புப் பொறிபறக்க சிவந்தது. அப்போது அண்டகோளமும்

கிறுகிறென்று சுழன்றது; அஷ்டதிக்கிலிருக்கிற யானைகள் தலையைத்தொங்கப் போட்டதுகள்; தேவர்கூட்டம் நடுக்கத்தையடைந்தது; யமன் பார்த்துஒளித்துக்கொண்டான்; ஆலகாலவிஷமும் குளிர்ச்சியடைந்தது. அப்படிக்கோபிக்குமளவில் படைத்தலைவனாகிய நிரும்பாசூரன் எழுந்து மகிடாசூரனைப் பணிந்து, ஐயா! உம்முடைய கோபத்தை அற்பமாகியவர்கள் பொறுப்பார்களா? ஆதலால் இதோ நான் சென்று அவ்விடத்திலிருப்பவர்களை யெல்லாம் என் கைவாளால் கொன்று வருகிறேனென்று சொல்லி, மேற்குச்சமுத்திரத்தின்மேற் கோபித்துக் கிழக்குக்கடல் சண்டைசெய்ய புறப்பட்டதுபோலவும், மகாமேருவுக்கும் அகஸ்தியரிருக்கும் பொதியமாமலைக்குமத்தியிலேயொருபெரிய மேகம் எழுந்ததென்று சொல்லும்படியாகவும், யானைகளும், குதிரைகளும், காலால்களும், தன்னோடுசூழ்ந்துவர, ஆயிரங்குதிரைகள் கட்டிய தேரிலேறிப் புறப்பட்டு பார்வதிதவஞ்செய்யும் வனத்திற்கு வந்தான்.

இவன்வருகிறபோதே தன்னோடுவந்த அசுரப்படைகள் அனேகமலைமலைபோட்டெரிவதைக்கண்ட தாக்கணங்கு நோக்கணங்கு என்னு மிருவரும் அம்மனைவணங்கி ஆயுதபாணிகளாகப் போய் வந்தஅசுரர்களைத்தடுத்தார்கள். சண்டன் - ருத்திரன் , சோமன் - கபாலி - சங்கரன் - கோதண்டன் - வீதன் - சித்திராங்கதன் - இவ்வெட்டுப்பேர்களும் அண்டகோளமுடைபட யானையைக்கொல்லுகிற சிங்கங்கள்போலக் கர்ச்சித்து, நிரும்பாசூரனும், அவன்மந்திரியும், தேருந்தவிர மற்றச்சேனைகளை யெல்லாம் நொடிப்பொழுதிலே கொன்றார்கள். இப்படியாக இறந்து போகிறதைப்பார்த்த நிரும்பாசூரன் மிகக்கோப முடையவனாகி

தேரைவிடும்படி சாரதியைத்தூண்டி, தாங்கணங்கு-நோக்கணங்கு - இருவர்களுடைய முகத்திலும், மார்பிலுந் தோளிலும் விலாவிலும் பாணவருஷம் பொழிவதுபோல் அனேகபாணங்களைப் பொழிந்தான். அப்போது தாக்கணங்கு பென்பவள் அவன்விட்ட பாணங்களையெல்லாம் விலக்கி தன்கை வாளாயுதத்தால் சாரதியைக்கொன்று, அம்புகளைத்தொடுத்த நிகும்பன் கைகளையறுத்து, அவனுடைய தலையையும் அறுத்துக்கொன்றாள்.

இந்த நிகும்பாசுரன் இறந்த செய்தியை தூதர்கள் மகிடாசுரனிடஞ்சென்று சொல்ல, அவனும் தன்னுடைய அருகிலிருக்கும் கபிடவனைப்பார்த்து அடா! ஒருகாட்டில் சஞ்சரிக்கின்ற சிறியபேய்களும், கணங்களும் நம்முடைய சேனைகளைக்கொன்றதுகளென்றால்சிவன்-பிரமன்-விஷ்ணு முதலானவர்கள் நாம் சொன்னபடிகேட்பார்களா? என்று சொல்லி, அதிகமாக நகைத்து, எழுந்திருந்து ஆயிரம் யானைகள் கட்டிய தேரிலேறிபுறப்பட்டான். அவனுடன் பதினொருகோடி யானைப்பலத்தை யுடையவராகிய நீலன்-முறுகான் - குருதி - அண்டன் - நீசகன்- சண்டன்-முண்டன் - மது - கபிடவன் - திக்கண்ணன் - புகைக்கண்ணன் மாலி - என்னும் பன்னிருவரும் தங்கள் தங்கள் இரதங்களை நடத்தினார்கள். யானைமுகத்தை யுடையவர், நிவாதகவசர்கள், காலகேயர்கள், குதிரைமுகத்தை யுடையவர்கள், புலிமுகத்தை யுடையவர்கள், சிங்கமுகத்தையுடையவர்கள், அசுரர்கூடிய ஆயிரம்வெள்ளம்நடந்தார்கள். இன்னும் ஐந்நூறுவெள்ளங் குதிரைகளும், இருநூற்றைம்பது வெள்ளம் யானையும், நூற்றிருபத்தைந்துவெள்ளந் தேரும் நடக்க, பேய்களும், காக்கைக்கூட்டமும், விருந்தகப்பட்-

டதென்று களித்துக்கூத்தாட, வெள்ளைக் கொடிகளாடப் புள்ளாங்குழல் பேரிகை முதலானதுகள்முழங்க வந்தேன் மகிடாசுரன் யென்ற கோஷ்டத்தோடு அம்மனிருக்கிற காட்டில்வந்து சேர்ந்தார்கள்.

இவ்வாறு மகிடாசுரன் வருகிறதைப்பார்த்து முனிவர் முதலானோரெல்லாம் பயந்து அம்மனிடஞ்சென்று முறையிட, அம்மனும் அவர்களுடைய பயங்களைத்தீர்த்து தன்சமீபத்தில்நின்ற துர்க்கையை யழைத்துஉன்னுடைய சத்தியினாலே கொன்றுவிடென்று சொன்னாள். அம்மனிடம் உத்திரவுபெற்ற துர்க்கையானவள் உடனே ஆளிவாகனத்திலேறிக்கொண்டு, அருணநாயகி முன்னேபோகவும் காளி - துந்துமி என்கிற இருவரும் பின்னேவரவும், பார்வதியினது கணங்களும், ஞாளிமேல் வயிரவர்களும், அபிராமிமுதலான சத்தமாதர்கள் தங்கள் தங்கள் வாகனங்களிலும் புறப்படவும் சென்று, உலக்கையினாலும், மலைகளாலும், வில்முதலிய ஆயுதங்களினாலும், கோபத்துடனே போர்செய்து, மகிடாசுரனுடையபாதி சேனைகளைக்கொன்றுவிட்டார்கள். மகிடாசுரனும் அவனுடைய சேனைத்தலைவர்களும் மலைபோல் எதிர்த்து துர்க்கையினுடைய சேனைகளையெல்லாந் துரத்திக்கொன்றார்கள். மகிடாசுரனுடைய படைகள் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்த அளவில் துந்துமி - காளி - மதங்கி - சண்டி - என்கிற நான்குசத்திகளுந் தோற்றார்கள். சூலி - நீலகண்டி - வராகி - சண்முகி - திரிக்கையாள் - இந்திரை - மறையாள் - என்கிற எழுமாதரும் யுத்தஞ்செய்ய மாட்டாமற் காட்டிலொளித்தார்கள். வயிரவர்களுந் தோற்றார்கள். துர்க்கையானவள் மனந்தளர்ந்து அம்மனேதுணையென்று அம்மனைத் தியானித்தாள்.

அப்போது அறுபத்துநான்குகோடி யோகினிகள் ஆகாயத்தில் ஆர்ப்பரித்தெழுந்து நெருப்புமழையையும், இடிமழையையும் சொரிந்தது. அதனால் மகிடாசுரனுடைய சேனைகளெரிந்து போனதுகள். அப்பொழுது மகிடாசுரனுடைய சேனைத்தலைவர்கள் கோபமாகி எதிர்த்து சண்டைசெய்ய, அபிராமியென்பவள் அருசிகனென்பவனையும், வாரணியென்பவள் காந்தனென்பவனையும், சண்முகியென்பவள் சுரனென்பவனையும், காரணியென்பவள் நாகனென்பவனையும், சூலபாணியென்பவள் பிண்டனென்பவனையும் நீலகண்டியென்பவள் மதுவென்பவனையும், இந்திரையென்பவள் நீலனென்பவனையும், துந்துபியென்பவள் சோணித்துணனென்பவனையும், அருணாசலையென்பவள் அக்கினிக்கண்ணனையும், சுந்தரியென்பவள் கயிடவனையுங் கொன்றார்கள்.

துர்க்கையானவள் மகிடாசுரனை யெதிர்க்க, அவனும் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யஆரம்பித்தான். அப்போது அவன் விட்டபாணங்களை யெல்லாம் சத்தமாதர்கள் தங்களாயுதங்களினாலே விலக்கினார்கள். அவ்வேளையில் துர்க்கையானவள் தன்கையிலிருந்த சங்கத்தை மகாமேருஅசையும்படி ஊதினாள். அத்தொனியால் அசுரர்கள் ஒருவராவது இல்லாமல் மயக்கத்தை யடைந்தார்கள். அருமையாகிய வரத்தினாலேபெற்ற பாணங்களை இருவரும் மழைபோலச்சொரிந்தார்கள். துர்க்கையானவள் எய்தெந்த பாணங்களைவிட்டாலும் மகிடாசுரன் அதுகளை அந்தந்த பாணங்களினாலே அறுத்துத் தள்ளினான். அதன் பிறகு துர்க்கை இரண்டு அர்த்தசந்திர பாணங்களை அவனுடைய சிரசில் அழுந்தும்படிவிட்டாள். அப்பாணங்கள் மகிடாசுரன் தலையிலே

முளைத்திருந்த இரண்டுகொம்புபோல தலையிலேதைத்து அழுந்தி வளர்ந்து தோன்றினதுகள். உடனே மகிடன் துர்க்கையின் கைவில்லை இரண்டாக முறிக்க, அவ்வில்லினாலேயே அவன் நெற்றியையோங்கி அடிக்க அது அவன் நெற்றியிலே சுவாமியினுடைய கண்ணக்கினிபோல் சுழுக்கென்றுதாக்கியது. இன்னுந் துர்க்கைக்கு வில்லொடிந்த கோபத்தால் ஒருசக்ராயுதத்தைவிட்டு அவனுடைய தலையறும்படிசெய்தாள். அச்சக்கரம் மகிடாசுரனுடையதேகத்தைச் சின்னபின்னமாக்கியுஞ் சாகாதவனாய், பூர்வகாலத்திலே செய்த தபோபலத்தினால் மும்மதங்களைப் பொழியாநின்ற ஒருபெரிய யானையுருவங்கொண்டு எதிராக வந்தெதிர்த்தான்.

அப்படி யானையுருவங் கொண்டெதிர்த்த அளவில் துர்க்கை யேறுகின்ற வாகனமானதுபோய் அந்தயானையுச்சியிலிருக்கின்ற மூளையைக்கையினாலே அளைந்து தோண்டியெடுத்துத்தின்றது. அதினாலேயுஞ் சாகாமல் கையினாலே திரும்பியுந் தண்டாயுதங் கொண்டெதிர்த்தான். உடனே துர்க்கைதன் வேலாயுதத்தைவிட, அதுபோய் பாய்ந்தவுடனே சகிக்கமாட்டாமல் இறந்தான். அப்படி யிறந்து போனதும் குதிரைமுக அசுரனாகி எதிரேவந்து தண்டாயுதத்தினாலே அடித்தான். அடித்த தண்டாயுதத்தையும், அவனுடைய தலையையுங்கத்தியினாலே அறுத்தான். அதன்பின்பு மகிடாசுரன் நெருப்புருபமாகவும், [illegible]பிராயரூபமாகவும், அந்தகாரமாகவும், பிரமனாகவும், விஷ்ணுவாகவும், இன்னும் பலபல ரூபமாகவும் வந்து எதிர்த்தான். அதுகளைத் துர்க்கைப் பார்த்தவுடனே. மாயையினாலே துன்பப்படுத்துகிறான்; என்ன உபாயஞ்செய்தாலும் சாகி

ஞறில்லை; இனியென்ன செய்வேனென்று பார்வதியினுடைய இரண்டு பாதங்களையும் மனதிலே தியானித்தாள். அப்போது அனேகவிதமான மாயவேஷங்களல்லாமல் சுபாவமான எருமைரூபங்கொண்டபோது அவன் தலையை யறுத்துக் கீழேதள்ளி உனது காலினாலேமிதித்தால் அவனுடைய மாயையொழிந்து இறந்துபோவானென்று ஆகாயத்தில் அசரீரி வாக்கியஞ்சொல்லியது.

அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட துர்க்கையானவள் நேரிலேறியெதிர்த்தாள். மகிடாசுரனும் அனேக ரூபங்கொண்டுமே, தன்கை சூலத்தினால்கொன்றான். அப்பால் பழய எருமைக்கடா முகத்தையுடையவனாகி பலவித ஆயுதங்களைப் பிரயோகஞ்செய்ய, துர்க்கையானவள் அதுகளைவிலக்கி தனது வாளாயுதத்தால் அவன்தலையை அறுத்துத்தள்ளிக் காலினாலே மிதித்துக்கொன்றாள். துர்க்கையம்மன் பாதத்தை நினைத்தாலும் அதைநினைத்தவர்களுடைய ஆணவமாயை காமியமென்கிற மும்மலங்களையும் நீக்கிவிடும். அப்படிப்பட்ட ஒப்பில்லாத பாதம் பரிசமாகும்படி ஊன்றிமிதித்தால் பொய்யாகிய மாயைமாத்திரந் தவிர்ப்பது பெரிதோ? அப்போது தேவர்களெல்லாம் புஷ்பவருஷம் பொழிந்தார்கள். மகிடாசுரனும் அம்மனுடைய கையினாலிறந்ததினாலே மெய்ம்மையாகிய மோக்ஷத்திற்சேர்ந்தான். அவன் கழுத்தை யறுத்தபோது அவன் கண்டத்தில் ஒரு படிகலிங்கமிருக்கக்கண்ட துர்க்காதேவி அதனையெடுத்துக் கொண்டுவந்து, உமாதேவியைத் தொழுது நடந்தகாரியமெல்லாஞ்சொல்லி சுவாமியைக் கொடுத்தாள். அந்த லிங்கத்தை அம்மன் வாங்க, தேவர்கட்கெல்லாம் நாதராகவிருக்கின்ற சுவாமியும் அம்மன் கைமேலேவைத்திருந்த ஆசையினாலே கையைவிடாமற் கெட்டியாகவிருந்தார்.

பார்வதியானவள் அந்த ஆச்சரியத்தைப்பார்த்து, மகிழ்ச்சியடைந்து, சுவாமியானவர் என்கையை விடாமலிருந்தது எதனாலேயென்றுகேட்க, கௌதமரும் வாயைக்கையினாலே பொத்திக்கொண்டு அம்மா! முற்காலத்திலே அகஸ்தியர் முதலான ஐம்பது ரிஷிகள்கூடி வரமுனியென்பவருடைய ஆசிரமத்திற்குப் போனார்கள். அந்த வரமுனியானவர் தம்முடைய தபோபலத்தினாலே மரியாதையாக உபசாரஞ் செய்யாமலிருந்தார். அப்போது எல்லாமுனிவர்களும் அவர்மீது கோபித்து எங்களுக்கு அவமரியாதை செய்தபடியினாலே யாவராலுங் குறைவுசொல்லப்பட்ட கரிய எருமைக்கடாவாகப் பிறக்கக்கடவாய் என்று சபித்தார்கள். அச்சாபத்தின் குரூரத்தைக்கேட்ட வரமுனியும் பயப்பட்டு, எழுந்து வந்தனஞ்செய்து, முனிவர்களே! தெரியாமையால் நான் செய்த பிழையைப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்களென்றார். அதற்கு முனிவர்கள் நீர் எருமைமுகம்பொருந்திய அசுரனாகி அரசாளுங் காலத்தில், சுவாமியினது இடபாகத்தைப் பெறும்படி தவஞ்செய்துக் கொண்டிருக்கிற அம்மனானவள் உம்முடைய சாபத்தை நொடிப்பொழுதில் தீர்ப்பாளென்று சொன்னார்கள்.

அந்தமுனிவர்கள் சொன்னபிரகாரம் வரமுனியானவர் அசுரகுலத்திற் பிறந்து, இராஜாவாகி, மகிடாசுரனென்கிற பெயரையடைந்து கொடுங்கோலரசு செய்துகொண்டு வருகையில் ஒருநாள் வேட்டையாடும்படியாக வனத்தில்வந்து மிகுந்த பசியினாலே இரையொன்று மகப்படாமல் ஓடித்திரிந்துக்கொண்டிருக்க, அவ்விடத்தில் நீங்குதற்கரிய தவஞ்செய்துக் கொண்டிருந்த மன்னதரிஷியென்பவன் எதிர்ப்பட்டான். அவனை அவனதுகையிலிருக்கும் இலிங்

கத்தோடே இந்த மகிடாசுரன் எடுத்து விழுங்கிவிட்டுப் போனான். பின்பு அவன் கண்டத்திற் படிகலிங்கஞ்சிக்கிக் கொண்டிருந்தபடியினாலே மிகுந்த பெருமையை யடைந்திருந்தான். அந்த லிங்கமிருந்தகண்டத்தை யுடையவனும் சிவசொருபமன்றோ? நீ அவனைக்கொன்றபடியினாலேபாவஞ்சம்பவித்தது. அதற்கு நவதீர்த்தங்களாடினால் அந்த பாவம் போகுமென்றார். இவ்வாறு சொன்ன அளவில் பாவந்தீர ஆடுதற்கு ஒன்பது தீர்த்தமும் இவ்விடத்தில் வரும்படிச்செய்யென்று ஆகாயத்திலிருந்து ஒரு வார்த்தை பிறந்தது.

அதைக்கேட்ட பார்வதியும் அருகிலிருந்த துர்க்கையின் முகத்தைநோக்கி உன்னுடைய கையிலிருக்கிற வாளினாலே பூமியைப்பிளந்து கங்கைவரும்படிச் செய்யென்று சொல்ல, ஐயகங்கைக்கையிற்றரித்ததுர்க்கையும் அம்மனை வணங்கி வாளாயுதத்தால் பூமியிலே வீசியெடுத்தபோது ஒன்பது தீர்த்தங்களும், மற்றுமுள்ள நதிகளும் விடாயாம்படி உதவிசெய்யும் நல்ல ருசியைக்கொடுக்கின்ற அனேக தடாகங்களும் உண்டானதுகள். அந்த நதியில் ஒருமாதம் வரைக்கும் தன்குற்றம் நீங்கும்படி ஸ்நானஞ்செய்துக் கொண்டிருந்தாள். கையைப்பற்றிக்கொண்டு விடாமலிருந்த இலிங்கமும் நீங்கியது. அப்போது அம்மன் மனது சந்தோஷித்து கரையில்வந்து, அருவமாகியும், உருவமாகியும் விளங்குகின்ற ஒப்பற்ற சிவனை அந்த நதிக்கரையிலே எழுந்தருளச்செய்து, அர்ச்சனைசெய்து, நம்முடையநல்வினை தீவினைஇரண்டையுந் தீர்க்கின்றசுவாமிக்கு "என்பாவந் தீர்த்தார்" என்று இயற்பேரைச் சூட்டி, அச்சுனைக்கு கட்கதீர்த்தமென்று பெயரிட்டாள்.

பார்வதியார் இடப்பாகம்பெறுதல்.

அப்பால் அருணாசலத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற பரமசிவனை வணங்கவேண்டி கோயிலுக்குப்போய், பிரமதீர்த்தத்தில் முழுகி, விபூதிதரித்துச், சிவந்தகைகளைச் சிரமேல் வைத்துத்தண்டனிட்டுத், தன்னருகேவருகிறகௌதமர் சொன்னபடி உள்ளேபோய்க் குளிர்ச்சிபொருந்திய அமிர்தம்போன்ற சுவாமியைக் கண்ணாலே தரிசித்துப், பூமியிலே தேகம்பொருந்த நமஸ்காரஞ்செய்து எழுந்திருந்து, பரவசமாகிப்பாடி, உருக்கமடைந்து, களித்து, ஆனந்தக்கண்ணீர்பெருகிப், பெருமூச்செறிந்து, வலமாகவந்து தன்னுடைய குறையைச்சொல்லி வணங்கி, கார்த்திகைமாதத்தில் ஆகமத்தின்படி திருநாள்செய்து நெருப்புக்கண்ணையுடைய சிவபிரானைப்பணிந்தாள். அவ்வளவில் மலைமேல் ஒரு பிரகாசமுண்டாகி, அதில் சொல்லுதற்கரியபலகோடி பாலசூரியப் பிரகாசமாய் சுவாமி யெழுந்தருளி இம்மலையைவலமாகவாவென்றுகூறிமறைந்தார். அருகிலிருந்த கௌதமரும் வலமாகவருவாய் என்றுசொல்ல, அம்மனானவள் மனதுகளித்து, அக்கினிமலையை எதிர்முகமாகத் தொழுது, சமுத்திரம்போல் வேதகோஷம் முழங்கவும், ஆகாயத்தில் பேரிகை - காகளம் - சல்லரி - மல்லரி-முரசு துந்துமி - மத்தளம் - குடமுழா - முதலானவாத்தியங்கள் முழங்கவும், அரம்பை, ஊர்வசி முதலான தெய்வலோகத்துப்பெண்கள் காட்டியமாடவும், நீராமங்கையர் சாமரமெடுத்து வீசவும், நாகலோகத்துப்பெண்கள் இரத்தினதீபங்களைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு வரவும், இலட்சுமியும், சரஸ்வதியும், இந்திராணியும் வழியிலிருக்கும் முள்ளுகளையும் கல்லுகளையும் தள்ளிக்கொண்டுவரவும், பூமிதேவி

கைகளைநீட்டிச் சாக்கிரதையாகத்தாங்கிக்கொண்டுவரவும், தேவஸ்திரிகளும் முனிவர்களுடைய ஸ்திரிகளும் புஷ்பத்திலிருக்கிற தேனருவியினாலே வழிச்சேற்றைநீக்கி புஷ்பத்துக்குள்ளிருக்கிறதுகளைக்கொட்டி நல்லவழியாகச்செய்யவும், கங்கையானவள் அம்மா! உன்பாதமிரண்டும் பூமியிலேபட்டுக் கன்றிப்போய்விட்டது பொறுக்கவேண்டுமென்று இரண்டு கைகளையுங் கூப்பவும், வலமாகநடந்து தெற்குத்திசையையும் நிருதிமூலையையுந் தாண்டி மேற்குதிசையிற்போனாள். குறைவில்லாத கீர்த்தியையுடைய சுவாமியும் இளமையான ரிஷபவாகனத்தில் எழுந்தருளி வந்து தரிசனங்கொடுத்து நடந்தார். அப்பால் பார்வதி நாலுதிக்கும் வணங்கும் அருணைசலேசாநடனபாதத்தை வணங்கி மேற்குத்திசையையும், வாயுத்திசையையுந்தாண்டி, வடதிசையை மறுபடியுந்தொழுது, ஏற்றிலேறுகின்ற ஈசானனுடைய திசையைக்கடந்துகிழக்குத்திசைக்கு வந்தாள். அப்படி வந்தது இமோர்பர்வதத்தில் சுவாமி கல்யாணஞ்செய்தபோது ஓமாக்கினியை வலம்வந்ததுபோலிருந்தது.

அப்போது பானுகம்பனென்பவன் தன்னுடைய ஆயிரங்கைகளினாலுஞ் சங்கத்தைவைத்து ஊதுகிற ஒலியும், விஷ்ணுவானவர் தமது சங்கத்தை வாயில்வைத்து ஊதுகிறசத்தமும், நாரதர் வீணையை வாசிக்கிறசத்தமும், ஆகாயதுந்துமியினுடைய சத்தமும் திக்குகளெல்லாஞ்செவிடுபடவும்; தேவர்கள் புஷ்பவருஷங்களைச் சொரியவும், கற்றையாகிய நீண்டசடையில் தரிக்கப்பட்ட இளமையாகிய பிறையினது சந்திரிகை பிரகாசிக்கவும், ஆபரணமாகியசர்ப்பத்தின் தலையிலிருக்கிற மாணிக்கம் காந்தியைவீசிக்கவும்

உலகமாதாவாகிய பார்வதிக்குப் பாதிசரீரத்தைக் கொடுக்கிறதற்காக மத்தியாகப்பிடித்த ஏற்றநூல்போல் புரியாகிய பூணூலானது மார்பிற் பிரகாசிக்கவும், வேதங்களாலும், அறியப்படாத பரமசிவன் ரிஷபவாகனத்திலெழுந்தருளப், பார்வதி அந்தச்சுவாமி பாதத்தைத்தொழுது வணங்கினாள் எல்லாவற்றையும் நீக்கிய கடவுளானவர் அவ்வம்மையை நோக்கி உமையே! நீயும் நானும் பெண்ணுமாணுமாகி உலகத்தில் அனேகம் ஜீவராசிகளை வேறுவேறுண்டாக்கினோம். சமீபத்தில் ஆவுடையாரும் இலிங்கமுமானோம். நீயென்றும் நானென்றும்வேறுபேதமில்லை. மரமும் அதற்குள்ளேயிருக்கிற வயிரமும்போல் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்திருப்போம். நீ உன்தேகத்தைவிட்டு நம்பொருட்டாக இமயபர்வதத்தில் வந்துபிறந்தாய்; ஆனதால், இவ்விடத்தில் நாம் உனக்கு ஒருபாகங்கொடுப்பது இயற்கையே. பெண்ணே! நம்முடைய இடபாகத்திற் சேர்ந்திருவென்று சொல்லி சந்தோஷமடைந்து கையினாலே அம்மனை அணைத்துக்கொண்டார். அணைத்ததும் சுவாமிதேகமும் அம்மன்தேகமும் உருகி ஒருதேகமானார்கள். அப்போது ஒருபுறம் பச்சைநிறமும், ஒருபுறம் பவளநிறமும், ஒருபுறம் கச்சணிதனமும், ஒருபுறம் அழகானமார்பும், ஒருபுறம் அபயமும், ஒருபுறம்வரதமுமாய் ஆசையோடு இருவரும் பொருந்து தலைப்பார்த்த தேவர்களெல்லாம் வணங்கினார்கள்.

இக்கதையைப் படிப்பவர்களும், காதிலே கேட்பவர்களும், சந்தன விருக்ஷங்கள்சூழ்ந்த பொதியமலையிலிருக்கின்ற அகஸ்தியர்போல் தமிழ்க்கடல் கடப்பார்கள். சந்தானபாக்கியத்தோடுஞ், சுற்றத்தாரோடும் உலகத்தில் வாழ்

வார்கள். தங்களைப் பந்தமாகச் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிற தீவினையைத்தள்ளி நிலைபெற்ற மோக்ஷத்தைப் பெறுவார்கள்.

என்றிவ்வாறு நந்திகேசுரர் மார்க்கண்டேயரைப்பார்த்து என்னைப்பெற்றபரமசிவன்சொன்ன சரித்திரத்தின் முறையிதுவென்றுசொல்ல, அந்த மார்க்கண்டேயரிவரெழுந்துதெண்டஞ்செய்து பின்பு சுவாமி! வச்சிராங்கதபாண்டியன் உயர்வாகிய மோக்ஷம் அடைந்ததைச் சொல்லுங்களென்றுகேட்க, நந்திகேசுரர் சந்தோஷத்தையடைந்து சொல்லத்தொடங்கினர்.

வச்சிராங்கதபாண்டியன்.

சகலவளமும் பொருந்திய பாண்டியநாட்டில், சந்திரகுலவம்சனாகிய வச்சிராங்கதபாண்டியன் அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்தான். அந்த பாண்டியன்றேகத்தாதியந்தமாக மன்மதன்போல் அழகுபடைத்தவன்; வெற்றிகள்விரும்பாநின்ற தோளையுடையவன்; வியக்கத்தக்க வீரகண்டாமணியைக் காலில்தரித்தவன்; சமுத்திரத்திலே குளித்துவாரிவந்தவர்கள் கொடுத்த முத்துகள் இறைந்துகிடக்காநின்ற முற்றத்தையுடையவன்; மீனக்கொடியைத் தரித்தவன்; தங்கள் குலத்துக்குத் தலைவனாகிய சந்திரனை சிரத்தில் தரித்த சுவாமியினது பாதங்களையும், அவர்சடைக்காட்டினிடத்தில் பிரகாசிக்கும் ஆத்திமாலையினது வாசனையையும், இடைவிடாது மனதில் தியானித்துக் கொண்டேயிருக்கும் பக்தியுடையவன்; நன்றியை பாதுகாப்பதில் இவனுக்குச் சமானமாக வேறொருவருமில்லாதவன்; ஆகமமுழு

துந்தெறித்த விவேகத்தை யுடையவன்; தெய்வலோகத்திலும், பூமியிலும், இமயபர்வதத்தினிடத்திலும் தன்கீர்த்தியைநாட்டினவன்; அசுரர்க்கரசனான தேவேந்திரன் முடிசிதறும்படி வளையென்னும் ஆயுதத்தைப்பிரயோகஞ்செய்தவன்; யுத்தத்திற்றோற்படையாத புஜபலபராக்ரமமுடையவன்; தன்கொடைக்குத்தோற்ற மேகத்தையுஞ்சிறையிட்டானெனில், தன்னிடந்தோற்ற அரசர்களை சிறையிலே போட்டானென்பதுபெரிதாகுமா? இன்னும்அவனுடைய புகழ், வீரம் முதலியவைகளை அளவிட்டு சொல்லக்கூடாதவன்.

இப்படிப்பட்ட வச்சிராங்கத பாண்டியன் ஒருநாள் வேட்டையாடும்படியாக மனதிலெண்ணி யானை - குதிரை சேனைகள்சூழக் குதிரையேலேறிக்கொண்டு, சந்திரனைக் கண்ட இருள்கூட்டங்கள்போல யானைக்கூட்டங்கள் அஞ்சியோட உத்திரகிரியில் நடந்து, கடம்பை-மான் முதலிய மிருகங்களைக்கொன்று வேட்டையாடிக்கொண்டுவந்தான். அப்படி வேட்டையாடும்போது ஒரு புழுகுபூனையைக் கண்டு துரத்த, அப்பூனை பயத்தோடு அருணாசலத்தைச் சுற்றியோடி, அதன்முன்னேவிழுந்து விஷத்தைச்சாப்பிட்டவர்கள்போலத்தன்தேகத்தைவிட்டு வித்தியாதரர்முதலானவர்கள் துதிக்க விமானத்தின்மேல் திவ்வியதேகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு எழுந்தது. குதிரைமேல் ஏறியிருந்த வச்சிராங்கதபாண்டியன் அகஸ்மாத்தாய் கீழேவிழக், குதிரையானது இடறிவிழுந்து தன்தேகத்தைவிட்டுசித்திரக்காரரும் எழுதக்கூடாத திவ்வியரூபத்தைப்பெற்று ஒரு புஷ்பவிமானத்திலேறிப் பிரகாசித்தது. இவ்விரண்டுபேருக்கும் குதிரை - நாவி - யென்கிற பெயர்த்துலைந்துப் போய்

பழய காந்திசாலி - கலாதரன். என்கிற பேரைப்படைத்தவராகி, மிகுந்த சிநேகராய் அருவிபோலக் கண்களிலிருந்து சலம்வர ஒருவருக்கொருவர் கட்டியணைத்து, உச்சிமோந்து, சந்தோஷத்தில் மூழ்கினார்கள். குதிரைக்காலினருகில்விழுந்து அருணகிரியின் அடியில் வருந்திய வச்சிராங்கதபாண்டியன் இது வந்தவகை என்னவென்று இரங்கி வருத்தமுற்றான்.

அப்போது வித்தியாதரர்களாகிய காந்திசாலி - கலாதரனென்கிற இருவரும் பாண்டியனிடத்தில்வந்து, நீபயப்படாதே யென்று கையமர்த்தினார்கள். அதற்குப் பாண்டியன் மிகவுஞ்சந்தோஷ முடையவனாகி, ஐயா! நீங்களிருவரும் யார்? உங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட துக்கம்வந்ததற்கு காரணமென்ன? அதுபோனது எந்தவிதத்தினாலே? சொல்லுங்களென்றுகேட்கக், கலாதரனென்பவன் ஐயா மதுரைக்கரசே! நாங்கள் ஒப்பற்ற வித்தியாதரர்கள்; இவன்பேர் காந்திசாலி; என்பேர் கலாதரன்; அவனும் நானும் மிகுந்த சிநேகராய் விளையாடிக்கொண்டிருந்தோம். அவ்வாறிருந்துநாளில் முன்செய்த ஊழ்வினைவந்து தொடர்ந்ததால்இருவரும் மகாமேருவின் சாரலிலேபோய்ச்சேர்ந்து, அங்கு கோபமிகுந்த துருவாசரிஷி வாழாநின்ற ஆசிரமத்தின் அருகிலே யந்தரிஷிமனமுருகித் தண்ணீர்சொரிய வளர்ந்த நந்தவனத்திற் புகுந்து, இந்தகாந்திசாலி அங்குள்ள சிறுபுதல்களை மிதித்தான். மிக்கவினையையுடைய யானும் அங்குகளிலிருக்கின்ற மேன்மையாகிய புஷ்பங்களைப்பறித்தேன். அந்தக்ஷணமே துருவாசரிஷியறிந்து, விழிகளாலே நெருப்புகளைக்கக்கிக்கொண்டு, சடையவிழவும், முத்துகள்போல் முகத்தில் வேர்வையுண்டாகவும், பவளம்போன்ற இதழ்

துடிக்கவும், கோபித்து, அடா! சிவப்பாகிய சூரியகிரணமும் என்னுடைய பயத்தினாலே வரக்கூடாது; தென்றற்காற்றும், வண்டுகளும் ஒருபோதும் இந்தவனத்தையடையாதுகள்; இலைகள் உதிராது; வாடாது; இதுவோ ரிஷபவாகனராகிய சிவனுக்கு இனிமையாகிய பூசைக்குச்சாத்தும் புஷ்பங்கள் பொருந்தியசோலை. இந்தவனத்தில் ஒருவர்வருகிறதற்கு எளிதோ? இப்படியிருக்க நீங்கள்புகுந்து என்னுடைய கோபமாகிய நெருப்பினிடத்திலே அகப்பட்ட பஞ்சானீர்கள்; நீகுதிரையாகப்போவென்று இந்த காந்திசாலிக்குச் சாபத்தைக் கொடுத்தார். புஷ்பம் பறித்த என்னைப் புழுகுபூனையாகப்போவென்று சபித்தார். அப்படிக்கோபமே தவசாகப்பலித்த பொல்லாத ரிஷியிட்ட சாபம் எங்கள்மேல்வர, நாங்களிருவரும் தளர்ச்சியடைந்து ஞானவிளக்கே! மிகுந்தகிருபையே! பத்தருடைய செல்வமே! என்றுவணங்கி, எங்கள்மேல் வந்தசாபம் ஒழியுநாள்என்றைக்குஎன்றுகேட்டோம். அவரும்கோபம் நீங்கி, உங்களுக்கு நானிட்டசாபமானது ஒப்பற்ற திருவண்ணமலையைவலம்வந்தாற்போகும். அப்படிவலம்வருவது சிறந்தபாண்டியதேசத் தரசனான வச்சிராங்கதபாண்டியனால் கிடைக்குமென்றார்.

இன்னும் இங்கே அக்கினிமலையாக நிற்கும் சுவாமியிடம் முன்னே வன்கடவுள்கொடுத்தவாசனைபொருந்திய மாம்பழத்தைத் தமது பிள்ளைகளாகிய விநாயகரும், சிவசுப்பிரமணியரும் வருந்திக்கேட்கச், சுவாமியும் பிள்ளைகளை பார்த்து குழந்தைகளே! இன்றைக்குள் உலகமுழுதும் சுற்றிவந்தவர்களுக்குஇந்தபழத்தைக்கொடுக்கிறேனென்று சொன்னார். அப்போது, சிவசுப்பிரமணியர் மயில்வாகனத்

திமேலேறிக்கொண்டு சத்தசமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூமிமுழுதுஞ் சுற்றவாரம்பித்தார். யானைமுகத்தையுடைய விநாயகர் எழுந்திருந்து, சுவாமிதானே உலகமாயிருக்கிறார் அவரைச் சுற்றிவந்தால் உலகமுழுதுஞ் சுற்றிவந்ததாக யொக்குமென்றுகருதி, எல்லார்க்குந்தகப்பனாகிய தன்னுடையதகப்பனை பிரதக்ஷணஞ்செய்தார். சுவாமி மகனைத்தழுவிக்கொண்டு மாம்பழத்தையும் வேண்டியவரமுங்கொடுத்தார் அப்பால் சிவசுப்பிரமணியர் சீக்கிரத்தில் பூமியைச்சுற்றிவந்து பழங்கேட்க, சுவாமியானவர் மகனைநோக்கிஅப்பா! விநாயகன்நம்மைக்காலால்நடந்துசுற்றிக்கனியைபெற்றான் எழுலகத்தை வலஞ்செய்தாலும், பலபலவாகியதவத்தைச் செய்தாலும், நம்மைச்சுற்றிவரும் பலனுக்குச்சமானமாகுமோ? சிவப்பான மலையுருவமாகிய நம்மைதினம் வலம்வந்தவர்கள் பிரமனிலும் அதிகமாவார்கள்; விஷ்ணுவிலும் அதிகமாவார்கள்; பார்க்கில் உம்மிலும் அதிகமாவார்கள், நமது உருவமாகிய இந்த மலைக்குத் தேவர்களும் பூசை பண்ணமாட்டார்கள் அதை வலமாகச் சுற்றிவந்தவர்களுக்கு ஆசையுடனே செய்கிறபூசை நமக்கு இனிதாகச்செய்கிற பூசையேயாகும். அவர்களுக்குச் சுகம்படிசெய்த தி[illegible] நமக்குச்செய்த திமையேயாகும் என்று அருளிச்செய்தார் என்று நாருவாசர் சொல்லிவிட்டுப்போனார். பின்பு அந்தப்படி குதிரையாகவும், நாவியாகவும் பிறந்தோம். இன்றைக்கு உன்னால் திருமலையைப் பிரதக்ஷணஞ்செய்து, மின்னற்போன்ற பழயஉருவத்தைப் பெற்று விமானத்திலேறினவர்களானோம். எங்களுடைய சரித்திரம் இதுவேதான். அக்கினி சொரூபமாகிய இந்த மலையை நீகாலினாலே வலஞ்செய்யாமல் குதிரைமேலேறி வலஞ்செய்தபடியினாலே உனக்கு இந்தத்துன்பம்வந்துசம்பவித்

தது. என்று சொல்லி காந்திசாலி கலாதரன் இருவரும் தங்களூருக்குப் போனார்கள்.

பின்பு யானையும், குதிரையும், தேரும், காலாட்களும், மந்திரியும் வச்சிராங்கதபாண்டியனைச் சுற்றிக்கொண்டார்கள். உடனே பாண்டியன் தன்பிள்ளையாகிய இரத்தினாங்கதபாண்டியனைச் சீக்கிரத்தில் வரவழைத்து, முன்னால் நமது வமிசத்திற் பிரபலனாயிருந்த பரதன்போல் இராச்சியத்தைக் காப்பாற்றென்று சொன்னான். இரத்தினாங்கதபாண்டியன் அந்த வார்த்தையைக் கேட்பதற்குமுன்னமே விடைபெற்றுக்கொண்டுதேர் முதலாகியசேனைகள்சூழமதுரைக்குப்போய் இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துக்கொண்டு ஆறிலொருகடமைகொண்டதிரவியத்தையும், கடலிற்குளித்துவாரிவந்த முத்துக்களையும், சத்துருக்களால்திறையிட்டபொன்னையும், தினந்தோறும் ஆனையின்மேலேற்றி தன் தகப்பனுக்கு அனுப்பிவிக்க, வச்சிராங்கத பாண்டியனும் அந்த திரவியங்களைக்கொண்டு அருணாசலேசுரருக்கு இனிமையாகிய பூசை திருப்பணி முதலானவைகளைச் சிறப்பாகச் செய்துக்கொண்டு வந்தான். பிறகு தவசுசெய்கிறதற்கு நினைத்து கௌதமருடைய ஆசிரமத்தில் ஒருபக்கத்திற் சேர்ந்து பன்னகசாலைகட்டி, நம்முடைய பாவத்தைத்தீர்க்கின்ற நீலகண்டத்தையுடைய சுவாமிக்கு அன்பாக கிரிபிரதக்ஷணஞ் செய்கின்றநாளில், வஞ்சம் பொருந்திய மனத்தினை யுடையவர்கள் எதிரேவராத பரமசிவன் வச்சிராங்கதபாண்டியனுக் கெதிரேதோன்றினார். அப்போது வச்சிராங்கத பாண்டியன், சுவாமி அழகுபொருந்திய சிறிய சந்திரனையும், மிகவுங்கருணை பொழியாநின்ற கண்களையும், நீலமணிபோல் பிரகாசிக்கின்றகண்டத்தையும், நான்குகை

கனையும், கரத்தில் மான்மழுவும் உடையவராய் ரிஷபவாக
னத்தின்மேல் இருப்பதைப் பார்த்து, பக்தியோடுவணங்கி
ஸ்ரீ அண்ணாமலை யென்னும் பெயரையுடையவர்! உண்ணா
முலையாகிய பார்வதியினது தலைவரே! நெற்றியில் கண்ணையு
டையவரே! சடையில் கங்கையைத்தரித்தவரே! இளமை
யாகிய ரிஷபத்தின்மீது எழுந்தருளியவரே! எம்மையாட்
கொள்ளப்பட்டவரே! பாவிகளறியப்படாதமலாயத்திலி
ருக்கின்றவரே! தீவினையுடையவனாகிய நான் குதிரையி
லேறி உம்மை வலமவந்த தகாதகாரியத்தைப் பொறுத்
தருள வேண்டுமென்று வேண்டினான். அப்போது ஐந்து
முகத்தையுடைய பரமசிவனுக்குக் கிருபையுண்டாகி, ஓ
வச்சிராங்கதபாண்டியனே! நீ பூர்வஜென்மத்தில் தேவேந்
திரனாயிருந்தாய். அந்நாளில் நம்மை அலக்ஷியஞ்செய்து
வச்சிராயுதத்தை நம்மீதுபிரயோகஞ்செய்தாய். அதனாலே
பூமியில் மனிதனாகப்பிறந்து துன்பத்தை யடைந்தாய்.
இப்போது நம்மைப்பூசித்து வலம்வந்தபடியினாலே அக்
குற்றம் நீங்கியது. இனித்தேவர்களுக்கு அதிபதியாகதேவ
லோகத்துக்குப்போவென்று வரங்கொடுத்து வாயி மறை
ந்தார்.

ஸ்ரீ அருணாசலத்தின் வளமிப்படி. இத்தஸ்தலத்தை
நினைப்பவர்கள் மரணதுன்பத்தைப் பொருந்தாமல் சிவனு
டைய ரூபம் பெறுவார்கள். இச்சரித்திரத்தில் ஒரு எழுத்
தினது பொருளாயினும் அறிந்தோர்களும், பெரியோர்க
ளோடு படித்தவர்களும், சிவசாயுச்சியமடைவார்கள்.
என்று நந்தியெம்பெருமான் மார்க்கண்டேயருக்கு அரு
ளிச்செய்ய அவருங்கேட்டு நந்திகேசுரர் பாதாரவிந்தங்க
ளிற் பணிந்து, கிருபாசமுத்திரமானவரே! உம்மாலே பர

கதியடைந்தோம். இனி வல்லாளமகாராசன்சரித்திரத்தை
அருளிச்செய்ய வேண்டும் என்ன, அப்படியே யியம்புகின்
றேனென்று நந்திகேசுரர் திருவாய்மலர்ந் தருளுகின்றார்.

வல்லாளமகாராஜன்.

சிறப்புப்பொருந்திய மாணிக்கம் - மரகதம் - வைரம்
வைடூரியம் - கோமேதகம் - புட்பராகம் - இந்திரநீலம்
முத்து - பவளமென்னும் நவமணிகளால் அலங்கரிக்கப்
பட்ட மாடமாளிகைகளும், ஆகாயத்தை யளாவியுயர்ந்து
தீஞ்சுவைக்கனிகளை யுதிர்க்குஞ் சோலைகளும், பரிமளமிகு
ந்த நறுமலர்ச்சோலைகளும், அருந்ததிக்கிணையான வடிவ
மும் கற்பும் வாய்ந்த கணிகையின்னார்களும் பொருந்திய
வளப்பமுடைய அருணாசலமென்னுந் தலத்தை யரசுபுரி
ந்துவரும் சேரர்குலாதிப வல்லாளமகாராசன் என்பவன
மிகவுஞ் சத்தியவாக்கியத்தை யுடையவன்; சற்குணமுள்ள
வன்; சகலவுயிர்களையுந் தன்னுயிர்போற் பாதுகாப்பவன்;
சகதீசனாகிய பரமசிவனுடைய உபயசரணாம்புயங்களைத்
தினந்தினந் திரிகாலமுந் துதிசெய்பவன்; அக்கடவுளினது
திருப்பணிசெய்யும்பொருட்டு ஓர்வடிவாயுதித்தவன்; பிறர்
பொருளாசை யற்றவன்; தன்மனையாளையன்றி மற்ற இதர
மாகிய ஸ்திரிகளை தமக்கைமார்களைப்போலவுந் தாய்மார்க
ளைப்போலவும் மனதிற்பரிவுகொண்டு வசனிப்பவன்; குடி
களிடத்தில் ஆறிலொருபங்கு பகுதிபெறப்பட்டவன்; ஆல
யத்திருப்பணியை மனக்களிப்போடு நடாத்தும் மேன்மை
பொருந்திய பக்தன்.

இப்படிப்பட்ட வல்லாளமகாராசன் ஆக்கினையின்படி
புலியும்பசுவும் ஓர்த்துறையிற்சேர்ந்து தண்ணீருந்திக்

களித்து விளையாடி வாசஞ்செய்துவருவர்; அந்தணர்கள் வேதாகமங்களை யுணர்ந்து உபதேசிக்கும் வேதபாராயணங்களை யாவரும் பக்தியோடு கேட்பார்கள்; ஆதியாயும் ஒப்பற்றதாகவும் விளங்குங்கடவுளாகிய ஸ்ரீ அருணாசலேஸ்வரருடைய திருவருளைப் பெறும்பொருட்டாய் அந்நகர்முழுதும் வீதிகள்தோறும் வரிசைவரிசையாய் மகரதோரணங்களும் புஷ்பங்களுங்கொண்டு அலங்கிருதஞ் செய்வார்கள்; மங்கையர்கள் வீதிகளிற் சலந்தெளித்து விசித்திரமாகியகோலங்களை யிடுவார்கள்.

இந்த அருணாசலத்தில் மாதமும்மாரிபொழிந்து வேளாண்மை எக்காலுந்தவறாது செழிப்போங்கிவளரும். அன்றியும், அந்நகருள் யாவரேனும் பசிப்பிணியால் மெலிந்துவந்து புசிப்புவேண்டுமென்று வினவுவோர்களை அக்கணமே யழைத்து மிக்க உபசாரஞ்செய்து கைத்தல் - புளித்தல் - கார்த்தல் - உவர்த்தல் - துவர்த்தல் - தித்தித்தல் என்னும் அறுசுவையோடுங் கூடிய பதார்த்தங்களோடு அன்னம் பாலித்து திருப்தியுறச் செய்வார்கள். இன்னும் பொறுமையுடைய குணசீலர்கள் சொல்லுங்குற்றேவல் களைப்புரிந்து, இச்சித்துக்கேட்ட வஸ்துக்களை யெல்லாங் கொடுத்து அவர்களது அருளைப்பெறுவார்கள். இதுவுமன்றி ஸ்ரீ அருணாசலேசராலயத்தில் எங்கும் பிரகாசம் பொருந்தத்தக்கதாய்த்திருவிளக்குகளமைத்து, அக்கடவுளை நிதம் பத்தியோடு பூசித்துப் பணிந்து வருவார்கள்.

வல்லாளமகாராசன்புத்திரசோகம்.

இத்தன்மையாய் அரசனது செங்கோன் முறைப்படி யாதுங்குறை வில்லாமல் அந்நகரமானது செழிப்போங்கி

இருக்கையில், ஓர்நாள் மன்னனாகிய வல்லாளமகாராஜன், தனக்கு ஆண்டவனருளால் எல்லாச்சிறப்பும் பொருந்தியிருக்க, நாம் எடுத்தணைத்து உச்சிமுகந்து முத்தமிடவும், இனிய மழலைவார்த்தைகளைக்கேட்டு மகிழ்ச்சியுறவும், பின்னர் நமது பெயரைச்சொல்லவும் பிள்ளையில்லாமற் போயிற்றேயென்று மனம் வெதும்பி மிகவுந்துன்பமுற்றான். உடனே அருகிலிருக்கும் மந்திரிகளைநோக்கி மந்திரிகாள்! எனக்கு சந்ததி யில்லாதிருப்பது யாதுகாரணம்? ஜகதீசனாகியும், உமாமகேசனாகியும், எனையாட்கொள்ளும் பொருட்டு எழுந்தருளியிருக்கும் ஐயனாகிய ஸ்ரீ அருணாசலேஸ்வரருக்கு பேதையேனாற் செய்யப்பட்ட பூசையில் ஏதேனுங் குறையுளதோ? இவ்வுலகத்தை நடத்துவதில் மாறுபாடாகிய குற்றங்களுண்டோ? நங்கடவுளை அர்ச்சித்துப் பணியும்பொருட்டு கொய்தமலர்களிலே ஏதேனுங்குறையுண்டோ? யாதுமறியேனே! இனியான் செய்யும் விதியாது? எனக்குச் சொல்லுவீர்கள் என்றான். அதற்கு மந்திரிமார்கள் வல்லாளமகாராசனைப் பணிந்து, எங்களிறைவனே! நம்மை யாட்கொள்ளும்பொருட் டெழுந்தருளி சகல புவனகர்த்தாவாகியுஞ், சர்வாந்தரியாமியாயுந் திரிநேத்திரதாரி யாகியும், அடியவர்களிருதயத்தில் விளங்கும் ஸ்ரீ அருணாசலேஸ்வரரது மேன்மை[illegible]ருளையால், நம்பதியை நாடிவரும் அந்தணர்களும் இன்னும் மற்றவர்களும் எதைக்கேட்டபோதிலும் அவைகளை இல்லையென்னாது அவர்கள் மனங்களிப்புறும் படியாய் உள்ளன்போடு நல்குவோமாயின் புத்திரனுண்டாகு மென்று பகன்றார்கள்.

118793

வல்லாளமகாராசன்தருமம்.

அவ்வார்த்தைக்கேட்ட அரசன் மிக்க குதூகலமுடை
யவனாகி, அமைச்சர்களே! நமது நாட்டின்கண் யாவர்
வந்து எதுவிரும்பி கேட்பினும் அட்டியின்றி அக்கணமே
தருகிறோம் என்று ஆகாயபரியந்தம் அளாவியுயர்ந்துபடா
படாகாரஞ் செய்யும்படியாய் அழகிய பெரியதுவசம் நாட்
டுங்க ளென்றான். உடனே அமைச்சர்கள் துவசத்தைநாட்
டிவானுலகளாவும் பேரொலிமுழக்கம் எட்டும்படியாய்
ஜெயமுரசறைவித்தார்கள். அப்பால்வல்லாளமகாராசனால்
தருமக்கொடி நாட்டியிருப்பதாய்கேள்வியுற்றநெடியகடல்
சூழ்ந்த வையகத்திலிருக்கும் விருத்தர், காசிகாவடிப்பிரா
மணர், தபோதனர், முனிவர், ஜோகிகள், ஜங்கமர், பாவ
லர், கழைக்கூத்தர், யாசகர் முதலிய யாவரும் பக்தியோடு
கூட்டங்கூட்டமாய்க் கூடிவந்து தத்தம்வறுமை நீங்கும்
படியாய் வேண்டியவைகளை குறைவின்றி அரசனிடம்
பெறுவார்கள். விவாகஞ் செய்துக்கொள்ள வேண்டுமென்
று ஆவலோடும் அரசனைநாடிவந்து கேட்டவர்களினது
மனத்திருப்தி யுடையும்படியாய் ஆயிரமாயிரமாக பொன்
பெறவும் பின்னர் ஆபரணாதிமுதலிய மண்மனையாவும் ஈடு
வைத்து மீட்டுக்கொள்வதற்கு வகையில்லாமல் தாழ்ந்து
போயின்றது இராதிராசனாகிய எங்கள் கோவே! தேவரீர்
அவற்றை மீட்செய்யும்பொருட்டுத் திருவருள் சுரப்பீ
ராயின் மிகுபுண்ணிய மாமென்று பணிந்து வினவியவர்க
ளுக்கிரங்கி அக்கணமே இரண்டாயிரம் பொன்கொடுத்து
அன்னவர் களைமகிழச்செய் வித்தும், அதன்பின்பு வேதா
கமங்களை யுணர்ந்த பெரியோர்களாகிய அந்தணர்வந்து
அரசனை ஆசீர்வதித்து மகாராசனே! உபநயனம் நடத்த

வேண்டி யிருக்கிறதென அறிவிப்பார்களாயின் அவர்களு
க்கு முந்நூறுபொன் கொடுத்து மனமகிழச் செய்விப்பார்.
ஸ்ரீஅருணாசலேசர் எழுந்தருளி யிருக்கும்படியாகியகோயி
லினுள் நவமணிகளினாலுஞ் சந்திரகாந்தக் கற்களினாலும்
அமைத்துப் பிரகாசம்பொருந்தி யிருக்கும் மண்டபங்க
ளும், செஞ்சுடர்க் கிரணனாகிய சூரியனுஞ்சாய்ந்து ஒதுங்
கிப் போகும்படியாய் ஆகாயத்தையளாவி மேகங்கள்தவழு
ஞ்சுற்றுமதில்களும் பழுதுபட்டிருக்கின்றமையால் அவை
களைத் திருத்தஞ்செய்யும் பொருட்டுப்பொருளுதவிசெய்ய
வேண்டும் மகாராசனேயென்று கேட்குங்கால், அரசனா
வன் நனிபக்தியோடும் சகதீசன் திருப்பணி நிறைவேறும்
பொருட்டு இருபதினாயிரம் பொன்கொடுத்துச் சீர்திருத்
தஞ்செய்தும், பின்பு உலகில் மடம்புதுக்க வேண்டுமென்
றால் ஐம்பதினாயிரம் பொன்கொடுப்பார். கண்ணில்லாதவர்
களும், ஜோகி, சங்கமர்களுக்கும், கரசராறுதிகளற்றவர்க
ளுக்கும், வினைவழியால் வெவ்விய ஆபத்துநேர்ந்து வந்தவ
ர்களுக்கும், ஆதுலர்களுக்கும், கெடாததுன்பத்தையடை
ந்து தரித்திரமென்னும் பிணியால்மெலிந்து மனம் நொந்த
வர்களுக்கும், பின்னும் புகலும்படியாகிய சகலயாசகர்க
ளுக்கும், சதாகாலமும் அவரவர்கள் விரும்பியவற்றையும்
மனக்களிப்போடும் உதவிசெய்வார்.

இப்படியாக வல்லாளமகாராசன் தருமஞ்செய்வதை
திரிலோகசஞ்சாரியாகிய நாரதமுனிவர் கேள்விப்பட்டு
வல்லாளமகாராஜனிடத்திற்கு மிகுந்த கருணையோடும்எழு
ந்தருளிவந்தார். அந்த மகாதபோதனராகிய நாரதமுனிவர்
வரவைக் காவலாளிகளால் கேள்விப்பட்ட வல்லாளமகா
ராசன் மிகவுமன்போடும் அரியாசனத்தை விட்டெழுந்து

மந்திரி முதலிய சேர்வைக்காரர்கள் புடைசூழ்ந்து வரும்படியாய் அரசன் எதிர்சென்று பணிந்து தமியேங்களையாட்கொள்ளும் பொருட்டுத் திருவருள் சுரந்தெழுந்தருளிவந்தமாதவமே! புண்ணியப்பொருளே! பண்ணுறுநற்பொருளே! யென்றுதுதித்துப் பேரானந்தத்தோடும் அழைத்துவந்து குற்றமற்ற மணிகளினு லலங்காரஞ்செய்யப்பட்ட பொற்பீடமளித்து அவற்றி லெழுந்தருளச்செய்து, சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரமதேவன் தபோமகிமையாலுதித்த தாமரைப்போன்ற அழகிய கரத்தில் வீணையானது இலங்கக்கொண்டு கானஞ்செய்யும் மேன்மைபொருந்திய முனிவரே! தாங்கள் நாயினுங்கடையேனாகிய பேதையின்மீது கருணைவைத் தெழுந்தருளிவந்த சங்கதியை அருள்செய்ய வேண்டுமென்று பணிந்து நிற்க, உடனே வல்லாளமகாராசனைப்பார்த்து வல்லாளமகாராசனே! புவனத்தின்கண் மகாமகிமை பொருந்திய முனிவர்களும் புகழத்தக்க ஐம்புலனுகர்ச்சிகளையும் வென்று சின்மயத்தைப் பொருந்தியிருக்கும் புண்ணியர்களால் சொல்லப்பட்ட சோமசூரியாக்கினியென்னு முக்குலத்தரசருள் அக்கினிவம்ச க்ஷத்திரிய குலத்துதித்த அரசே! நினது குற்றமற்ற மகாதானத்தின் பெருமையைக் கேள்வியுற்று அந்நிமித்தியத்தை யறியும் பொருட்டு வந்தோம். ஆதலால் உமதுமருத்தை வெளிவிடுவாயென்று நாரதமகாமுனிவர்கேட்டார். அதற்கரசன் வேதசாஸ்திரங்களை யுணர்ந்த முனிவர்கள் புகழத்தக்க மாதபோபலத்தினையுடைய நாரதமுனியே கேளும். எளியேனது ஆருகையைத் தாங்கிக்கொள்ளவும், பின்னர் எளியேன் பெயரைச்சொல்லவும் மைந்தனில்லாமையால் மனமெலிந்து பூங்குழலாளென்னு உமாமகேஸ்வரியின் பாகனாகிய ஸ்ரீஅருணாசலேஸ்வரரது அடியார்கள் இச்சித்

துக் கேட்டவைகளை இல்லையென்னாது கொடுக்கும் நியமங்கொண்டு தவசுமுநாட்டி நடத்திவருகிறேன் நம்மையாட்கொள்ளுங் கடவுளின்றிருவுளம்யாதோ? அறியேனென்ன முனிவர் கிருபையோடு நோக்கி அழகினுயர்ந்த முப்பத்திரண்டறங்களையும் இரப்பவர்க் கில்லையென்னாது நடத்துபவர்கள் மண்மீதுபுத்திரபாக்கியங்களைப்பெறுவார்களென்று மேன்மை பொருந்திய ஆகமசாஸ்திரங்களிற் சொல்லியிருப்பதல்லாமலும், மறைவிதி யுணர்ந்த பெரியோர்களுஞ் சொல்லுவார்கள்; ஆதலால், எங்கும்பரவி மகாமகிமை பொருந்தியிருக்கும் கங்கையையும், மூன்றாம்பிறைச்சந்திரனையுஞ் சடையிற்றரித்து தாபராதி எண்பத்துநான்கு லக்ஷஞ் சீவபேதங்களைப் படைத்தளிக்கும் பரமசிவத்தினருளால் மக்கட்பேறு பெறுவாய். எனக்குச்சிலவுதருவாய் அரசனேயென்று நாரதமுனிவர் விடைபெற்றுச்சென்றார்.

அப்பால் நாரதர் வல்லாளமகாராசனுடைய நன்மார்க்கத்தையும், தருமபரிபாலனத்தையும், கயிலாசகிரியில் எழுந்தருளியிருக்கும் பார்வதிசமேதராகிய பரமசிவனுக்குத் தெரிவிக்கும்படியா யெண்ணங்கொண்டு சந்தோஷங்கொண்டமுனிவன் ஆசையோடுஞ் செல்லுகையில் அங்ஙனம் அநேகசிவகணங்கள் அடிபணிந்து துதித்துநிற்க முன்னம் பிரகாசித்துக்கட்டளைகள் விதித்துக் கொண்டிருக்கும் இரண்டாஞ் சங்கரனாகிய நந்திதேவரைப்பணிந்து பின்பு மகாதபோதனர்களும், தேவர்களும், முனிவர்களும் புடைசூழும்படிபோய் உமையவள் இடப்பாகத்தில் இலங்கக் கொலுவீற்றிருக்குஞ் சிவபெருமானுடைய திருக்கோலத்தைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாய்ப் பணிந்தெழுந்து போற்றிசெய்து, பிரகாசம்பொருந்திய கயிலாசகிரியில் வீற்றிருக்

குந் தேவனே! உனது உபயசரணங்கள் போற்றி. பூலோகத்தின்கண் குற்றமற்று விளங்கும் அருணையம்பதியென்னுந் தலத்துக் கிறைவனாகிய வல்லாளமகாராசன் என்பவன தன்பெயரை விளங்கச்செய்வதற்காக ஓர் புதல்வனை வேண்டி, யாவர்எப்பொருளை விரும்பிக்கேட்டபோதிலும் அன்னவர் திருப்தியடையும்படியாய்த் தருகிறேனென்று கொடிபோட்டு பறைசாற்றி நடத்திவரும் பெருமையைக் கேளும் எந்தையேயென்றும், நன்மார்க்கத்தை நீடும்படியாய் வளர்ப்பவன்; சத்தியத்தைக் காப்பாற்றத்தக்கவன்; விதிபிரகாதவன்; பாவங்களென்னும் இருளை அகத்தியெழுந்த மதிபோன்ற தருமமாகியஒளியே ஒருருவங்கொண்டு உலகின்கண் ஜனித்த மேன்மைபொருந்திய அரசன். அன்றியும், பூமியில்வாழ் மன்னுயிர்யாவுந் தன்னுயிர்போலமனதிலெண்ணி இரட்சிக்கப்பட்டவன்; அடியவர்க்கெளியவன் ஆதிகடவுளாகிய தங்களது சரணகமலங்களில் மனதைப் பொருத்திச் சதாகாலமும் பணிந்து துதிசெய்து வாழ்ந்துவரும் மெய்த்தொழும்பனென்றுங் கூறினர்.

ஜங்கமமூர்த்திவிஜயம்.

அங்ஙனம் அந்த வல்லாளமகாராசனது பெருமையைச்சொல்லும் நாரதமுனிவன் மொழியைப் பரமசிவன் கேட்டு அவ்வரசனது தன்மையை நாமுங்கண்டறியவேண்டுமென்று மனதில் நினைந்து, துதிசெய்துகொண்டு நிற்கும் முனிவனுக்கும், மற்றுமுள்ள தேவர்கள், இருடிகள், யாவர்களையுந் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம்போய்ச் சேரும்படியாய்த் திருவாய்மலர்ந்தருளி, அந்தட்சணமே அளகாபுரிக்கிறைவனாகிய குபேரனைவரும்படியாய்க் கட்

டளையிட்டார். அம்மாத்திரத்தில் எண்டிசையு மதிக்கும்படியாய் அவ்வரசன் அளவிறந்த பொற்குவியல்களோடும் பிரயாணப்பட்டு, அக்குமணிகளாகிய உருத்திராட்சமாலைகளையுஞ், சர்ப்பங்களையும் ஆபரணமாகவணிந்த சிவபெருமானிடம்வந்து அடிபணிந்து போற்றி நிற்கையில், செவ்வானம்போன்ற தேககாந்தியையுடைய பரமசிவன் அங்ஙனம் அளகைக்கோனைநோக்கி, கேளும் அளகாபுரிக்கிறைவனே! புவனத்தின்கண் நாம் அருணையம்பதியில் வாழப்பட்டவனாகியவல்லாளமகாராசனது மனவலியை சோதிக்கும்படியாய் எண்ணங்கொண்டிருக்கிற படியால் நீயுஞ்சிறப்போங்கிய சீடனாகி அளவிறந்த கணங்களோடும் நம்முடன் மகிழ்ந்து வரக்கடவையென்று கூறினர். உடனே மகாவிஷ்ணுவும், பிரமதேவனுங்கண்டு மனதில் ஒருகாறுமில்லாத மகிழ்ச்சிகொண்டு போற்றவும், தேவர்கள் மலர்மாரிபெய்யவும், வேதாகமங்கள் துதிக்கவும், யாவராலுஞ் சொல்லுதற்கரிய உமாமகேஸ்வரியின் ஓர் கூறாய்விளங்கும் பரமசிவன் சகலரும் பணியும்படியாகிய ஜங்கமராயவேடங்கொண்டு நின்றார். தேவனாகிய பரமசிவன்வாழும் கயிலாசகிரியில் வாசஞ்செய்துக் கொண்டிருக்கும் அழகியசிவகணங்களெல்லாம் எமதையனது கருணைசத்தினால் தொண்டிகருருவங்கொண்டு, உலகின்கண் இணையில்லாக் கீர்த்தியை வகித்துப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் வல்லாளமகாராசன் வாழும் பதியைநோக்கி இராஜநீதியோர் கொண்டாடிப் பணியத்தக்கதாகக் குருமூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபெருமானைச் சூழ்ந்து வந்தார்கள்.

இவ்வாறு திருவண்ணமலையில் வரும்போது சற்பினில் அருந்ததியைப்போல் மிகுந்தும், தத்தம்கணவனையே

தெய்வமாகப்பாவித்து நடக்குந் தாய்மார்களொருவருமில்
லையோ? அடியார்களது பசிவேளையறிந்து அன்னங்கொடு
ப்பாரில்லையோ? மநுநீதியோடுங்கூடிய அரசர்களில்லை
யோ? சந்துருஷ்டியாய் எங்களைத்தொழுது அழைத்துக்
கொண்டுபோய் [illegible]க்கிரசத்தோடும் அன்னம்பாலிக்கும்
கன்னியர்களுமில்லையோவென்று கூறுவார்கள் நாங்கள்
செம்பொன்னளித்தாலும் விரும்போம்; இரத்தினங்களை
யழுத்தி விளங்காநின்ற அழகிய பணிகளையும் விரும்போம்;
பிரகாசம்பொருந்திய இராஜரத்தினங்களை அளித்தாலும்
விரும்போம்; முத்துமாலைகளிலும் மனம்வையோம்; அரச
ர்கள் செங்கோலின் விநியைத்தந்தபோதிலும்வேண்டோம்
சட்சுவை பதார்த்தவகைகளோடும் அமுதளிப்பார்களாகில்
மிகவும் பிரீதிகொண்டு உண்ணுவோமெனறுகூறுவார்கள்.

திருவண்ணாமலைத்தரிசனம்.

அப்பால் அழகியகரத்தில் ஒளிராநின்ற மாணைத்தழு
ந்தவராகிய ஜங்கமர், சிறப்போங்கி இலங்கும் அருணையம்
பதி வீதியின்கண் ஓசைபெற்றதாகச்செங்குமுதம்போன்ற
திருவாய்மலர்ந்து கொடிதாகிய பசிப்பிணியால் துன்புற்று
இரப்[illegible]ரைப்போல வம்பிச் சிவந்தகொவ்வைக்கனியை
யொத்த கணிகைமாதர்கள் வசிக்கும் வீதியில்வந்து, சேற்
கெண்டையைப்போன்ற அழகிய விழியையும், அஞ்சுகத்
தையொத்த இனியவார்த்தைகளையும், ஆகாயத்திலிலங்கா
நின்ற பூரணச்சந்திரோதயம்போன்ற திருமுகவொளிவும்,
சிதைவிறைந்த களபமலர்களாற் கட்டப்பட்ட பந்தைநிக
த்து ஊசலாடுங் குழலும், சுகந்தங்களைத் திமிர்ந்து தென்
னங்குரும்பைப்போல்பிரகாசிக்கும் மார்பையுமுடையவனி

தையர்களே! இன்றிரவு விடியுமளவுமிருந்து அசோகு,முல்
லை, நீலோற்பலம், மாம்பூ, தாமரை இவ்வைந்து மலர்களை
ஐந்துகணைகளாகவும், கரும்பை வில்லாகவும் வளைத்து
போர்புரியவெழுந்து நிற்கும் மன்மதனது கணைவலியைத்
தடுத்தோட்டும் பொருட்டுப் பரியமாகக்கொடுக்கும்பொன்
னைப்பகருவீர்கள் சீக்கிரமாய் யென்று வினவியபோது,
அக்கணிகை மாதர்கள் வெவ்விய விடங்களையுடைய சர்ப்
பங்களை ஆபரணமாகவணிந்த ஸ்ரீகைலாசபதியாகிய பரம
சிவனைப்போல் சொல்லுதற்கரிய சங்கமரேகேளும். யாங்
கள் பொய்வார்த்தைகளைப்பேசோம்; வஞ்சகமாகியதுரோ
கசிந்தனைகளையுங் கருதோம்; ஓரிரவுமுழுமையுஞ் சுகலீலை
களை யனுபவிப்பதற்கு ஒவ்வொருபெண்ணுக்கு ஆயிரம்
பொன்கொடுக்கும் நியமமாதலால் அதுபோற்றருவீர்க
ளாயின் யாங்கள் எங்களது மனமும் மெய்யும் ஒன்றுபட
த்தக்கதாக அஷ்டவித ஆலிங்கனமுஞ் செய்து அனங்க
னது கணையுங் கருத்தும் நாணும்படியாய் இணங்குவோ
மென்றார்கள். அப்பால் ஜங்கமர் அக்கணிகைமாதர்கள்
சொல்லியவைபோல் அன்னவர் மகிழும்படியாய்க் கனகங்
களைச் சொரிந்து ஒவ்வொருத்திக்கோர் ஆண்டியை நியமி
த்து, கங்குல் விடியளவும்விட்டு நீங்காதிர்களென்று ஆண்
டிகளுக்கு கன்சாடையினாற் றெரிவித்து, மிகவுங்கட்டுப்
பாடாக அக்கணிகைமாதர்கள் வாழும்வீதியெல்லாம் சிவ
னடியார்களாகவே பிரகாசிக்கும்படிசெய்து கோரியனன்
னங்களை எல்லாமருளிச்செய்யும் அழகிய அருணையம்பதி
என்காதம் வரையில் விலைமாதர்கள் தனித்திராமல் மரு
வச்செய்தார்.

பிறகு ஜங்கமர் அவனின்றெழுந்து பிரகாசமும் பெருமைபொருந்திய நன்மார்க்க நிலைமையைப் பரிசோதித்த சிஷியனாகிய அளகேசனோடும் அரசனது அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில், அப்பதிக்கிறைவனாகியும் தருமவேதமார்க்கம் யாவும் பூரணமாயுணர்ந்த மன்னனாகிய வல்லாளமகாராசன் சங்கமர், வருதலைக்கண்டு எதிர்சென்று பணிந்துபோற்றி யழைத்துக்கொண்டுபோய் நவமணிகளாலலங்கரிக்கப்பட்டு பிரகாசம்பொருந்திய அழகிய ஓர்சிங்காதனத்தில் எழுந்தருளச்செய்து, அஞ்சலியஸ்தனாய்நின்று தமியேன்செய்த தவப்பலனோ? அல்லது ஸ்ரீ அருணாசலேசர்வாழும் இவ்வருணையம்பதியின்கண் எளியேனாற் செய்யப்பட்ட கிரியைகளின் புண்ணியமோ? பரமசிவத்தைப்போலெழுந்த ஜங்கம தேவரீரின் பிரகாசம்பொருந்திய தங்கமயமான உபயசரணகமலங்கள் வருத்தமுறும்படி இங்ஙனம் அருட்கூர்ந்த விதியாதோ? அவற்றைத்திருவாய்மலர்ந்தருளினால் அத்தன்மையாய் அடியேனளித்து கண்ணியனாவதல்லாமலும் தேவரீரது கருணாகடாக்ஷத்தாலுள்ளாந்தோய்வேனென்றான். அப்போது ஜங்கமர், இப்பூமண்டலத்தின்கண் கீர்த்திபொருந்திய வல்லாளமகாராசனே கேள் உனது அரசும் செங்கோன்முறைமையும் நீடூழிகாலம்வாழும். இப்போதுஉன்னையாம்வேண்டி வந்தகாரணம்யாதெனில் உருவிலியாகிய சித்தஜனாலெய்யும் முல்லை, அசோகு, நீலோற்பலம், மாம்பூ, தாமரைமலரென்றுசொல்லப்பட்ட ஐந்து கணைகளினாலும் இன்று யாம்படுந் துன்பத்தை நீக்கும்பொருட்டு ஒருஸ்திரியை எனக்குக்கொடும்படி செய்வையேயாகில் உனது கீர்த்தியானது எழுகடல் சூழ்ந்த இவ்வையகத்தின்மீது பிரகாசம்பொருந்தியிருக்குமென்றார்.

அதற்கரசன். ஜங்கமரே! இவ்வகையாய் பரஸ்திரீகளை இச்சித்துத் திரிவதைப்பார்க்கிலும் எக்காலமும்தேவரீரை விட்டகலாமலிருக்கும்படி-யாய் சிறப்போங்கிய மணஞ்செய்து வைக்கின்றேனென்று மிகுபக்தியும் பரிவுங்கொண்டுரைக்க, வல்லாளமகாராசனது அன்பு நிலையையறிந்த ஜங்கமராகிய சிவபெருமான், கேளும் ஓ அரசனே! இப்போது நீ சொல்லியவார்த்தை கொடியதுன்பத்துக்கிடமாயும் சுடர்முன் மெழுகுபோல மனதைஒழுங்குபடுத்தாமல் நானாவிதகோலங்களை உண்டுசெய்வித்து அலையச்செய்து, பஞ்சேந்திரியங்களுந் தடுமாறி, காமமயக்கத்தால் நாவறட்சிசெய்கிறது. காமப்பிணியைப்போக்கும் அமிழ்தம்விலையின்றோர்களுக்குக் கைவல்லியப்பட்டதேயன்றி இதரமான ஸ்திரீகளறியார்கள் ஆதலால் அன்னவரால் என்பிணியை மாற்றுவிப்பாயென்றுகூற, அரசன் மகிழ்ந்து இல்வாழ்க்கையைக்கடந்து நிட்டையென்னும் அட்டாங்கயோகங்களையுஞ் செய்யப்பட்ட தபோதனர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்விக்கும் மகாமகிமைபொருந்திய தேவரீராகிய சங்கமரே உமது கருத்தின்படியே நடக்கிறேனென்று சொல்லி, அங்குள்ள காவல்காரரையழைத்து நீங்கள் அதிசீக்கிரமாய் சிறப்போங்கிய கணிகையின்றோர்கள் வாழும் வீதியிற்சென்று அதிரூபலாவண்ய முள்ளவளாய் ஓர்ஸ்திரியை அழைத்து வாருங்களென்று விடைதரக் காற்றினும் அதிவேகமாய் நடக்குங்காவலாளர்கள் சென்றார்கள்.

அரசனது ஆக்ஞையைப் பெற்றுச்சென்ற தூதுவர்கள் அழகிய விலைமாதர்கள் வாழும் வீதிகளில் மனைகள்தோறும் புகுந்து புகுந்து பார்த்துவருகையில ஒருவீடாகிலும் நீங்காமல் சுரலயத்தோடு கந்தபரத நாட்டியங்களும்

வீணைகான சங்கீத முழக்கத்தோடும் சிவனடியார்கள் வீடு
கள்தோறும் தனித்தனியாயிருந்து ஆனந்தித்துக்கொண்டி
ருக்குஞ் சம்பிரமங்களைக்கண்டு இன்று முடியாதென்று
கருதினவராய் தமது அரசனிடம்வந்து கூறினார்கள். இவ்
விதமாய்த் தூதர்கள் உரைத்த மொழியைக்கேட்ட அர
சன் கோபித்துத் தனது மந்திரிமார்களைப்பார்த்து நாம்
பரமசிவத்தின் அடியவராகிய சங்கமருக்கு உரைத்தமொ
ழியானது புரண்டுபோவது ஜகதீசனாகிய ஸ்ரீ அருணாசலேச
னது திருவுளச்செயலோ? அல்லது நாம் ஆண்டவனுக்கு
செய்த பூசைகளின் குறைவோ? என்செய்வேன் செல்வப
சொந்கள் பிரகாசியாநின்ற சங்கமர் நம்மைநாடிக்கோரிய
ஸ்திரீகள் கிடைப்பது அரிதென்று அவர்முன் யான்புகுலு
வது தருமமோவென்று துன்பப்பட, மந்திரிமார்கள் அர
சனைப்பார்த்து அரசே! மனதிற் கவலைகொள்ளவேண்டாம்
அடியர்களாகிய யாங்கள் சென்று அடியவர்கோறியவண்
ணம் அதிரூபலாவண்யமுள்ள கணிகைமாதைக் கொண்டு
வருவோம் தாங்கள் துன்பத்தை யொழியுமென்றுசொல்லி
அன்னவர் வாழும்பேட்டையாகிய வீதிகளிற்சென்று மனை
களிற்புகுந்து பார்க்கையில் எங்குஞ் சிவனடியார்களாய்
விளங்கியிருப்பதைப்பார்த்தும், ஓ மாதர்களே! நீலோற்ப
லம்போன்ற பிரகாசம்பொருந்திய கண்களையுடையபெண்
கள் கூட்டமாய் வாழ்ந்துக் கொண்டிருக்கும்வீதியில்யாரா
கிலும் ஒருகணிகை உண்மைவிளங்காநின்ற எங்களிறை
வனைநாடிய சங்கமரது வெவ்விய காமநோயைத் தணிப்பா
ரேயாகில் அன்னவர்கள் இருகரங்களுக்குங் கடகமும்,
காலிற்கு பாதச்சதங்கையும், இன்னும் பலவிதபூஷணங்க
ளுடன், நெய் - பால் - தயிர் முதலிய சட்சுவைபதார்த்தங்
களோடும் அமுதுண்டு சதாகாலமும் யாதுங்குறைவின்றி

வாழ்வர்கள் என்றழைத்தார்கள். இவ்வண்ணமாய் மந்
திரிகளுரைத்த மொழியைக்கேட்ட கொடிமின்னலைப்
போற்றுவரும் இடையினையுடைய அக்கணிகைமாதர்கள்
எதிர்வந்துநின்று, பணிந்து, பலவாறுகத்துதித்து, நாங்கள்
யாவரும் இன்று பகற்போதே நம்மையாட்கொள்ளும்
ஸ்ரீ அருணாசலேசருடைய மெய்த்தொழும்பராகிய இவ்வடி
யார்களிடமின்றிரவு விடியுமளவும் இணங்கி நடப்பதாய்
பொன்னைப்பெற்றுக்கொண்டோமாதலால்இத்தினஞ்செல்
லுமாயின் தேவரீர்கள் சொல்லியபடி நடக்கலாமென்று
மொழிய, அதுகேட்ட அமைச்சர்கள் தத்தம்மனஞ்சலித்து
அவணின்றுநீங்கி அரசனிடம் வந்துரைத்தார்கள்.

அப்போது அரசன் அற்பமாகிய இச்செய்கை நமக்கு
க்கிடைப்பது அற்பமாகவிருக்கும்காரணம்யாது? ஐயோ
வென்று அரசன் துன்பமடைந்த பின்னர் நானாவிதமாய்
மனதிலேக்கங்கொண்டு இதுவும் பரமசிவனுடைய திருவி
ளையாடல்தானோ? ஜகதீசனைப்போல் வடிவுகொண்டெழுந்
தருளிவந்த சங்கமர் கோறியவண்ணந் தருவேனென்றெழு
ந்து வில்லேந்திபொளிரும் வல்லாளமகாராசனானவன் மிக
வுந்தீவரமாய்விலைமாதர்கள்வாழும் வீதிக்குச்சென்று, அக்
கணிகைகளை நோக்கி பெண்களே! நம்பதியை நாடிவந்தவர்
கள் எக்குப்பொருளைக் கோறி கேட்டபோதிலும் கொடுக்
கின்றோமென்று ஆகாயபரியந்தம்உயர்ந்து படபடாகாரஞ்
செய்து பறக்கும்படியாய்த் துவசமுயர்த்தி நடாத்திவரும்
நாட்களி லின்றையத்தினம் விரகவேதனையால் மெலிந்து
நம்மை நாடிவந்த அழகிய சங்கமருக்கு உமது நோயையக
ற்றுவோ மென்று கூறியவண்ணம் மாறாது ஆசையோடுங்
காப்பாற்றிய கணிகைக்குள்ளது அரசுக்குரிய இப்பதியை

யளிப்பேன்; யானை, குதிரை முதலியவைகளோடும் நாங்கள் வேண்டிய பொன்னுந்தருவேன்; இதல்லாமலும் முத்துக்களினால் அலங்கிருதஞ்செய்த பல்லக்குங்கொடுப்பேன்; இப்பூமண்டல முழுமையும் ஆளகீனைத்தபோதிலும்னனது செங்கோலைக் கொடுத்தாளும்படி செய்து அன்னவர்கட்கு யான் பணிவிடையுஞ் செய்வேன்; இன்று நாடிவந்த ஜங்கமரது காமநோயைத் தணித்தால் என்னைப்பயின்ற அன்னையுமர்வார்களென்று பகன்றான். கடல்சூழ்ந்தஇவ்வுலகின்கண் வழங்கும் இன்பங்களுக்கெல்லாம் மேலாகியதும், மானார் விழியினையுடைய பெண்களின் கலவித்தொழிலில் வரும் இன்பமே யதிகமென்றும், வேதநூலுணர்ந்த முனிவர்களும் கூறியிருக்கின்றார்களாதலால், நமது பதியை நாடிவந்த மேன்மைபொருந்திய ஜங்கமரை வருத்தும் விரகவேதனையை இன்று மாற்றினவர்களுக்கு பிரகாசம்பொருந்திய எனது பிராணனைத் தானமாகக் கேட்டபோதிலும் அளிப்பேன் வருவீர் கணிகை மின்களேயென்று வல்லாளமகாராசன் கூறக்கேட்ட விலைமாதர்கள், தேவரீர ஆக்கினையின்படி நடந்துவரும்நாங்கள் இன்றையதினம் குற்றமற்ற பரமசிவத்தின் அடியார்களிடத்தில் பொருள் பெற்றுக்கொண்டோமாதலால் எங்களை யருட்கொள்ளும் இறைவனே! யாங்களென்செய்வோமென்று அடிபணிந்துநிற்க அம்மொழியைக்கேட்ட வல்லாளமகாராசன் [illegible]ணமுற்றவனாய் கீர்த்திபொருந்திய தனது அரண்மனையைச் சேர்ந்தான்.

சல்லமாதேவி.

அப்போது, தன்னுடைய பூரணசந்திரோதயம் போன்ற முகாரவிந்தமானது விசனத்தால் வேறுபட்டிருப்

பதைக்கண்ட அவன்தேவிமார்கள் பல்லமாதேவியும், மிகுவண்மைபொருந்திய இளையாள் சல்லமாதேவியும் இவ்விருவரும் நெருங்கிவந்து நெடியகடல்சூழ்ந்த உலகங்களையெல்லாம் ஒருகுடை நீழலினின்று பரிபாலனஞ்செய்யும்எங்கள் காதலனே! எந்நாளுமில்லாத இன்றுமனதிற், றுன்பம் நேர்ந்தவாறென்னே? அதனை தேவரீர் திருவுளம்பற்றவேண்டுமென்று பாதகமலங்களில் பணிந்துகேட்க, அங்ஙனம் பரிசுத்தமாகிய நிலையினுடைய வல்லாளமகாராசன், மங்கையர்களே! இன்றையதினம் ஓர் பெரியவர் சேல்போன்ற விழியினையுடைய மடந்தையர்களது மயக்கத்தின்மீது மனம்வைத்து வெற்றிபொருந்திய நம்பதியைச்சேர்ந்தாம்மைவினவியவண்ணம் யிசைந்து இவ்வருணைமாநகர் முழுமையும் விலைமாதர்கள் வாழும்வீதி எங்குந்தேடியும் கிடைப்பது பிரயாசையாயிருப்பதால் துன்பமுற்றேன், நான்கொண்டிருந்தவயிராக்கியத்தையுந்துறந்துவிட்டேன் என்செய்வேன்? அடியவருக் குரைத்த மொழிதப்பிப்போகிறதேயென்றுகூறித் துன்பமுற, வேந்தனது வாய்மையை கேட்ட மங்கையர்கள் அரசனைநோக்கி; விரகவேதனையால் மெலிந்துவந்த சங்கமருக்கந்நோயைத் தணியச்செயகிறேனென்றுவாக்குத்தத்தஞ்செய்தஎங்களரசே! தங்களுடைய கருத்து எத்தன்மைபொருந்தியதா யிருக்கிறதோ சிறியேங்களறியோம். ஆதலால் எங்களிருவர்களிற் சிறியவளாகிய என்னை அவ்வடியவர்க் கிசையச்செய்யும்படியாய் கருத்திருக்குமாயின் தேவரீரது எண்ணங்குறைபடாமலவ்விதமேநடக்கின்றேனென்று கூறினாள். அப்போது வல்லாளமகாராசன் மனமகிழ்ந்து தனது மங்கையைப்பார்த்து ஓ பெண்கள் நாயகமே! எனது எண்ணத்தை நிறைவேற்றி வைத்த கண்மணிகளே! நம்மைநாடிவந்த சங்கமரோடு

பள்ளியறையிற்சேர்ந்து மன்மதனாற் படுந்துன்பத்தைப் போக்குவாயென்று சொல்லி விடைகொடுத்துப் பின்னர் பெரியவரிடஞ்சென்று தேவரீர் கருத்தின்படி யமைத்தேனங்கீகரித்துக் கொள்ளுங்களென்று மிகுபக்தியோடுகூறினான்.

ஈசனேபுத்திரன்.

இராஜபத்தினியாகிய சல்லமாதேவி உடனே மஞ்சனமாடி, ஆடையாபரணாலங்கிருதஞ் செய்து, சுகந்த பரிமளங்களை யணிந்து, பஞ்சசுச்சாயலர்க்கங்களேந்தி, வீணையெடுத்துப் பள்ளியறையுட் பிரவேசித்து, இந்திரநீலமரகதங்களா லமைத்தொளிரு மஞ்சத்தில் அம்சதூளிகாசயனத்தின்மீ தாரோகணித்துக் கொண்டிருக்கும் அடியவர் பக்கலினின்று, நனி இன்னோசையைத்தரும் வீணையைமீட்டிக் கீதம்பாடிக்கொண்டு சிலநேரஞ்சென்றபின்பு பெரியவர் சித்திரப்பிரதமைபோ லசைவற்றிருப்பதை நோக்குகையில் உருத்திராட்ச மாலிகாபரணமணிந்து விளங்[கு]ம் மெய்யினையுடைய பெரியவர் யோகநித்திரையி லிருப்பதைக் கண்டாள். பின்னையும் அருந்ததிக்கொப்பாகிய அவ்வரசியானவள் இங்ஙனம் யோகநித்திரையி லிருக்குஞ்சங்கமர் மனமிழத்தக்கதாக நினைந்து பிரகாசம்பொருந்திய அன்னவர் மீது மிக்க சுகந்த மூலவும்பன்னீரை எடுத்துத்தெளித்தும், நன்னயத்தோடு நின்றும், கண்விழியாமலும் தன்னையும் நோக்காமலு மிருப்பதையுணர்ந்த தேவியானவள் சிந்தைமெலிந்து, இராஜராஜனுடைய வெங்கோமானுரைத்த வாய்மை வியர்த்தமாவது தருமமோ? ஐயோ கடவுளே என்று தொழுது அங்குநித்திரையி லிருக்கும் பெரியவர்

மீது மெதுவாய்ச்சாய்ந்து ஆலிங்கனஞ்செய்கையில் ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய பரமசிவன் ஏர்துங் குழந்தைவடிவமாகி யளிப்பும் ஆச்சரியமுங் கொள்ளத்தக்கதாய் செங்குமுதம் போன்ற அழகிய வாயைத்திறந்து அழுகைசெய்ய வாரம்பித்தார்.

ரிஷபவாகனசேர்வை.

ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய பரமசிவன் குழந்தைவடிவாய் அலறியழுகின்ற செய்தியறிந்த அரசனானவன், இது ஆண்டவன் றிருவிளையாடலென்றுணர்ந்து, மிகத்தீவிரமாயங்கனஞ்சேர்ந்து வனசமலர்களைப்போன்றவிருகரங்களாலெடுத்தணைத்து, முத்தமிட்டு, உச்சிமுகந்து, நனிகாதலோடும் பேரானந்தங் கொண்டிருக்கையில் ஜகதீசனாகிய எம்பெருமான் மாயமாய்மறைந்தார். அப்போது, அரசனும், அரசியும், சந்திரசடாதர மூர்த்தியாகிய ஐயனே! தேவரீரது திருவுளச்செயலை மடமையோராகிய யாங்கள் தெரிந்துகொள்ளுவோமோ நீக்கமற்றவனே! நிர்மலகுணனே! உலோகநாயகனே! ஜெகதீசா! சிவப்பிரகாசா! அரகரா! அண்ணாமலைநாதா! உண்ணாமுலைப்பாகா! ஜடாமகுடத்தில் [illegible]ன்றும்பிறையும், [illegible]ங்கையும், ஞானவுலாவுந்தரித்தசோதி[illegible]ரூபா! கா[illegible]ண்ட திரிநேத்திரா! கருணமடியர்நேத்திரா! [illegible]னே, மழு, சூலகபாலா! மறைபுகழ்சீலா! காமதகனா! மூவலகமர்த்தனா! மறையுருவானவனே! சுருதிநாயகனே! பரிசுத்தனே! காலாந்தகனே! புலித்தோலுடையோனே! திரிபுரமெரித்தவனே! நாகாபரணனே! சிரமாலைதரித்தோனே! மார்க்கசகாயனே! மாதவர்க்கனுகூலனே! கங்காதரனே! கிருபாகரனே பராசக்தியை வாமபாகம்பெற்ற

மகானுபாவனே சர்வத்திற்கும் நாதனாய்நின்றவனே ஆபத்பாந்தனே அடியவர்களுக்கு அபயாஸ்தங்கொடுப்பவனே மெய்ஞ்ஞானச்சுடரே உமது பரிசுத்தம்பொருந்திய உபய சரணாரவிந்தங்களுக்கு தொண்டராகிய எளியேங்களைச் சோதனைச் செய்யும்பொருட்டோ புதல்வனாகவுந்தோன்றி மறைந்தீர் மேன்மையுற்றவனே எங்களுக்கென்னமதி? யென்று ஆற்றப்படாத துன்பத்தி லழுந்தினார்கள்.

அரசனானவன் இவ்வகையாய் மனம்வெதும்பிக்கோவென்று வாய்விட்டலறி நிற்கையில் மகிமைபொருந்திய தபத்தினையுடையவர்கள்போற்றி பணியத்தக்க பரமசிவன் விடைமீதேறி அநேகசிவகணங்கள் சூழ்ந்தக்கதாகவும், பிரமனும், விஷ்ணுவும் வாகனங்களிலேறிவரவும். அருணையம்பதியை ஆளும்வல்லாளமகாராசனுக்கு தரிசனந்தந்தார். அப்போது அரசன் ஆவலோடும் பூமியிற் பணிந்தெழுந்து சிரமிசை யிருகரங்களையுங் கூப்பித்துதித்து, ஆதிநாயகனே யதேவே சரணம், உலகின்கண் அடியார்களைச் சோதித் தாட்கொள்ளும் படியாகிய பூரணனேசரணம், அருட்பெருஞ்சுடரே சரணம், கங்கையையும் மூன்றாம்பிறைச்சந்திரனையும் பரிசுத்தமாய் பொன்போற் [illegible]காசிக்குஞ் ச[illegible]யிற்றரித்திலகும் பரம்பரனே அடியே[illegible]செய்[illegible]கால் விதியை ஏற்றுக்கொள்ளும் படியாய் ஓர்புதல்வனைக் கடாக்ஷித்தருளல் வேண்டுமென்று தொழுதான். அப்போது பரமசிவன் அழகுலாவுங்கீர்த்திபொருந்தியஅரசேகேளாய் யாமே உமக்குப்பின்னையாய் தோன்றினபடியால் உனது அந்தியகா[illegible]ல் வேதவிதியிற்கூறுஞ் சடங்குகளைச்செய்தருள்வோம். வாழக்கடவை என்று கூறித் தேவகணந்

களுடன் கயிலாசகிரியைச் சேர்ந்தார். பின்பு மிகுந்த ஆவலோடும் வல்லாளமகாராசன் அருணையம்பதியை ஆண்டு வாழ்ந்து வந்தான்.

என்றிவ்வாறு நந்தியெம்பெருமான் அருளிச்செய்யக் கேட்ட மார்க்கண்டேய முனிவர் ஆனந்தக்கடலில் ஆழ்ந்து, பக்தியில்மூழ்கி இன்புற்றிருந்தார். இனி பிரமதேவன் ஜனகரிஷிக்கும், ஜனகர் வேதவியாசருக்கும், வேதவியாசர் சூதரிஷிக்கும், சூதர் நைமிசாரண்ய ரிஷிகளுக்கும் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தீர்த்தங்களின்மகிமையும், அதிற் செய்யப்பட்ட தருமங்களும், கிரிப்பிரதக்ஷணத்தின் மகிமையும், இலிங்கமகத்துவமும், சுவாமியை வணங்காதவருடைய இகழ்ச்சியும் சுவாமியினுடைய பொருளை அபகரித்தவர்களுக்கு வருகின்ற பாவமும், பந்தபாசமறியாமற் செய்தபாவமும், மனதார அறிந்து செய்தபாவமும், முன்னோர்கள் அப்படி வந்த பாவத்தைத் தீர்த்துக்கொண்ட முறைமையும், சுவாமியினால் மகிழ்ச்சியடைந்த புழுகுபூனையின் செய்கையுஞ் சொல்லி முடிக்கின்றேன்.

தீர்த்தம்.

கௌதம[illegible]யானவர் சுவாமியின் சந்நிதிமுன்னே [illegible]ன்று செய்கிறதற்கு யத்தனித்து அக்கினிவளர்க்க, அதில் சுவாமியின் கிருபையால் முன்னமேதோன்றியிருக்கிற சிவபிராமணனன் அக்கினிசொரூபம்போலப் பிறந்தான். அவனைப் பார்த்துக் கிரிரூபமாகவிளங்கிய அருணாசலேசரைப் பூசைசெய்யென்று புகழ்ச்சியோடு கூறினார். அதன்பின்பு கௌதமர் எழுதருப்பையை யெடுத்துக் குண்ட

த்தின் அக்கினியிலே போட, அவ்வளவில் ஏழு பெண்கள் தேவதாசிகளாகப் பிறந்தார்கள். அவர்களைப்பார்த்து நீங்கள் சுவாமியின் சந்நிதியிலே நாட்டியஞ்செய்து வாருங்களென்றார். அவர்கள் நன்மையாகிய பலதடாகங்களை யுண்டாக்கி ஊரைச்சிறப்பு செய்தார்கள்.

தேவர்கள் மந்திரங்களாலேதோத்திரம்பண்ணப்பட்ட அக்கினிமலைக்கு அடுத்த கிழக்குதிக்கில் இந்திரதடாகமென்று ஒன்றுண்டு. அதைத்தேவேந்திரன் முன்னுண்டாக்கி அதில் ஸ்நானஞ்செய்து தன்னைப்பற்றிய தீவினைகளை நீக்கிக் கொண்டு சூரியனுள்ளளவும் வாழத்தெய்வ லோகத்தைப் பெற்றான். அதில் தேவலோகத்திலுள்ளவர்கள் நித்தியம் முழுகுதலாலே சந்தனக்குழம்பின் வாசனையும் கற்பகபுஷ்பத்தின் மாலையினுடைய வாசனையும் இடைவிடாது மணக்கும். அந்த தீர்த்தத்திலே தைப்பூசத்தில்ஸ்நானஞ்செய்து ஒருகைசலம் ஆசமனஞ்செய்தால்கோடி பிரமஹத்திதோஷம் போய்விடும்.

அந்த மலைக்குத் தென்கிழக்குத்திக்கில் அக்கினிதீர்த்தமென்று ஒன்றுண்டு. அதுமுன் அக்கினிதேவனொருநாள் வேதமுணர்ந்த ஏழு முனிவர்களுடைய பத்தினிகளை விரும்ப, அதைத்தனது பெண்சாதியாகிய சுவாகாதேவி என்பவளறிந்து அந்த மாதர்கள் வடிவத்தைத் [illegible]ப் புணர்ந்து மேலே நினைத்த பாவத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ள அந்த தீர்த்தத்தை யுண்டாக்கி அதில் ஸ்நானஞ்செய்து பாவத்தைப் போக்கிக் கொண்டான். அத்தீர்த்தத்தில் பங்குனிமாதம் பௌர்ணமியில் முழுகினால் மாதர்களால் வந்துபொருந்தியபாவந்தீரும்; தருமமும், தவமுஞ்சேரும்.

அம்மலைக்குத் தென்பக்கத்தில் எமதீர்த்தமென்று ஒன்றுண்டு. அது பிரமதேவனது ஆயுதந்தொடர்ந்துதேகங்குன்றியதை எமன் முழுகித் தீர்த்துக்கொண்டது. அத்தீர்த்தத்தில் முழுகினால் உடல் பொன்வடிவமாகும்; தேகத்திலுள்ள வியாதிகளெல்லாம் போகும்.

அந்த மலையின் நிருதிமூலைதிக்கில் நிருதிதீர்த்தமென்றுஒன்றுண்டு. முன்னே நிருதியானவன் முழுகியதால்நெருப்புநிறம்போன்ற கண்களையும், ஆழமாகிய வாயையுமுடைய பேயைத்தன் வசமாக்கிக்கொண்டான். அந்தீர்த்தில் ஸ்நானஞ்செய்தால் பகைகளெல்லாந்தீரும்

அந்த கிரிக்கு மேற்குத்திக்கில் வருணதீர்த்தமென்று ஒன்றுண்டு. அதில் முன்னே ஒன்பது கிரகங்களும் முழுகி தங்களிஷ்டத்தை யடைந்தார்கள். அதில் ஸ்நானஞ்செய்தால் ஒன்பது கிரகங்களும் நன்மையைக் கொடுக்கும்.

அவ்வெற்பின் வாயுதிக்கில் வாயுதீர்த்தமென்று ஒன்றுண்டு. அதில் முழுகினால் எல்லாத்துன்பமும் தீரும்.

அம்மலையின் வடக்குத்திக்கில் குபேரதீர்த்தமென்று ஒன்றுண்டு. அதில் முழுகினால் தரித்திரம் நீங்கிப்போகும்.

அந்த மலையின் ஈசான்யதிக்கில் அசுவனி தீர்த்தமென்று ஒன்றுண்டு. அது அசுவனி தேவர்களால் உண்டாகப்பட்டது. அதில் ஸ்நானஞ்செய்தால் நீசரைப்பார்க்கினும் இழிந்தவராயிருந்தாலும், பெருமையோடு நான்குவருணத்திலு மதிகமாகிப் பரமசிவனைச் சேருவார்கள்.

முன்சொன்ன யமதீர்த்தத்திற்குத் தெற்காக அகஸ்தியதீர்த்தமென்று ஒன்றுண்டு. அதில் புரட்டாசிமாசத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து ஒருகைஜலம் உட்கொண்டபேர்கள் சந்திரனைப்போல பிரகாசித்து தம்மிற்சிறந்தவர்களாவார்கள்; இலட்சுமியும் சரஸ்வதியும் அவர்களிடத்திற் சேர்ந்திருப்பார்கள்.

முன்சொன்ன குபேரதீர்த்தத்திற் கருகே வசிஷ்டதீர்த்தமென்று ஒன்றுண்டு. அதில் வசிஷ்டர் ஐப்பசிமாசத்தில் முழுகி முனிவர்களுக்கெல்லாம் முதன்மையாயிருக்கப்பெற்றார், அப்படிப்பட்ட தீர்த்தத்தில் முழுகினவர்களுக்குச் சாஸ்திரங்களெல்லாம் உள்ளங்கைநெல்லிக்கனிபோல விளங்கும்; பாவமாகிய கடலையுந் தாண்டுவார்கள்.

இன்னும் கங்கை, சிவசுப்பிரமணியர், விநாயகர், பார்வதி, வயிரவர், சூரியன், சந்திரன், சத்தகன்னிகள், அஷ்டவசுக்கள், சரஸ்வதி, மற்றுமுள்ளதேவர்கள் முழுகிய தீர்த்தங்கள் அனேகமுண்டு. அவைகளில் ஒவ்வொரு தீர்த்தத்தின்பெருமையை வேதங்கள்கூட சொல்ல அறியாதுகள்.

திருவண்ணாமலைக்கு வடக்குப் பக்கத்திலே ஒரு நதியையும் ஒப்புச்சொல்லக்கூடாத திருநதியென்று ஒருநதியுண்டு. அதில் இலட்சுமி முழுகி விஷ்ணுவினுடைய மார்பைச் சேர்ந்தாள். அந்த நதியில் ஸ்நானஞ் செய்தவர்கள் நினைத்த வரங்களையெல்லாம் பெறுவார்கள்.

அம்மலைக்குத் தென்பாரிசத்தில் நர்மதாநதி வணங்கும் சோணநதியென்று ஒரு நதியுண்டு. அதில் கங்கை, யமுனை, காவேரி முதலிய நதிகள்முழுகி தங்கள்

துன்பத்தைப் போக்கிக் கொண்டார்கள். அந்த நதியில் ஸ்நானஞ்செய்தால், துன்பங்களெல்லாம் நீங்கும்.

அந்த மலையின் மேற்பாரிசத்தில் புண்ணியநதி யென்று ஒன்றுண்டு. அதில் அந்நதியின் அருகே புண்ணியாற்றூரின் ராஜனென்கிற அரசன் முழுகி தனக்குத் தீங்காகவந்தடைந்த பெண்ணுருவத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டு நல்லஉருவமும் வேண்டியபேறும் பெற்றான். அந்நதியில் ஸ்நானஞ்செய்தால் நல்லஉருவமும் வேண்டியபேறும்அடையலாம்.

முன்சொன்ன திருநதிக்கு வடபாரிசத்தில் சேயாறு என்னும் ஒருநதியுண்டு. அதுமுன் சிவசுப்பிரமணியர் வேலெறிந்து அழைத்ததீர்த்தம். அதில்சிவசுப்பிரமணியரே முழுகி அசுரர்களைக்கொல்லும் வரமும், தேவர்சேனாபதியென்கிற பெயரும்பெற்றார். அந்த நதியில் ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் நினைத்தவரங்களை யடைவார்கள்.

சுவாமியினது ஆலயத்திலுள்ளே சிவகங்கை யென்கிற தீர்த்தமொன்றுண்டு. அதில் அனேக ருத்திரர்கள் மாசிமாசத்தில் முழுகி ரிஷபவாகனருடராய் எல்லாத்தேவர்களிலும் மேன்மைபெற்றார்கள். அந்த தீர்த்தத்தில்மாசிமாசத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் எல்லாத்தேவர்களைப்பார்க்கிலும் மேன்மைப்பெறுவார்கள்: அதைத் தினந்தோறும் மனதில்நினைத்தவர்கள் கங்கையில் முழுகினபலனை யடைவார்கள்.

அந்தச் சிவகங்கைக்குக் கிழக்கில் சக்கரதீர்த்தமென்று ஒன்றுண்டு. அது முன்னே விஷ்ணு வராகஅவதாரத்தில் முழுகி பேறுபெற்றதாகும். அத்தீர்த்தத்தை வலமாக

வைத்தவர்களும், அதில் முழுகினவர்களும், அந்நீரையுட்கொண்டவர்களும், துக்கசமுத்திரத்தினின்று நீங்கிச் சிவபிரானது இரண்டுபாதங்களையும் பெறுவார்கள்.

அருணாசலேசுரர் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் அக்கினிதிசையில் பிரமதீர்த்தமென்றுஒரு தீர்த்தமுண்டு. அதில முழுகினவர்கள் பிறவிக்கடலில் முழுகார்கள். ஆயிரம் பிறப்புகள்தோறுஞ் செய்ததீவினையையுந் தீர்ப்பார்கள்.

தானம்.

அந்தத்தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து அணுவளவு தங்கம் தருமம் செய்தால், அது இந்த பூமியையெல்லாஞ் சொர்ணத்தினாலும் நவரத்தினங்களாலும் நிறைந்து அவைகளையெல்லாம் சுவாமியினுடைய பக்தரிடத்திற் கொடுக்கும் பலனிலும் அதிகமாகும்.

அந்த தீர்த்தங்களில் முழுகிச் சிகப்புப்பசுவைத்தானஞ்செய்தவர்கள் மதங்கொண்ட வெள்ளையானைகள் சூழ்ந்து தாங்கப்பட்ட மகாமேருபோலுஞ் சொர்ணவிமானத்திலேறிக்கொண்டு மேனகை, அரம்பை, இருவரும் பரிசுத்தமாகிய கவரிவீசப்போய் அப்பசுவினுடைய மயிர் ஒன்றுக்கு ஒருகற்பகாலம் சிவபதத்தில் யிருப்பார்கள்.

அத்தீர்த்தத்தில் சாலமேமுழுகிக் கறுப்புப்பசுவைத் தானஞ்செய்தவர்கள் அழகுபொருந்திய நீலமலைபோல் நீலரத்தினமிழைத்த விமானத்திலேறிச் சூலாயுதம்பிடித்துக்கொண்டு பூதகணங்கள் தொடர்ந்துவந்து வணங்க நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவனது திவ்யபதத்தி லிருப்பார்கள்.

அத்தீர்த்தத்தில் முழுகி வெள்ளைப்பசுவைத் தானங்கொடுத்தவர்கள். ஆயிரம்வெள்ளை ரிஷபங்கள் சூழ்ந்துமுத்தினாலலங்கரிக்கப்பட்ட விமானத்திலேறிக்கொண்டுதேவர் கூட்டங்கள்சேர்ந்து வணங்கச் சுவாமிபாதத்தில் சேர்வார்கள். மழைக்குக்குடையும், வெயிலுக்குப் பாதரட்சையுங் கொடுத்தவர்கள் இகழ்தலில்லாத குதிரைகொடுத்தவர்களும் இந்திரபதவியிற் சேர்வார்கள்.

அத்தீர்த்தக்கரையில் கன்னிகாதானஞ்செய்தவர்கள் தேவலோகத்திலும், சுவர்க்கலோகத்திலும், குபேரனுடையஅளகாபுரி பட்டணத்திலும, பிரகாசம்பொருந்திய பிரமலோகத்திலும் சிலசில நாட்களிருந்து விரும்பினவற்றையெல்லாம் அநுபவித்துத் தேவர்கள் தலையாலேவணங்க அதன்பின் சிவபதவியிற் சேர்வார்கள்.

திருவண்ணாமலையில் அன்னதானஞ்செய்தால், அது உத்தமமாகிய தலங்களில் அருமையாகிய கோடிதவசிகளுக்கும், காசியில் பெரியோர்களுக்கும், கோடாகோடி தவசிகளுக்கும் படைத்த அன்னதானத்திலும் அதிகமாகும்.

பசுவின் குளம்படியளவு பூமியை பிராமணர்களுக்கு தானஞ் செய்தவர்கள் பரமசிவன் பாதநிழலிலே தங்களுடைய சுற்றத்தோடு களித்துவாழ்வார்கள். சுவாமிக்குப் பெருமைபொருந்திய ரிஷபங்களைத் தானஞ்செய்தவர்கள் வெளு ரிஷபவாகனத்தி லேறிக்கொண்டு சிவலோகத்தில் பவனியாகப்போய் சந்தோஷித் திருப்பார்கள்.

அருணாசலத்தில் சாலை வைத்தவர்களும், நந்தவனம் வைத்தவர்களும், கிணறுகள், மணற்குன்று பொருந்திய

குளங்கள் வெட்டினவர்களும், இந்திரபதவி யடைவார்கள். ஆலயத்திலுள்ள பள்ளம்நிறைத்து, மெழுகி, விளக்கேற்றி வைத்தவர்களும், அலங்காரஞ்செய்தவர்களும், விஷ்ணுவாய்த் திருப்பாற்கடல் மத்தியில் சர்ப்பசயனத்தில் யோகநித்திரை செய்வார்கள்.

நீரற்றாகிய கோடைக்காலத்தில் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தவர்கள் செழித்து மேலாகிய பதவியில் தேவர்களும் புகழும்படி வாழ்வார்கள். யானையுரிபோர்த்த சிவனுடைய அன்பருக்கு வஸ்திரங்கொடுத்தவர்கள் ஓர் இழைக்கு அளவிறந்தகாலம் சிவபதத்தி லிருப்பார்கள்.

இத்தலத்தில் ஒருமடங்கட்டினவர்கள் அம்மடத்திலிருக்கிற ஒரு அணுக்களுக்கு ஒரு கற்பகாலம் கெடுதலில்லாத மோக்ஷத்தில் நிலைபெற்றிருப்பார்கள். பின்னும், வேறுவிதமாயிறந்தவர்கட்கு விதியாக உறுதிபொருந்திய பிதிர்யாகம் அத்தலத்தில் செய்தால்அவர்கள் குலத்தாரெல்லாரும் சிவகதியிற் சேருவார்கள்.

ஒருகாக்கை அத்தலத்துக்கோயிற் பலிபீடத்தில்வைத்திருக்கிற பலியன்னத்தை வாயினாற் புசிக்கும்போது தன்னுடைய சிறகால் கீழேயடித்தது. அதைச்சுவாமிபார்த்து ஆலயத்தில் பிரியத்தினால் நம்முடைய கோயிலை விளக்கினதென்று நினைத்து இந்திரன்வாழ்கிற தேவலோகத்தை அக்காக்கைக்குக் கொடுத்தருளினார்.

ஒருபெருச்சாளி கோயிலில்வளையுண்டாக்கும்போது தேடுதற்கரிய மாணிக்கமணியொன்று அங்கேசிதறிச் சந்நிதியில் விளக்குப்போலக் காண்பிக்க நடனஞ்செய்தசுவாமி

நமக்குத்தீபங்கொடுத்த தென்று அதற்கு ஞானமார்க்கத்தைத் தெரிவித்து சாலோகபதவியைக் கொடுத்தார்.

அம்மலையில் ஒருநாள் ஒருசிலந்தி வாயினூலால் பின்னலிட்டு இது வஸ்திரஞ்செய்து கொடுத்ததென்று அச்சிலந்தியை அரசனாகப் பிறப்பித்து நல்லஞானத்தைக்கொடுத்துத் தேகவியோகமான பிறகு விஷ்ணுலோகத்தைக்கொடுத்தார்.

பின்னும் அந்தலத்தில் ஒருவன் மணலைச் சிவனுருவமென்று நினைத்துவைத்ததனால் அவன்மேலாகிய கதியைச்சேர்ந்து சிவனென்றும், இவனென்றும் பேதமில்லாமல் இருக்கின்ற சாரூப்பிய பதவியைப்பெற்றான்.

திருமலைவலம்.

அந்த அருணாசலத்தை வலஞ்செய்வது பிறவி என்னும் பெரிகடலைத்தாண்டுவதற்கு ஒரு தோணியாகும்; ஏழுநரகக்குழியிலும் புகாமல் அருமையாகிய முத்தியில் ஏறுவதற்கு ஏணியாகும்; காணுதற்கு அரியதவசுக்கும், தருமத்துக்கும், சம்பத்துக்கும் ஒருகாணியாயுமிருக்கும்; ஒளியுள்ள நெற்றியையுடைய பார்வதியை இடப்பாகத்தில்வைத்திருக்கின்ற சுவாமியை மனமுருகத்துதிக்கும் சந்தோஷமாகும்.

காசிமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட தலங்களிலிருந்து சுவாமியைக்கற்பகாலம் பூசைசெய்த பலனும் அநேககாலந் தவஞ்செய்த பலனும், குருசொல்லிய முறைப்படி சமாதியிலிருந்து அடைகின்ற சித்திகளும், அத்தலத்தை வலம்வரவேண்டுமென்று சொல்லிய பலனுக்கு நிகரா

குமோ? ஆகலால், அருணாசலத்தை வலஞ்செய்யென்று சொல்லுமளவில் பிரமஹத்தி பாதகம் போய்விடும். தருமமையாற்றுமீளவு மதுவைப்பானம் பண்ணியபாவமும் வருத்தமுற்று நடுநடுங்கி யோடிப்போகும். பிறருடைய பொருளை களவுசெய்த பழமையாகிய பாவமுங் கைகுவித்துக்கொண்டு ஓடிப்போகும். குருவாகிய சுவாமிக்குத் தவறு செய்த பாவமும் பயந்து கருப்பங்குலைந்து ஓடிப்போகும். இறுதியைக்கொடுக்கும் பாவமும், அருணாசலத்தை வலஞ்செய்ய வேணுமென்று நினைத்த அளவில் குரைக்காற்றி னெதிரில் குக்கும் தீபம்போல அவிந்துபோம். தந்தையைக்கொன்ற பாவம் கருடனைக்கண்ட பாம்புபோல நடுக்கமடைந்து ஓடிப்போம். குழந்தைகளையும் மாதரையுங்கொன்ற பாவமாகியகடலும் வற்றிப்போம். எம்முடையசுவாமித்திரவியம் திருடினபாவமும் காணிருக்கு இடமெங்கேயென்று ஓடிப்போகும்.

அருணாசலத்தை வலஞ்செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்து ஓரடியெடுத்து வைத்தவருக்கு யாகஞ்செய்தபலன் சித்தியாம். இரண்டடிக்கு இராசசூயயாகபலன் சித்தியாகும். மூன்றடி வைத்தவருக்கு அசுவமேதயாகபலனுண்டாம். நாலடிவைத்தவர்க்கு எல்லாயாகத்தின் பலனுஞ்சித்தியாம். இன்னும் பிரதக்ஷணஞ் செய்கையில் தூக்கிவைத்த ஓரடியின்பலன் பூமிப்பிரதக்ஷணஞ்செய்த பலன்தரும். இரண்டடியின்பலன் சகலதீர்த்தமாடிய பலன்தரும். மூன்றடியின்பலன் [illegible]ட்சதானப் பலன்தரும். நாலடியின் பலன் அஷ்டாங்கயோகஞ்செய்தபலன் தரும். அதுவல்லாமலும் வலம் வைத்த ஐயடிக்குப் பூசாபலன்களெல்லாம் பலிக்கும். இரண்டடிக்கு இலிங்கப்பிரதிட்டைசெய்தபலன்

கொடுக்கும். மூன்றடிக்குக்கோடிவிமானம் ஆதிகளையுடைய கோயில்கட்டிய பேறுதரும். இதுவன்றி, அருணாசலத்தை வலஞ்செய்யவேண்டுமென்று ஓரடிவைத்தவர்கள் உருத்திர பதமடைவார்கள். இரண்டடி வைத்தவர்கள் மகேசுர பதமடைவார்கள். மூன்றடிவைத்தவர்கள் கோடிதலைமுறையுள்ள மனிதரையும் பதவியிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும். நன்றியைக்கொடுக்கும், அருணாசலத்தை வலமாகச் சிறிதுதூரம் நடந்தவர்களுக்கு நெருங்கிய கிரணத்தைத்வீசுகின்ற வெள்ளிமலையாகிய கைலாயத்திற்குப்போகும்வழி வினாவில் தொலையும். அல்லாமலும் அம்மலையை வலமாகப்போகிறபோது பருக்கைக் கல்லுகளாலும், அழுற்சியினாலும் கன்றிப்போன காலையுடையவரைக் கண்டால் யமனென்று பயந்து பாவங்கள் ஓடிப்போகும். அக்கிரிமலையை வலம்வந்தவர்கள் பாதத்தில் ஒட்டியதுகளொன்று காற்றினால் நரகத்தையொத்த இடங்களில் சேர்ந்தால் அதுவுங் கைலாயம்போல் பரிசுத்தமாகும். இன்னும் வலம்வந்தவர்கள் பாதத்துகளிலே ஒன்று மனிதனது தேகத்திற்பட்டால் இறப்பும், அவர்களைப் பின்பற்றிவருகிற பிறப்புந்நீங்கும். அப்படியாகும்போது பிரதட்சணஞ் செய்தவர்களுடைய பெருமைகளை என்னசொல்லுவோம்.

அந்த அருணாசலத்தை வலஞ்செய்தவர்கள் பரமசிவன்வாசஞ் செய்கின்ற கைலாயமலையைச் சேரும்போது சந்திரன் வெள்ளைக்குடைபிடிப்பான், சூரியன் விளக்கெடுப்பான், தருமதேவதை கைதாங்கிவரும், தேவேந்திரன் வருகிற வழியில் புஷ்பங்களைப் பரப்புவான், குபேரன் நன்டஞ்செய்து சமீபத்தில் [illegible]வான், அஷ்டவசுக்கள் புஷ்பவருஷங்களைப் பொழிவார்கள், மேனகையும், அரம்பையும்,

ஊர்வசியும், திலோத்தமையும், வீணைவாத்தியத்துடனே சங்கீதம்பாடி நட[illegible]செய்துக்கொண்டு வருவார்கள். கங்கையும், யமுனையும், சாமரம்வீசிக்கொண்டு வருவார்கள். சாப்பிடத்தகுந்த அமிர்தத்தையும், மலையாவு வஸ்திரங்களையும் மேகமெடுத்துக்கொண்டு எதிரேவரும். இ[illegible]ட்சுமி பூவும், கஸ்தூரியுங் கொண்டுவரும்முன்னே [illegible]தங்களும் புகழ்ந்துக்கொண்டு வரும்.

சிவசொரூபமாகிய அருணாசலத்தை [illegible]செய்தால் நாற்பலமென்றெண்ணாமல் முழுப்பலமாகும். நினைக்கும்போது கங்கைமுதலாகிய தீர்த்தங்களிலாடியபலனும், சிறந்த சிவஸ்தலங்களைத் தரிசனஞ்செய்தபலனும், யோகஞ்செய்தலினாற் வந்தபலனும் ஒப்பாகாது. எப்பொழுதும் தேவர்கள் வணங்கும் பெருமைபொருந்திய அருணாசலத்தை வலஞ்செய்வோர்களுடைய பாதம் வழியிற்கிடக்கின்ற பருக்காங்கல்லுகளை மிதித்து சிவந்தால், பின்பு வரத்தைப்பெறுகிறதற்கு வணங்கும் தேவர்களுடையமகுடகோடிகளிற் பதிந்துப் பிரகாசிக்கின்ற ரத்தினகோடிகள் தாக்கியுஞ்சிவக்கும்.

அப்படிப்பட்ட அருணாசலத்தை வலஞ்செய்யாதவர்கள் கால்களைப்பெற்றென்ன பிரயோசனம்? அரியமானிட[illegible] பிறந்தென்ன பிரயோசனம்? மாமிசத்திரண்ட புழுக்களையுடைய தேகத்திற்சேர்ந்து [illegible]ரகத்தில்விழுந்து அலைந்து[illegible] துன்பப்படுவதல்லாமல் பிழைக்கமாட்டார்கள். அதுவல்லாமலும் பெரியோர்கள் நல்லஸ்திரீகளுடைய போகம் வேண்டினால், அரசர்[illegible] கைவசமாகவேண்டுமானால், அஞ்சத்தகுந்த [illegible]கெல்லாம் அந்த க்ஷணத்திலே

[illegible]க்கவேண்டுமானால், பாலசந்திரன்போல நல்லபிள்ளைகளைப்பெறவேண்டுமானால், ஆகாமிய சஞ்சித பிராரப்த்துவமாகிய மும்மலங்களையு நீக்கவேண்டுமானால், முயலகன்போன்ற இராக்ஷதர்களையும், பசாசுகளையும், பூதகூட்டங்களையும், கோபிக்கவேண்டினால், துன்பத்தைச்செய்யும் வியாதியையும், தேகத்திலவரும் சோகத்தையும் நீக்க[illegible]டினால் இயலிசை முதலாகிய கல்வியையும், அழகையும் வேண்டினால், குற்றமற்ற கீர்த்தியைவேண்டினால் அம்மலையைவலஞ்செய்வார்கள்.

அந்த திருவண்ணாமலையை ஆதிவாரத்தில் வலஞ்செய்தவர்கள் சூரியமண்டலத்தைப் பிளந்து சிவபதத்தைச் சேர்வார்கள். சோமவாரத்தில் வலமாய்வந்தவர்கள்தேவேந்திரன்போல ஏழுலகத்தையுமாண்டு சிவசாரூப்பியத்தையடைவார்கள். மங்களவாரத்தில் வலஞ்செய்வோர்கள் தங்களுக்குண்டாகிய கடனையும், தரித்திரத்தையும் நீங்கிசங்கிலிக்கட்டுபோல் தம்மைவிடாத ஏழுபிறப்பையும் நீக்குவார்கள்புதவாரத்தில்பிரதட்சணஞ்செய்வோர்கள்நால்வேதங்களும், ஆறுசாஸ்திரங்களும், அறுபத்துநாலு கலைகளும் தெரிந்து முத்திக்கு நெருங்கினவராய்த் தேவர்களாவார்கள். குருவாரத்திலே வலமாய்வந்தவர்கள் திரிமூர்த்திகளும் புகழும்படியாகத் தேவர்கள் முனிவர்களுக்கு எஜமானாவார்கள். சுக்கிரவாரத்திலே வலஞ்செய்தவர்க[illegible] தாமரைமலரிலிருக்கின்ற இலட்சுமியைச்சேரும் விஷ்ணுபதத்தைச்சேருவார்கள். சனிவார உதயத்தில் பிரதட்சணஞ்செய்வோர்களுக்கு நவக்கிரகங்கள் பதினோராமிடத்திலிருந்த பலனைக்கொடுப்பார்கள். [illegible]சிவராத்திரியிலும், வருஷப்பிறப்பினன்றும், [illegible]தழும்வலஞ்

செய்தவர்களுக்கு மேற்சொன்ன பலன்களிலும் அதிகப
ஸ்சித்தியாகும். தளர்ச்சியடையாமல் தினந்தோறும் வல
ஞ்செய்தவர்கள் உத்தராயணத்திலும், தட்சணாயனத்திலும்
மாசியகத்திலும், அர்த்தோதயத்திலும், சூரியகிரகணகால
த்திலும், விதிபாதத்திலும் இஷ்டசித்தியை அடையவிரு
ம்பி வ[illegible]செய்தவர்கட்[illegible]கோடிபங்கு[illegible]மாகப் பலன்
[illegible]வார்கள். அவர்கள் [illegible]பலனை யார் [illegible]ந்து சொல்லு
தற்கு வல்லவர்.

அப்படி அதிகபலனைத் தரப்படாநின்ற அருணாசலத்
தை வலஞ்செய்யும் விதமெப்படியெனில், பிரதட்சணஞ்
செய்யும் அன்றைக்குப் பெண்களைச் சொர்ப்பனத்திலும்
நினையாமல், சலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, பரிசுத்தமாகிய வஸ்
திரத்தையுடுத்திக்கொண்டு, விபூதிதரித்து, அவ்விடத்திலே
தானம் வாங்காமல், பூமியிலே காலினாலே நடந்து கிரியை
சுற்றியிருக்கின்ற தேவர்களைப்பணிந்து வணங்கி, அங்கத்தி
ல் தரிக்குஞ் சட்டையையும், போர்வையையும், நீக்கி,
குடைபிடித்துக் கொள்ளாமல், கால்களுக்கு செருப்புப்
போட்டுக்கொள்ளாமல், பயமும், கோபமும் நீக்கி, குதிரை
யானை முதலாகிய வாகனங்களி லேறாமல், தாம்பூலந்தரிக்
காமல், போசனத்தையும் வெறுத்து, கைகளை வீசிக்கொ
ண்டுபோகாமல், சோர்வில்லாமல் சந்தோஷத்தோடு சிர
சில் கை[illegible]வைத்துக்கூப்பிக்கொண்டு பாராமல் நடக்கிறபோது
அடியினுடைய சத்தம் காதிற்கேட்காமல் மெள்ள இராச
ஸ்திரீகள் பத்துமாதத்துக்கருப்பத்தோடு நடக்கிறதுபோல்
நடந்து, நல்வினை தீவினை இரண்டையும் நீக்கும் அந்தக்
கிரியை எட்டுத்திக்கும் வ[illegible] உருவந்தெரியாமல் வலஞ்
செய்துகொ[illegible]ற சித்[illegible]களையும், தேவர்களையும்

மனதினால் வந்தனஞ்செய்து, அவர்கள்மேல் தாங்கள் கை
கால்கள் படுமென்று பயந்து, வழியினின்றும் ஒதுங்கிச்செ
ன்று, ஆச்ரயமட்டமெனாகிய அந்தமலையைப் பொன்போல
வும், படிகம்போலவும், இரத்தினம்போலவும், நினைத்து
மவுனமாய் நடக்கவேண்டியது. அல்லது, சுவாமியின்
ஸ்துதிகளைக் கேட்கவேண்டியது. இப்படிப்பட்ட தன்மை
யாக வலம்வந்து கோயிலுட்சென்று விஷ்ணுவினாலே பூஜியாநி
சுவாமியினது [illegible]பாதங்களை வணங்கித் தாங்களிருக்குமிடத்
துக்குவந்து [illegible]போதுயர்ந்த குணத்தையுடையவராகிய
சிவபத்தர்கள் சூழவிருந்து மதுரமாகிய பழங்களும், பா
லுஞ் சாப்பிடக்கடவர். அப்படியில்லாவிட்டால் மாமிச
பதார்த்த மில்லாமல் அன்னத்தை புசிக்கக்கடவர். இப்ப
டிப்பட்ட, செய்கைகளை நீதிபொருந்திய அந்த ஸ்தலத்தி
லிருக்கிறவர்கள் செய்யவேண்டியது. அதிக தூரத்தில்
நின்றும் வந்தவர்கள் தங்களுடைய வருத்தத்தினாலே எவ்
விதமாக வலஞ்செய்தாலும் நன்மையாகும்.

இம்மலையி னெட்டுத்திக்கிலும் திக்குப்பாலகர் எட்டு
பேரும் தங்[illegible]பேரினாலே இலிங்கங்களை ஸ்தாபித்து பூசித்
திருக்கிறார்கள். வண்டுகளினது ஒலிபொருந்திய தலையு
டைய பார்வதியானவள், கிரியின் கிழக்குத்திக்கில் பவள
மலைபோன்ற ஒருலிங்கத்தை ஸ்தாபித்துப் பூசித்தாள்.
அருணாசலத்தினிடத்திலே குதிரையிலேறிக் கொண்டுவந்த
வச்சிராங்கதபாண்டியன் அக்காலத்தில் தன்னையடைந்த
பாவத்தைத் தீர்க்கத் தென்திக்கில்புழுகணியிறைவனென்று
ஒருலிங்கத்தைப் பூசித்தான். பிரமன் தனியாதபாவங்களை
நீக்கிக்கொள்ள அந்த மலை[illegible]மேற்குத்திக்கில் அணியண்
ணாமலையானென்கிற பேரிட்டு ஒரு[illegible]லிங்கத்தை ஸ்தாபித்துப்

பூசைசெய்தான் சூரியனானவன் அருணாசலத்தைத் தாண்
டிப்போனதினால் வந்த பாவந்திரத் தன்பேரிட்டு ஒருலிங்
கத்தை ஸ்தாபித்துப் பூசைசெய்தான். அதுவல்லாமல்
அந்தமலையிலிருக்கிற கோயில்கள் முழுதும் தேவர்கள்,
நாகலோகத்தார்கள், சித்தர்கள், முனிவர்கள் இவர்களாலே
ஸ்தாபித்துப் பூசைபண்ணப்பட்ட சிவலிங்கங்களை இவ்வ
ளவென்று சொல்லக்கூடாது. பரமசிவ ரூபமான அனேக
லிங்கங்கள் அவ்வெல்லையைச்சுற்றி மூன்று காதவழிமட்டும்
ஆகாயத்தில் விளங்கும் நட்சத்திரங்களைப்போல நெருங்கி
யிருக்கும். அப்படியிருக்கிறபோது அந்தஸ்தலத்தினது
பெருமையை என்னால் சொல்லக்கூடுமோ? சிவசுப்பிரமணி
யர், பார்வதி, விநாயகர், இவர்களாலேயே சொல்லக்கூடா
மலிருக்கிறபோது என்னால் சொல்லப்படுமோ.

ஆதிக்கன்.

ஸ்ரீ அருணாசலமென்கிற மலையோடு மற்றமலைகளையும்
ஒக்குமென்று நிந்தைசொன்ன மனிதருடைய வாயிலே
புற்றுண்டாகிப் புகைபுகைந்து புழுக்கள் [illegible]ந்து புலால்
நாற்றம் நாறுகின்ற நீர் சுற்றியெழுந்து மிகவும் இரத்தமாயி
சொரியும். நிந்தித்த அந்தமனிதர்களைப் பின்பு யமனுடைய
ஏவலாய்வந்த தூதர்கள் செக்கில் அனேகதரம்போட்டு
அரைத்து எடுப்பார்கள். அவர்களுடைய வாய்களை நெரு
ப்பிற்போட்டுக் காய்ச்சிய கத்தியினாலேயறுப்பார்கள். வல்ல
ளாண்டவன் மலையையோ நிந்தைசெய்தாயென்று அடித்து
செய்யிலே வேகப்போடுவார்கள். பின்னும், அவர்களை யம
தூதர்கள் பஞ்சாகத்தை [illegible] அரக்கையுருக்கி வாயிலே
விட்டு நஞ்சைக் குடி[illegible]த் திமையாகிய நரகிலே தள்

ளுவார்கள். அந்நரகமோவென்றால் பயப்பட்டு இவர்களை
தாங்குகிறதற்குச் சகிக்காமல் மிகவும்வருந்தும். இப்படிப்
பட்ட துன்பம் மனத்தினாலே இந்தமலையைக்குறைவாகஎண்
ணினவர்களுக்கும் உண்டாம்.

ஆசாரியர்களையும், தாய், தந்தையரையும் பிராமணர்
வாங்கிய தியபாவிகள் முதலானவர்கள் வாசஞ்செய்யுங்
கொடிய நரகத்திலே இவ்வருணாசலத்தை நிந்தித்தவர்களை
போட்டபோது இவர்களை முன்னிருக்கும் பாவிகள் மிக
வும் வருத்தப்பட்டு சுவாமியை நிந்தித்தபடியினாலே நம்மி
லும் பாவிகளென்று சொல்லி நம்மோடிவர்கள் சரியாயிரு
க்கக்கூடாது தள்ளிவிடுமென்று தங்கள் கண்களைப்பொத்
திக்கொள்வார்கள். பிரம்மாவானவர் இப்படியென்று நா
ரதருக்குச்சொல்லிப் பின்னுஞ் சொல்லுவார். நானும் ஏழு
லகத்தையுஞ் சாப்பிட்ட விஷ்ணுவுஞ்சேர்ந்த அன்றுமுத
லின்றைய வரைக்கும் அளவிடப்படாத மகிமையுள்ள
அருணாசலத்தை ஒருவன் ஒருமலையென்றிகழ்ச்சிசெய்து
போய்க் குன்றுதலடைந்து, தேகங்குறைந்து துக்கப்பட்
டான் [illegible]கரத்திலேயென்று அச்சரிதையைச்சொல்லத்
தொடங்கினார். அதாவது,

முன்காலத்திலே சூரியன் பிரகாசங்களையெல்
லாம் தனதுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டு இந்தபூலோ
கத்தில் ஒப்புயற்ற மலையுருவங்கொண்ட தெய்வீகமா
கிய அருணாசலத்தை மற்றமலைகள்போல் நினைத்து ஒருச
க்கரமும், ஏழுகுதிரையும் பூண்டதேரை அந்த அருணாசல
மலையினுச்சி வழியின் எல்லையாய் நடத்தினான். சூரியன்
அந்த மலையினது உச்சியிலே போகிறதற்குமுன்னே மிரு

ந்த பிரகாசமான மலைவெடித்து அந்த வுள்ளிடத்தில் நின்று எழுந்து வெப்பங்கொன்று புகைந்துவரத் தேராணது திரிபுரமெரித்தபரமசிவனது நகையாகியநெருப்பிலே பொரிந்ததுபோலப் பொரிந்துபோய்விட்டது. நடத்தப்பட்ட குதிரைகளோ சிவனில்லாத குதிரைகளானதுகள். அந்த மலையினிடத்தில் நின்றெழுந்த கிரண வெப்பத்தினாலே குதிரைகள் ஏழும்கரிகளாகப்போய்க் கொடியையுடைய தேர் கானல் போலத்தோன்றிய முருவில்லாததாய்த் தன்னுடைய பாகனானவன் காலையிழந்ததுபோலக் கிரணங்களெல்லாவற்றையும தானிழந்து சூரியன் மதிகெட்டிருந்தான். அந்தமலையை வலஞ்செய்துக்கொண்டு மேலாகிய கதியை அடையும்படியாகப் போகாநின்ற பிரமன், அந்தச்சூரியனைப்பார்த்து சொன்னார். அதாவது, அருணாசலேசுரரை ஒருமலையென்று நினைத்து அகங்காரத்தினால் நிந்தித்து கீழேவிழுந்து கிடக்கின்ற ஆயிரங்கிரணங்களையுடைய சூரியனே! உனக்கு எந்தவகையிலும் ஒருகாலத்துங் கதிகிடைக்காது. அப்படியிருந்தாலும் ஒருதொழிலினாலே கிடைக்கலாம். அதுயாதெனில், தெளிவுள்ளவருக்கு மெய்மையாகிய அருணாசலத்தை வலஞ்செய்துகொண்டு வாவென்று சொல்லித் திரும்பினார். பிரமாவானவர் அநுக்கிரகஞ்செய்தபடியே மகாமேருகிரியை முன்னேவலமாக வருகின்ற சூரியன் அருணாசலத்தை வலஞ்செய்துக் கொண்டு வந்தான். அந்தச் சூரியனுக்கெதிரே வாதித்துச் சத்துருக்களை கொல்லுகிற மழுவையேந்திய பரமசிவன் இளமையாகிய ரிஷபத்திலே கோடிசூரியர் போலத்தோன்றி அனுக்கிரகஞ்செய்து கைலாயத்துக்கு எழுந்தருளினார். சித்திரைமுதல் பங்குனி யீறாகச்சொல்லப்பட்ட பன்னிரண்டு மாதமும், சூரியன்முன்னே தனக்குண்டான பயத்தி

னாலே அக்கினி சொரூபமாகியமலையை வலஞ்செய்துக் கொண்டுப்போவான். அம்மலையினுடையஉச்சியின்மேலும் இடப்புறமாகவும் போகான். அந்த மலைக்குச்சமீபத்தில் வரும்போது ஸ்தோத்திரஞ்செய்து புஷ்பமாரிபொழிந்து செல்வான்.

பிரதத்தராஜன்.

முற்காலத்தில் ஒருநாள் காசிதேசத்தரசனாகிய பிரதத்தன் என்பவன் தன்னுடைய மந்திரிகளோடும், சேனைகளோடும் யாத்திரையாகப் பிரயாணப்பட்டுச் சோழநாட்டுக்குப்போகும்படி திருவண்ணாமலைக்கு வந்து சுவாமியைத் தரிசிப்பதற்காகக் கோயிலுக்குப்போய் வந்தனஞ்செய்யும்போது அவ்விடத்தில் நாட்டியஞ் செய்திருந்த தாசிப்பெண்களில் ஒருத்தியைப்பார்த்து ஆசைகொண்டு இந்தப் பெண்ணைத் தன்னுடன் கொண்டுபோய் விடுவதற்கு நினைத்தான். அந்த நினைப்பு அவன் கொள்ளுவதற்கு முன்னமே தானே அவன் முகமானது குரங்குமுகமாய் விட்டதைக் கண்டு எல்லாரும் நகைத்தார்கள். பின்பு அவ்வரசன் மிகுந்த வருத்தப்பட்டுத் தன்னுடைய வாகனங்களெல்லாவற்றையும், நன்றாடுவந்த பெண்களையும் ஆலயத்திற்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்துவிட்டு சுவாமிக்கு அருமையான பூசைசெய்தான். அப்பொழுது பரமசிவத்தின் கிருபையால் குரங்கு முகம்போய் இயல்பான முகத்தைஅடைந்து தன் நாட்டுக்குப்போய்ச் சேர்ந்தான்.

பாவந்தீர்த்தல்.

முன்பு ஒருகாலத்தில் பிரமாவினால் சபிக்கப்பட்ட அஷ்டவசுக்கள் அந்தச்சாபம் நிவர்த்தியாகும்படிகங்கைக்

கரையில் பரமசிவனை நோக்கித் தவஞ்செய்தபோது, பரம
சிவன் வந்து திருவண்ணாமலையைச் சூழ்ந்த கிழக்குதிக்குத்
தொடங்கி எட்டுத்திக்குகளிலுமிருந்து தவஞ்செய்தால்
உங்களுடைய சாபம் நிவர்த்தியாகும். என்றுசொல்ல,
அப்படியே அவர்கள் திருவண்ணாமலைக்குவந்துமலையைச்
சூழ்ந்த எட்டுத் திக்குகளிலுமிருந்து சுவாமியைப்பூசித்து
பழையபடி தமது பதவிகளைப்பெற்றுச் சிவகிருபையும்
அடைந்தார்கள். அந்த எட்டுவசுக்களும் செய்த தபோபல
த்தினால் பரமசிவன் எட்டுமுகமாயிருக்கதைப் பார்த்துத்
தேவர்கள் பல்லாண்டு கூறினார்கள்.

ஒருகாலத்தில் தேவேந்திரன் பிரமாவினிடத்திற்கு
வந்து எல்லாரும் தேவேந்திர பட்டத்திற்காகத் தவஞ்செய்
கிறார்கள். அந்தப்பதத்தை எவ்விதமாயாவது [illegible] நிலைக்கவே
ண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு போய்விட்டான். அதற்
காகப் பிரமா திலோத்தமை என்னும், பெண்ணையுண்டா
க்கி அவளுடைய அழகைக்கண்டு அவரே இச்சித்தபோது
தகப்பனென்று அவர் கருத்துக்கு அவள் இசையாமல்
பெண்மானாகி ஓடினாள். பிரமா கலைமானாகித்தொடர்ந்தார்.
அப்போது அவள் மலைபுருஷனாகிய அருணாசலேசுரரைக்
கொண்டாரத்திற்கண்டு நீரே தஞ்சமென்று சொல்லியடை
ந்தாள். உடனே மலையைக்கிழித்து அதிலிருந்து பரமசிவன்
வேடுவனாகவும், நாலுவேதங்களும் நாய்களாகவும்,
தோன்றியதைப் பார்த்த பிரமா பயந்து தன்னுடைய
ஆசையை நிவர்த்திசெய்து சுவாமியை வணங்கினான். அப்
போது பரமசிவன் பிரமாவைப்பார்த்து நீ உண்டாக்கின
திலோத்தமையை நீயே இச்சித்ததினால் கோடிப்பாவம்

நீங்கப்பட்டாது. ஆகிலும் இந்த மலையைத்தரிசித்தமையாகை
யால் அத்தப்பாவத்தை நீக்கி விட்டோம். உன்னிடத்திற்கு
போவென்று சொல்லி மறைந்துவிட்டார்.

முன்னொருகாலத்தில் பரமசிவன் திருவிளையாட்டி
னால் கற்பகாலம் முடிவுற்று மகத்தாகிய அந்தகாரம் நீங்கி
யும் சமுத்திரத்தில் துயிலும் விஷ்ணு உலகத்தை உண்டா
க்கும்பொருட்டு பிரமனை சிருஷ்டிக்காமல் நித்திரைசெய்
தும் தாமதித்ததனாலே நீவினையைச் சம்பாதித்துக்கொண்
டேனென்று பரமசிவனை நினைக்க அவர் ரிஷபவாகனத்தின
மேற்றோன்றினார். விஷ்ணுவானவர் எழுந்து அஞ்சலியஸ்
தராய் எனக்கு நித்திரையினால் வந்த வினையைநீக்கி அருள்
செய்ய வேண்டுமென, அதற்குப் பரமசிவன் அருணாசலத்
திற்குப் போய் பூசைசெய்தால் உன்னைவிட்டு வினைபோம்
என்று சொல்லியருளினார். விஷ்ணுவானவர் அப்படியே
அருணாசலத்தைப்பூசைசெய்து, வினையை நீக்கிக்
கொண்டார்.

௫ புளகாதிபன்.

நினைத்தபடி வெவ்வேறான உருவங்களை எடுக்கத்தக்க
தாக வல்லமையுள்ள புளகாதிபனென்னும் ஒரு அசுரன்.
ஒருநாள் முருகுபூனை உருவத்தையடைந்து அருணாசலத்தின்
மேல் உலாவிக்கொண்டு புழுவைச் சிதறியபடியால் சுவா
மியினுடைய அதிக பலத்தைப்பெற்றுத் தேவர், முதலானவர்
களுக்கும் மிகுந்த துஷ்கிர்த்தியஞ்செய்ய ஆரம்பித்தபோது

அவர்கள் சுவாமியினிடத்தில் முறையிட்டுக்கொண்டார்கள். பின்பு சுவாமி மிகுந்த கிருபையோடும் அந்த அசுரனையழைத்து உன்பிராணனை விட்டுவிடென்று சொல்லிய போது அவன் சுவாமியைப்பார்த்து ஐயனே! புழுகு பூனைகளினது புழுகை உம்முடைய திருமேனியில் ஏற்றுக் கொண்டு அதனால் புழுகணியிறைவர் என்கிற நாமத்தைத் தரித்துக்கொள்ளும்படியான கிருபைசெய்யவேண்டும். என்றுகேட்டுக்கொண்டு அவன் உயிரைவிட்டான். உடனே அவன் நற்கதிசேரும்படி சுவாமி அனுக்கிரகஞ் செய்தபடியால் முனிவர்களும், தேவர்களும், மனிதர்களும், சுவாமியினது சிரசில் புழுகுகாப்பைச் சாத்தினார்கள்.

இந்தப் புண்ணியசரித்திரத்தைப் படித்தவர்களும் கேட்டவர்களும், எழுதினவர்களும் அருணாசலேசுரருடைய திருபாதகடாக்ஷத்தினால் இகபரசவுக்கியங்களையடைவார்கள்.

ஸ்ரீ அருணாசல பராக்கிரமம்

என்னும்,

திருவண்ணாமலை பராக்கிரமம்

முற்றுப்பெற்றது.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவண்ணாமலையில்

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

தேவாரப்பதிகம்.

பண் - நட்டபாடை. (முதல் திருமுறை.)

திருச்சிற்றம்பலம்.

உண்ணாமுலையுமையாளொடுமுடனாகியவொருவன்
பெண்ணாகியபெருமான்மலைதிருமாமணிதிகழ
மண்ணார்ந்தனவருவித்திரண்மழலைம்முழவதிரு
மண்ணாமலைதொழுவார்வினைவழுவாவண்ணமறுமே. (1)

தேமாங்கனிகடுவன்கொளவிடுகொம்பொடுதீண்டித்
தூமாமழைதுறுவன்மிசைசிறுநுண்டுளிசிதற
வாமாம்பிணையணையும்பொழிலண்ணாமலையண்ணல்
பூமாங்கழல்புனைசேவடிநினைவார்வினையிலரே. (2)

பீலிம்மயில்பெடையோடுறைபொழில்சூழ்கழைமுத்தஞ்
சூலிம்மணிதரைமேனிறைசொரியும்விரிசார
லாலிம்மழைதவழும்பொழிலண்ணாமலையண்ணல்
காலன்வலிதொலைசேவடிதொழுவாரன்புகழே. (3)

உதிரும்மயிரிடுவெண்டலைகலனாவுலகெல்லா
மெதிரும்பலியுணலாகவுமெருதேறுவதல்லால்
முதிருஞ்சடையிளவெண்பிறைமுடிமேல்கொளவடிமே
லதிருங்கழலடிகட்கிடமண்ணாமலையதுவே. (4)

மரவஞ்சிலைதரளம்மிகுமணியுந்துவெள்ளருவி
யரவஞ்செயமுரவம்பொடுமண்ணாமலையண்ண
லுரவஞ்சடையுலவும்புனலுடனாவதுமோரார்
குரவங்கமழ்நறுமென்குழலுமைபுல்குதல்குணமே. (5)

பெருகும்புனலண்ணாமலைபிறைசேர்கடனஞ்சைப்
பருகுந்தனைதுணிவார்பொடியணிவாரதுபருகிக்
கருகும்மிடறுடையார்கமழ்சடையார்கழல்பரவி
யுருகும்மனமுடையார்தமக்குறுநோயடையாவே. (6)

கரிகாலனகுடர்கொள்வனகழுதாடியகாட்டி
னரியாடியனகுவெண்டலையுதையுண்டவையுருள
வெரியாடியவிறைவர்க்கிடமினவண்டிசைமுரல
வரியாடியகண்ணாளொடுமண்ணாமலையதுவே. (7)

ஒளிறூபுலியதளாடையனுமையஞ்சுதல்பொருட்டாற்
பிளிறூகுரன்மதவாரணவதனம்பிடித்துரித்து
வெளிறூபடவிளையாடியவிகிர்தன்னிராவணனை
யளறூபடவடர்த்தானிடமண்ணாமலையதுவே. (8)

விளவார்கனிபடநூறியகடல்வண்ணனும்வேதக்
கிளர்தாமரைமலர்மேலுறைகேடில்புகழோனு
மளவாவணமழலாகியவண்ணாமலையண்ண
றளராமுலைமுறுவல்லுமைதலைவன்னடிசரணே. (9)

வேர்வந்துறமாசூர்தரவெயினின்றுழல்வாரு
மார்வம்புதைமலிசீவரமறையாவருவாரு
மாரம்பர்தமுரைகொள்ளன்மினண்ணாமலையண்ணல்
கூர்வெண்மழுப்படையானலகழல்சேர்வதுகுணமே. (10)

வெம்புந்தியகதிரோனொளிவிலகும்விரிசார
லம்புந்திமூவெயிலெய்தவனண்ணாமலையதனைக்
கொம்புந்துவகுயிலாலுவகுளிர்காழியுண்ஞான
சம்பந்தனதமிழ்வல்லவரடிபேணுதற்றவமே. (11)

திருச்சிற்றம்பலம்.

பண் - தக்கேசி. (முதற்றிருமுறை.)

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூவார்மலர்கொண்டடியார்தொழுவார்புகழ்வார்வானோர்கண்
மூவார்புரங்களெரித்தவன்றுமூவர்க்கருள்செய்தார்
தூமாமழைநின்றதிரவெருவித்தொறுவின்னிரையோடு
மாமாம்பிணைவந்தணையுஞ்சாரலண்ணாமலையாரே. (1)

மஞ்சைப்போழ்ந்தமதியஞ்சூடும்வானோர்பெருமானார்
நஞ்சைக்கண்டத்தடக்குமதுவுநன்மைப்பொருள்போலும்
வெஞ்சொற்பேசும்வேடர்மடவாரிதணமதுவேறி
யஞ்சொற்கிளிகளாயோவென்னுமண்ணாமலையாரே. (2)

ஞானத்திரளாய்நின்றபெருமானல்லவடியார்மே
லூனத்திரளைநீக்குமதுவுமுண்மைப்பொருள்போது
மேனத்திரளோடினமான்கரடியிழியுமிரவின்க
ணானைத்திரள்வந்தணையுஞ்சாரலண்ணாமலையாரே. (3)

இழைத்தவிடையாளுமையாள்பங்கரிமை
யோர்பெருமானார்
தழைத்தசடையார்விடையொன்றேறித்
தரியார்புரமெய்தார்
பிழைத்தபிடியைக்காணாதோடிப்
பெருங்கைமதவேழ
மழைத்துத்திரிந்தங்குறங்குஞ்சா
ரலண்ணாமலையாரே. (4

உருவிற்றிகழுமுமையாள்பங்கரிமையோர்பெருமானார்
செருவிலொருகால்வளையவூன்றிச்செந்தீயெழுவித்தார்
பருவிக்குறவர்புனத்திற்குவித்தபருமாமணிமுத்த
மருவித்திரளோடிழியுஞ்சாரலண்ணாமலையாரே. (5)

எனைத்தோரூழியடியாரேத்தவிமையோர்பெருமானார்
நினைத்துத்தொழுவார்பாவந்தீர்க்குநிமலருறைகோயில்
கனைத்தமேதிகாணாதாயன்கைமேற்குழலூத
வனைத்துஞ்சென்றுதிரளுஞ்சாரலண்ணாமலையாரே. (6)

வந்தித்திருக்குமடியார்தங்கள்வருமேல்வினையோடு
பந்தித்திருந்தபாவந்தீர்க்கும்பரமனுறைகோயின்
முந்தியெழுந்தமுழவினோசைமுதுகல்வரைகண்மே
லந்திப்பிறைவந்தணையுஞ்சாரலண்ணாமலையாரே. (7)

மறந்தான்கருதிவலியைநினைந்தமாறானெடுத்தான்றோ
ளிறந்தான்முரியநெரியவூன்றியினிதையவருள்செய்தார்
திறந்தான்காட்டியருளாயென்றுதேவரவர்வேண்ட
வறந்தான்காட்டியருளிச்செய்தார[illegible]லையாரே. (8)

தேடிக்காணார்திருமால்பிரமன்றேவர்பெருமானை
மூடியோங்கிமுதுவேயுகுத்தமுத்தம்பலகொண்டு
கூடிக்குறவர்மடவார்குவித்துக்கொள்ளவம்மினென்
றாடிப்பாடியளக்குஞ்சாரலண்ணாமலையாரே. (9)

தட்டையிடுக்கித்தலையைப்பறித்துச்சமணேநின்றுணும்
பிட்டர்சொல்லுக்கொள்ள வேண்டாபேணித்தொழுமி
ன், வட்டமுலையாளுமையாள்பங்கர்மன்னியுறைகோயி
லட்டமாளித்திரள்வந்தணையுமண்ணாமலையாரே. (10)

அல்லாடரவமியங்குஞ்சாரலண்ணாமலையானை
நல்லார்பரவப்படுவான்காழிஞானசம்பந்தன்
சொல்லான்மலிந்தபாடலானபத்துமிவைகற்று
வல்லாரெல்லாம்வானோர்வணங்கமன்னிவாழ்வாரே. (11)

திருச்சிற்றம்பலம்

ஜெயமயம்.

மகா கவிச்சக்ரவர்த்தி

கம்பர் குமாரரியற்றிய

அம்பிகாபதி சரித்திரம்.

இந்த அம்பிகாபதி சரித்திரம் இதுகாறும் புலவர்கள் வாக்கின் வழியே பிரசாரமாகி வந்ததே தவிர புத்தக ரூபமாக இருக்கவில்லை. இச்சரித்திரத்தின் சில பாடல்கள் மாத்திரம் தனிப்பாடற்றிரட்டிலும், கம்பர் சரித்திரத்திலும், ஒட்டக்கூத்தர் சரித்திரத்திலும் காணப்படலாமே தவிர முழு பாடல்களும் சரித்திரமும் எங்கும் உகாணவில்லை. இதை அநேகர்கள் கேட்டுக்கொண்டமையால், அம்பிகாபதி சரித்திரமும், அரசன் மகளை நேசித்ததும், காமத்தாலிறந்ததும், படிப்போர் மனதைக் கவரச்செய்து, தெளிவாக விளங்கும்படி, முழு பாடல்களோடு எளிய தமிழ் நடையில் ரூபமாக எழுதி அச்சிட்டிருக்கிறது.

இதன் விலை அணா 0—1—0

வி. பி. தபால் சார்ஜ் அணா 0—2—0

இங்ஙனம்:—

கோ. வடிவேலு செட்டியார்.

அருணாசலம் பிள்ளை சந்து,

சௌகார்பேட்டை, மதறாஸ் N-C.

வடமலையப்பிள்ளை ஸ்ரீநிகேதனம் பிரஸில் பதிப்பிக்கப்பட்டது, மதராஸ்.